

2/665
Α Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ι Α

Τ Η Σ Ο Σ Ι Α Σ

Μ Υ Ρ Ο Β Λ Υ Τ Ι Δ Ο Σ Κ Α Ι Θ Λ Υ Μ Α Τ Ο Υ Ρ Γ Ο Υ

Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Α Σ

Τ Η Σ Ε Ν

Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η .

Μ Ε Τ Α Τ Υ Π Ω Θ Ε Ι Σ Α Σ Υ Ν Ε Ρ Γ Ε Ι Α Μ Ε Ν Κ Α Ι Ε Π Ι Μ Ε Λ Ε Ι Α
Τ Ω Ν Κ Υ Ρ Ι Ω Ν Ε Π Ι Τ Ρ Ο Η Ω Ν

Μ . Α Θ Α Ν Α Σ Ι Ο Υ Κ Α Ι Η . Π Α Ν Ν Α Δ Ο Π Ο Υ Λ Ο Υ ,

Κ Α Ι Ζ Η Λ Ο Υ Τ Ω Ν Ι Ε Ρ Ε Ω Ν Τ Ο Υ Ν Α Ο Υ Τ Η Σ Ο Σ Ι Α Σ

Σ Α Κ Κ Ε Λ Ι Ω Ν Θ Ε Σ Σ Α Λ Ω Ν . Κ Α Ι Π Ε Τ Ρ Ο Υ Ε Φ Η Μ Ε Ρ Ι Ο Υ .

Δ Α Π Α Ν Η Δ Ε Τ Ω Ν

Φ Ι Λ Ο Χ Ρ Ι Σ Τ Ω Ν Κ Α Ι Ε Γ Χ Ε Β Ω Ν Χ Ρ Ι Σ Τ Ι Α Ν Ω Ν .

Ε Ν Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η .

Τ Υ Π Ο Γ Ρ Α Φ Ε Ι Ο Ν Κ Υ Ρ Ι Α Κ Ο Υ Δ Α Ρ Ζ Η Λ Ο Β Ι Τ Ο Υ .

1853.

ΤΗ Γ'. ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΗΝΗΜΗΝ ΕΠΙΤΕΛΟΥΜΕΝ

ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΘΕΟΔΩΡΑΣ,

ΤΗΣ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΤΗΣ ΜΥΡΟΒΑΥΤΙΔΟΣ.

Ἐσπέρας, ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ, εἰς τὸ Κύριε
ἐκέκραξα. ἰστώμεν, στίχ. δ'.

Καὶ ψάλλομεν στιχηρῶ, προσόμοιά.

Ἦχος δ'.

Ὡς γενεῶν ἐν Μάρτυσιν.

ΤΗΝ μετάρσιον ἄνθρωπον, καὶ Ἀγγέλοις ἐφάμιλλον, τὴν ὑπὲρ
τὴν αἴσθησιν βιωτεύσασαν, καὶ τῶν παθῶν βασιλεύσασαν, τὴν βίαν
τῆς φύσεως, τῶν δακρύων τὴν πηγὴν, τῆς ἀγάπης τὸ πλήρωμα,
τὴν ὑπάρξασαν κοινωνὸν παθημάτων τοῦ Σωτῆρος, καὶ τῆς δό-
ξης μετασχούσαν, τὴν μυροβλύτην ὑμνήσωμεν.

Ολοφύγως ποθήσασα, ἐφετῶν τὸ ἀκρότατον, ὀρεκτῶν τὸ ἔσχα-
τον καὶ μακάριον, οὗ κατὰ φύσιν ἐφύεται, τὰ λόγου μετέχοντα,
τὰς ὀρέξεις τῆς σαρκὸς, ἀνδρικῶς ἐγαλίνας, ἀλλὰ πρέσβευε,
τοὺς τιμῶνας σὴν μνήμην πᾶν μὲν ἄλλων ἀλαγεῖν Θεοῦ δὲ
μόνον αἰεὶ ἀπλήστως ὀρέγεσθαι.

Εν ταῖς λύπαις ἀνάψυξιν, ἐν ἀνάγκαις βοήθειαν, ἐν ταῖς πε-
ριστάσεσιν ἀπολύτρωσιν, καὶ ἐν κινδύνοις καὶ θλίψεσι θερμὴν ἀν-
τιλήπτωρα, ἐν κακῶν ἐπαγωγαῖς, βοηθὸν καὶ ὑπέρμαχον, σὲ κε-

κτῆμεθα, Θεοδώρα Ὁσία, εὐροίμην σε, καὶ ἐν ὥρᾳ τῇ τῆς δίκης, ἡμᾶς πυρὸς ἀφαρπάζουσαν.

Δόξα. Ἦχος α. δ. μ. ν. χ.

Μῆτερ Ὁσία Θεοδώρα, ἰσάγγελε πανθαύμαστε, τὴν ἐν σαρκὶ ζωὴν σου ἐπὶ γῆς, καὶ θείαν πολιτείαν, ἐθαύμασαν ἄγγελοι, καὶ ἐξέστησαν ἄνθρωποι, δαίμονες ἐφριξαν τὴν ὑπομονὴν σου, καὶ ἄκραν ταπείνωσιν διὸ ἀμοιβὴν τῶν πόνων σου, ἐδέξω τὸν στέφανον, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ πηγάζει ἰάματα, τοῖς ἐν πίστει προσρέχουσι τῷ ἱερῷ σου καὶ θείῳ Ναῶ, καὶ ἐπικαλούμενοις ἐν ἀνάγκαις, τὸ ὄνομά σου παναοίδιμε, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε πάντων τῶν ἁγίων, καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σπὴν εἰρήνην δός ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς ὡς ὁ μόνος οἰκτιροῦμενος.

Εἰς τὸν στίχον, στιχηρὰ προσίμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Λεῦτε οἱ γηγενεῖς, τὴν μυροβλύτην πάντες, ὑμνήσωμεν ἐν ὕμνοις, καὶ μύρα ἐκ τοῦ τάφου, αὐτῆς νῦν ἀρυσώμεθα.

Στίχ. Ὑπομένων, ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Δόξα τῶν ἀκουσῶν, καὶ καύχημα καὶ κλέος τῶν Θεσσαλονικέων, ἐδειχθῆς Θεοδώρα τὸ τῆς Αἰγίνης βλάστημα.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Πόθῳ τοῖς τὴν σεπτὴν, καὶ ἱεράν σου μνήμην τελοῦσι Θεοδώρα, τὴν τῶν πταισμάτων λύσιν, παρὰ Κυρίου αἰτησαι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον

Λόγος δ' ἐκ Πατρὸς, πρὸ τῶν αἰώνων λάμπας, νῦν ἐκ παρθένου κόρης, σαρκούται ὑπὲρ φύσιν δι' ἄκραν ἀγαθότητα.

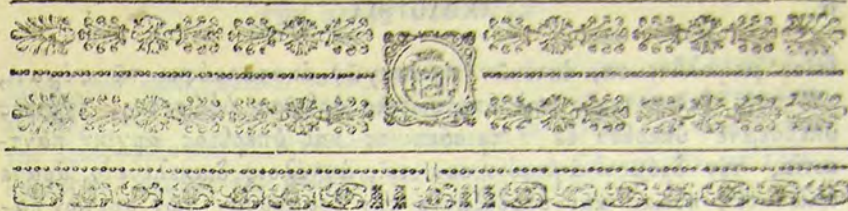
Ἀπολυτήκιον, ἦχος πλ. δ'.

Ἐν σοὶ Μῆτερ ἀκριβῶς.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ

ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Μετὰ τὸ Μακάριος Ἀνὴρ. Στίχ. Ἦχος β'.

Ποίοις εὐφημιῶν.

Ποίοις ὑμνωδιῶν κάλλεσιν, εὐφημήσωμεν τὴν μυροβλύτην, τὴν τῶν δακρύων ἀλλάβαστρον δαψιλῶς Χριστῷ προσεχέασαν καὶ φανείσαν θείαν εὐωδίαν, θαυμάτων τῶν μυριπύων τὴν ἐνέργειαν, σκαμνῶν ἀσκητικῶν μεγαλοπρέπειαν, ἧς τοῖς ἰδρῶσι δαιμόνων λεγεῶν ἐμπνίγεται, τὴν δραμοῦσαν μύρων ὀσμῆς, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν τοῦ ἔχοντος τὸ μέγα ἔλαιος.

Ποίοις σε λογικοῖς ἄνθεσι, καταθέλωμεν τὴν εὐωδίαν, τοῦ Χριστοῦ φανείσαν ἀσκήσεσι, τὴν τῶν θείων δώρων ἐπάνωμον, τὴν πρὸς οὐρανοὺς ἀνυψωθείσαν, καθάπερ πτεροῖς καρμάτων σου, ἄγγελων προστασίαις τὴν ὁμότιμον, στοιχειωθείσαν τῷ φόβῳ τοῦ Θεοῦ, ταῖς κρείττοσιν ἀναβάσει μουσικῶς; Διὸ σε γηραίρομεν, ἐν ὕμνοις Χριστῷ δοξάζοντες.

Ποίοις ἀσκητικοῖς πίνσεμεν, οὐκ ἠγώνησαι πόνοις γενναίως, νιφετῶν ψεκάδας ὑπὲρνεγκας, παγετῶν κρυμῶς ἐκαρτέρησας Θεοδώρα, πόθῳ τοῦ δεσπότου, νησειᾶν καὶ ἀγρυπνιᾶν ὡς ἀσώματος, ὑπέδυσ νεανικῶς ἀκολουθήσασα τοῦ σοῦ νυμφίου ἐπίσω, λαμπαδηφοροῦσα φαιδρῶς, εἰς νυμφῶνα τὸν μυστικὸν Χριστῷ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν διὸ σε μύροις ἐδόξασεν.

Δόξα. ἦχος δ'.

Πρὸς τὸ δτε ἐξεδήμησας.

Οτε ἐξεδήμησας Θεοδώρα, Ὁσία, πρὸς οὐρανῶν ἄβυλου οὐσίας, τρανῶς ἐκρότου σε αἱ ὑπερκόσμιαι δυνάμεις τῶν ἀγγέλων, ὅλη γὰρ οὐρανοπολίτης γεγονυῖα τῶν μεταρσιῶν ἐπέβης. θεληθεῖσα τοῦ υπερφώτου φωτὸς, καὶ σαρκικαῖς ὑμνολογίαις, χερουδικαῖς τε τὸ

θεῖον μεγαλύνουσα, ἐκτενῶν προσευχῶν ἀκαταπαύσῳ τῷ σῶματι, καὶ ταῖς θεουργικαῖς καὶ ὑπερφώτοις ἀρθείσα ὑψώσῃ, ἔχαιρες ὑπέρεμνε· ὑπερβεν δὲ ἡ τρισάκτινος καὶ ὑπέρεος ἀρχική πανταίτια, τὸν δρόμον ἀγαμένη σου τοῖς ἀγγέλοις διακελεύετο, ἀρατε ὑμῶν τὰς πύλας καὶ ὑποδέξασθε τὴν δραμοῦσαν τῶν ἀρετῶν πασῶν τὰς ὁδοὺς, ταῖς εὐφημίαις δὲ σεφανώσατε ὡς φαιδρὰν καὶ ἄμωμον νύμφην, τὴν πατήσασαν ἐχθρὸν τὸν ἀσώματον ἐν σώματι· διό περ καὶ ἡμεῖς ἐορτάζοντες ἐκβοῶμέν σοι τοῖς ἄσμασι, Χριστιανῶν τὸ κέρας ὑψωσον ἐνθῆοις μεσιτείαις σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκ. Ὁ διὰ σὲ θεοπάτωρ. Εἰσοδος. Τὰ ἀναγνώσω.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ ἀναγνώσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· ἀγιάσατε τὸν φαυλίζοντα τὴν ψυχὴν ἑαυτοῦ· πᾶσα ἀρξὴ χόρτος· καὶ πᾶσα δόξα ἀνθρώπου ὡς ἄνθος χόρτου· ἐξηράνη ὁ χόρτος καὶ τὸ ἄνθος ἐξέπεσεν· οἱ δὲ ὑπομένοντες τὸν Κύριον, ἀλλάξουσιν ἰσχύϊν· πτεροφυήσουσιν ὡς ἀετοί· δραμοῦνται καὶ οὐ κοπιᾶσυσιν· ἀγαλλιάσονται οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ ἐνδεῖς· γυναῖκες πλούσιαι, ἀνάστητε, καὶ ἀκούσατε τῆς φωνῆς μου. θυγατέρες ἐν ἐλπίδι, εἰσακούσατέ μου τοῦ λόγου σήμερον· γυναῖκες ἀπὸ θέας δεῦτε· ὁ γὰρ λαὸς ἐστὶν ἔχων σύνεσιν· διὰ τοῦτο οὐ μὴ οἰκτεῖρή αὐτοὺς ὁ ποιήσας αὐτούς· οὐ δὲ ὁ πλάσας αὐτούς, οὐ μὴ ἐλεήσῃ αὐτούς· οὐαὶ τοῖς ἀθετοῦσι· φόβος καὶ βόθυνος καὶ παγὶς ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἔσται ὁ φεύγων τὸν φόβον, ἐμπεσεῖται εἰς τὸν βόθυνον, καὶ ὁ φεύγων ἐκ τῆς βοθύνου, μειωθήσεται ἐκ τῆς παγίδος· ἰδοὺ δὴ ἀνθ' ὧν ὑψώθησαν αἱ θυγατέρες Σιών· καὶ ἐπορεύθησαν ὑψηλῶ τραχήλω, καὶ ἐν νεύμασιν ὀφθαλμῶν· καὶ τῆ πορεία τῶν ποδῶν ἅμα σύρουσαι τοὺς χιτῶνας· ταπεινώσει ὁ Θεὸς τὸ σχῆμα αὐτῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· ἰδοὺ γὰρ ἡμέρα Κυρίου ἐρχεται ἀνάτατος, θυμοῦ καὶ ὀργῆς· θεῖναι τὴν οἰκουμένην ὅλην ἔρημον· καὶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἀπολέσαι ἐξ αὐτῆς· σοὶ δὲ δώσω τόπον ὀνομαστὸν, καὶ ὄνομα ἀγαθόν· ἐπὶ πρόσωπον τῆς γῆς προσκυνήσουσί σε καὶ τὸν χοῦν τῶν ποδῶν σου λήξουσιν· οὐχ ὡς γυναῖκα ἐγκαταλελειμένην καὶ ὀλιγόψυχον, κέκληκέ σε Κύριος, ἀλλ' ὡς γῆν αὐξήσαν· οὐ σὺ εἶ ἡ κατακόψασα ἀλαζονείαν; ἡ κατασφύσασα δράκοντας· ἐδύσει τὴν ἰσχύϊν σου· ἐνδύσει τὴν δόξαν σου· θυγατέρες καὶ ἔσται ὁ φεύγων φῶς αἰώνιον· καὶ αἱ θυγατέρες σου ἐπ' ὧμων ἀρθήσονται· πίνονται ἐναρσύνῃ· κρίνονται μύρω· εὐφρανθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ· ἐπιβουλήν μνημοσύνης ἐναντι Κυρίου· ἐπιθήσω τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ σπέρματί σου, καὶ τὰς εὐλογίας μου ἐπὶ τὰ τέκνα σου· καὶ ἀνατελοῦσιν ὡς ἀναμέσον ὕδατος χόρτος· καὶ ὡς ἰτέα ἐπὶ παραρέον

ὑδωρ, καὶ ἐμπλησθήσῃ καθὰ ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχὴ σου· καὶ τὰ ὄστα σε πιανθήσονται· καὶ τὰ ἱμάτιά σου ταχὺ ἀνατελεῖ· καὶ προσπορεύσεται ἐμπροσθέν σου ἡ δικαιοσύνη σου· καὶ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ περιστελεῖ σε· καὶ ἔσῃ ὡς μεθῶν, καὶ ὡς πηγὴ ὕδατος ἢ μὴ ἐξέλπεν ὕδωρ.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀναγνώσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· φυλάσσετε κρίσιν καὶ ποιεῖτε δικαιοσύνην· ἔσεσθέ μοι Δίκαιοι· ἐν εὐφροσύνῃ ἐξελεύσεσθε καὶ ἐν χαρᾷ διδαχθήσεσθε· καὶ τρυφήσῃ ἐν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ὑμῶν· ἀκούσατέ μου οἱ δίκαιοι· ἐμβλέψατε εἰς Ἀβραάμ τὸν πατέρα ὑμῶν, καὶ Σάρραν τὴν ὠδίνασαν ὑμᾶς· ὅτι εἰσὶ· μὴ φοβεῖσθε ὀνειδισμόν ἀνθρώπων· καὶ τῷ φαυλισμῷ αὐτῶν μὴ ἠτῶσθε· διότι ἄγιοι κληθήσονται πάντες οἱ καταλειφθέντες εἰς ζωὴν, τοῦ εἶναι τῷ κόσμῳ εἰς δούλους καὶ δούλας· καὶ ἔσονται ἐντιμοὶ μᾶλλον ἢ τὸ χρυσίον τὸ ἄπυρον· ποῦ εἰσὶν οἱ γραμματικοί· γράφουσι πονηρίαν· ἐκχλίνοντες κρίσιν πτωχῶν· ὡς τε εἶναι αὐτοῖς χρεῖαν εἰς ἀρπαγὴν· καὶ ὄρφανόν εἰς προνομίαν· καὶ τί ποιήσουσιν ἐν ἡμέρᾳ ἐπισκοπῆς; ἡ γὰρ θλίψις αὐτῶν πόβρωθεν ἤξει· καὶ πρὸς τίνα καταφεύξονται τοῦ βοηθηθῆναι· ποῦ εἰσὶν οἱ σύμβουλοι· οὐκ ἔστι σύνεσις· ἰδετε ὅτι ἐκτετύφλονται πάντες· οὐκ ἔγνωσαν φρόνησιν· πάντες κύνες ἐννεοί· ἐνουπνιαζόμενοι κοίτην· φιλοῦντες νυσταγμόν· ἀναιδεῖς πη ψυχῆ· καὶ εἰσὶ πονηροί· καὶ οὐκ ἰδόντες σύνεσιν· πάντες ἐξηκολούθησαν· ἕκαστος κατὰ τὸ αὐτοῦ πλεονέκτημα, ἀπ' ἄκρου αὐτοῦ· δεῦτε λάβωμεν οἶνον, καὶ οἰνοφλυγῆσωμεν μέθη· οἱ ἀντεχόμενοί μου κτήσονται τὴν γῆν· ὁδὸς εὐσεβῶν εὐθεῖα, καὶ πατήσουσι πόδες πραέων καὶ ταπεινῶν· μὴ οἷν ἰσχύει ἡ χεὶρ Κυρίου τοῦ σῶσαι, ἢ ἐβάρυνε τὸ οὖς οὐτοῦ, τοῦ μὴ εἰσακούσαι; ἀλλὰ τὰ ἀμαρτήματα ὑμῶν δίστῳσιν ἀναμέσον ὑμῶν, καὶ ἀναμέσον αὐτοῦ τοῦ καὶ διὰ τὰς ἀμαρτίας ὑμῶν ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ οἱ δὲ μὴ ἐλεῆσαι· αἱ γὰρ χεῖρες ὑμῶν μεμολυσμέναι αἵματι, καὶ οἱ δάκτυλοι ὑμῶν ἐν ἀμαρτίαις, τὰ δὲ χεῖλη ὑμῶν ἐλάλησεν ἀνομίαν· καὶ ἡ γλῶσσα ὑμῶν ἀδικίαν μελετᾷ· οὐδεὶς λαλεῖ δίκαια, οὐδὲ ἐστὶ κρίσις ἀληθινή· οἱ πόδες αὐτῶν ἐπὶ πονηρίαν τρέχουσιν· καὶ ταχυνοὶ ἐχέειν αἷμα ἀναίτιον· καὶ ἴδε Κύριος καὶ οὐκ ἤρεσεν αὐτῶν· καὶ ἠμύνατο μετὰ θυμοῦ· ἀνταπόδομα ἀποτίσει· ἐν γὰρ τῷ πυρὶ κριθήσεται πᾶσα ἡ γῆ, οἱ δὲ ζητοῦντες τὸν Κύριον, ἔσονται εἰς ἀνάπαυσιν.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Αρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου καὶ βουλή ἀγίων σύννεσις· οἱ δὲ εὐθεῖς κατασκηνώσουσι τὴν τῶν πραέων γῆν· καὶ ὅσοι ὑπολειφθήσονται ἐν αὐτῇ· ἀκούσατε παῖδες παιδείαν πατρὸς. Δῶρον γὰρ ἀγαθὸν δωροῦμαι ὑμῖν· τὸν ἐμὸν νόμον μὴ ἐγκαταλείπητε· αἱ ὁδοὶ τῶν δικαίων, ὁμοίως φωτὶ λάμπουσαι. προπορεύονται καὶ φωτίζονται ἕως κατορθώσει ἡ ἡμέρα. εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν δικαίου. στόμα δὲ ἀσεβῶν σθεννυται. ὁδοὶ ἀφρόνων, ὄρθαι ἐνώπιον αὐτῶν· εἰσακούει δὲ συμβουλίας σοφός. Φῶς δικαίοις διὰ παντός. Φῶς δὲ ἀσεβῶν σθέννυται. ἀμαρτάνοντας καταδιώξεται κακά. Δίκαιοι ἀπολαύσουσιν ἐν πλούτῳ ἔτη πολλά· ἀδικοὶ δὲ ἀπολοῦνται συντόμως. σοφαὶ γυναῖκες ὠκοδόμησαν οἴκους· ὁ δὲ πεπορθῶς ἐπὶ Κυρίου, τῇ ἑαυτοῦ ὁσιότητι δικαίος· ἐξόλλυσιν ἑαυτὸν ὁ δωρολήπτης· ὁ δὲ μισῶν δώρων λήψεις ζήσεται. ἐλεημοσύνη καὶ πίστει ἀποκαθαίρονται ἀδικίαι· τῷ δὲ φόβῳ κυρίου ἐκκλίνει πᾶς ἀπὸ κακοῦ. καρδίαι δικαίων μελετῶσι πίστιν· στόμα δὲ ἀσεβῶν ἀποκρίνεται κακά. Μακρὰν ἀπέχει ὁ Θεὸς ἀπὸ ἀσεβῶν· εὐχαῖς δὲ δικαίων ὑπακούει. Κρείσσων ὀλίγη λήψις μετὰ δικαιοσύνης, ἢ πολλὰ γεννήματα μετὰ ἀδικίας· ὅσω μέγας εἶ, τοσούτω ταπεινοῦ σεαυτοῦ· καὶ ἐναντι Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου εὐρήσεις χάριν· εἰσὶν ὁδοὶ δοκούσιν ὄρθαι εἶναι ἀνδρὶ· τὰ μὲν τοι τελευταῖα αὐτῶν, βλέπει εἰς πυθμένα ἄδου· ἀνὴρ ἐν πόνοις ποιεῖ ἑαυτὸν καὶ ἐμβιάζεται τὴν ἑαυτοῦ ἀπώλειαν· ὁ μὲν τοι σχολιὸς ἐπὶ τὴν ἀπώλειαν φορεῖ τῷ ἑαυτοῦ στόματι· κακὸς ὑπακούει γλώσσαις παρανόμων· δικαίος δὲ οὐ προσέχει χεῖλεσι ψευδέσι· ἐξουσίαν δίδωσι λόγοις ἀρχὴ δικαιοσύνης· προηγείται δὲ τῆς ἐνδείας στάσις καὶ μάχη. φιλαμαρτήμων χαίρει μάχαις· οὐ δὲ σκληροκάρδιος οὐ συναντᾷ ἀγαθοῖς. ἀνὴρ εὐμετάβολος γλώσση ἐμπεσεῖται εἰς κακά· πρὸ συντριβῆς ὑψοῦται καρδίᾳ ἀνδρός, καὶ πρὸ δόξης ταπεινοῦται· κρείσσων πτωχὸς δικαίος ἢ πλούσιος ψεύστης· ὁ θρασὺς καὶ αὐθάδης καὶ ἀλαζῶν λοιμὸς καλεῖται· ὃς δὲ μνησικακεῖ, παράνομος· ὁ δὲ κύριος ἀγγελον ἀνελεήμονα ἐπιπέμπει ἐπὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ· αἰρετώτερον ὄνομα καλόν, ἢ πλοῦτος πολὺς· μὴ ἀφαρπάσῃς ἀπὸ πτωχοῦ, ὅτι κύριος δικάσει τὸ δίκαιον αὐτοῦ· γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὐρήσει· τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν ἢ τοιαύτη, φόβον Κυρίου αὐτῇ αἰνεῖτω. Γυνὴ γὰρ συνετὴ, εὐλογεῖται· ὅτε αὐτῇ ἀπὸ καρπῶν χειλέων αὐτῆς.

Εἰς τὴν Αἰτὴν στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α'. — Διονυσίου Μοναχοῦ.

Αραμένη τὸν Σταυρὸν ἐπὶ τῶν ὤμων, προθύμως ἠκολούθησας, τῷ σταυρωθέντι δι' ἡμᾶς καὶ ἔξω σαρκὸς γεγονεῖα, ταῖς νηστεῖαις καὶ δεήσεσι. τὰ πάθη ἐνέκρωσας, καὶ σεαυτὴν ἠτοίμασας, τοῦ πνεύματος καταγώγιον. ὅθεν ἀνεδείχθη, μοναζουσῶν Θεοδώρα, δόξα καὶ ἐδραῖωμα, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἰσοστάσιος. μεθ' ὧν ἐν οὐρανοῖς νῦν συγχορεύουσα, τὸν Σωτῆρα ἰκέτετε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος, ὁ αὐτός.

Τῆς πανενδόξου Θεοδώρας, τὰ μνημόσυνα τελέσωμεν, συνελθόντες ὦ φιλέορτοι. ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, εὐχαριστοῦντες τὸν φιλάνθρωπον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν. ὅτι καὶ γυναῖκες στεβρῶς τὸν ὄφιν κατεπάτησαν, τῇ χάριτι αὐτοῦ δυναμοῦμεναι, ὡσπερ καὶ ἡ Ὁσία ἀνδρείως κατεπάλεσεν ἐχθρὸν τὸν πολυμήχανον, δι' ἐναρέτου πολιτείας, καὶ ἀκρας ἐπιμονῆς· δι' ὧν καὶ τὰ βραβεῖα τῆς νίκης κομισαμένη, ἐν οὐρανοῖς νῦν ἐπαγάζεται, σὺν ἀσωμάτων καὶ Ὁσίων χοροῖς, καὶ πρεσβεύει ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν πίστει ἐκτελούντων, αὐτῆς τὴν θείαν πανήγυριν.

Ὁ αὐτός.

Χαῖρε καὶ εὐφραίνου Αἴγινα ἡ νῆσος, τοιαῦτα φυτὰ ὠραῖα, καλῶς ἐκβλαστήσασα. τῆς ἐγκρατείας καὶ ὑπομονῆς, τὴν μακαρίαν Θεοδώραν, τὸ τοῦ Θεοῦ δῶρον εὐπρόσδεκτον· καὶ Θεοπίστην τὴν παρθένον καὶ πιστὴν δούλην αὐτοῦ. ἀγάλλου δὲ σκιρτώσα καὶ ἡ τῶν Θεσσαλονικέων πόλις, ἀγιασθεῖσα τῇ ἀσκήσει αὐτῶν καὶ τὰ σεπτὰ καὶ θεῖα τῆς Θεοδώρας λείψανα, ἐν κόλποις νῦν κατέχουσα. πλουσίως μῦρα ἀναβλύζοντα, καὶ ἰαμάτων χάριτας. Ὅθεν τὴν ἀγίαν αὐτῶν καὶ σεβασμίαν ἑορτὴν, πιστῶς πανυγηρίσωμεν, καὶ τῷ Σωτῆρι ἐκβοήσωμεν· Φιλάνθρωπε Κύριε, δώρησε ἡμῖν, ταῖς αὐτῶν ἰεσείαις τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Μοναζουσῶν τὸ κλέος καὶ τῆς Αἰγίνης τὸ καύχημα, τὴν βρούσιν τῶν θαυμάτων, καὶ τῶν ἰαμάτων τὸ πέλαγος, οἱ πιστοὶ συνελθόντες, Θεοδώραν τὴν αἰοδιμον, σὺν τῇ θυγατρὶ αὐτῆς, Θεοπί-

στη και καλλιπάρθενον νόμφην τοῦ Χριστοῦ, ἐν ὕμνοις τιμῆσωμεν. ὅτι παρέχουσιν ἡμῖν ταῖς πρεσβείαις αὐτῶν βῶσιν ψυχῆς τε και σώματος. Τὰ πάντα γὰρ καταλείπουσαι, ὡς δῶρον προσήνεγκαν, τῷ πάντων δεσπότην, τὴν ἀγγελικὴν αὐτῶν και θείαν πολιτείαν· ὅθεν και τῆς ἀγγέλων χαρᾶς ἀξιοθῆσαι, και θείας λαμπρότητος, τῷ Κυρίῳ πρεσβεύουσιν, ἐλευθεῖναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος Β'.

Ἄεϋτε ἅπαντες παῖδες, τῆς Θεσσαλίας οἱ πιστοὶ, τοὺς ἀγῶνας και τὰ ἀσκητικὰ παλαίσματα τῆς σεπτῆς Θεοδώρας, τῆς θαυμασίας ὡς οὐρανόφρονος, πιστῶς συνεορτάσωμεν και συνελθόντες αὐτῆς τῷ τάφῳ πλησιάσωμεν, ἀντλήσαι μύρα τὰ θεία· μύρα γὰρ βρούει και ἰάματα, τοῖς εὐλαβῶς προσερχομένοις, και μετὰ πίστεως προστρέχουσι, τῇ πρεσβείᾳ αὐτῆς. Εἰς δόξαν τε και αἶνον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν τοῦ ἐνδοξαζομένου, ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Ὁ αὐτός.

Ἦρον ἀνέβλυσε σοφῆ, ἡ λάρναξ σου μυρίπουν, εὐωδιάζον τοὺς πιστοὺς, και ἰατροῦν τὰ παθήματα τῶν ἀσθενούντων μητέρ· ἀλλὰ και νῦν ἡμῖν, τοῖς μετα πόθου ἐορτάζουσι, τὴν παναοίδιμον μνήμην σου, μύρον νοητὸν βλύσον ταῖς θείαις πρεσβείαις σου, ἵνα σε Θεοδώρα ἐν πίστει μακαρίζομεν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ἄεϋτε φιλεόρτων τὰ πλήθη, και τῆς ἀγνείας ἐρασαι, τὴν σεβάσιμον μνήμην, τῆς θείας Θεοδώρας, παιδρῶς πανυγηρίσωμεν ὅτι ὡς πάλαι ἡ σώφρων Σάρρα, τῷ Θεῷ πειθαρχήσασα σὺν τῷ συζύγῳ Ἀβρ-ἄμ, τὴν πατρίδα κατέλειπεν, εὐαρεστήσασα τῷ Κυρίῳ και ὡς περ Ἰουδῆθ ἡ θεόφρων, διὰ νηστείας και δεήσεως τὸν Ὀλοφέρην ἀπέκτεινεν· οὕτω και ἡ Ὁσία, ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας μεταναστεύσασα, τὴν πατρίδα διέλιπε, διὰ τὴν τῶν Θεσσαλονικέων πόλιν καταλαβοῦσα τῇ θείᾳ νεύσει, και τοῦ μονήρους βίου ἐπιλαβομένη, ταῖς ἀρεταῖς ὑπέλαμψε, και τῇ θυγατρὶ συνασκοῦσα, πρὸς αὐτὴν οὐκ ἐφθέγγετο, ἐπὶ πέντε και δέκα ἔτη. ὦ τοῦ θαύματος, ἡ θήλεια φύσις, ἡ γεώδης και ἀσθενής, τὸν τὴν γῆν και τὴν θάλατταν ἐξάλειφεν φάσκοντα, ὡς γελοῖον παίζομενον ἔδειξε, και τῷ τῆς ἀσκήσεως ξίφει, ὡς Ὀλοφέρην τοῦτον ἀπέ-

κτεινεν, ἡ καλλίνικος Θεοδώρα, σφραγίτις ἀνασταθείσα και νῦν ἐν οὐρανοῖς ἱκετεύει ἀδιαλείπτως ὑπὲρ τῶν πίσει ἐκτελούντων, τὴν ἀεισέβασον μνήμην αὐτῆς.

Και νῦν, ὁ αὐτός. Τῆς ἑορτῆς.

Ἄεϋτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, και εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν και θεασώμεθα τὴν δόξαν τῆς μεταμορφώσεως αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός· φωτὶ προσλάβωμεν φῶς· και μετάρσιοι γινόμενοι τῷ πνεύματι, Τριάδα ὁμοούσιον, ὑμνήσωμεν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τὸν εἶχ. ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ἄεϋτε τῶν ὀρθοδόξων πληθὺς Θεσσαλονίκης τὸ περιδόξον καύχημα, τὸ θαῦμα τῆς Οἰκουμένης, τὴν Θεοδώραν παιδρῶς ἐγκωμίοις θείοις εὐφημήσωμεν, τὸν νοῦν τὸν τῇ νεύσει, ταῖς ἐνθέοις θεοῦμενον, και θεωρίᾳ πρακτικῶς διαλάμποντα, κατανύξεως τὴν πηγὴν τὴν φωτίζειραν, ἄνθρωπον τὸν οὐράμιον, ἐπίγειον ἄγγελον, τῶν ἀρετῶν ποταμῖον, και τῶν χαρίτων τὸν θάλαμον, τὸν βῶν τῶν θαυμάτων, ποταμῶν τῶν ἰαμάτων, και μύρων θάλασσαν.

Στίχ. Θαυμασὸς ὁ Θεὸς ἐν.

Φάνηθι τοῖς αἰτοῦσι θερμῶς, πρὸς τοῦ ἐκάστου χορηγῶς χρεία· ἐνδοξε· θεόθεν γενοῦ ἐν τάχει, παρακαλοῦσιν ἡμῖν, Θεοδώρα μητέρ παναοίδιμε· λιμὴν γαληνότητος, κυβερνήτης και ἄγκυρα, κυρμαινομένοις, πειρασμῶν ἐν τῷ κλύδωνι, ὀδηγὸς τυφλοῖς, βοηθὸν κινδυνεύουσι, δρόσος τοῖς ἐν τῷ κάσωνι, παθῶν ἀθυμήσασι, τοῖς ἀσθενούσιν ὑγεία, πολεμουμένοις προπύργιον, βύσσης ἀντιλήπτωρ, ἐν παντοῖα περιστάσει πολλὰ γὰρ δύνασαι.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάν.

Ἰλυνόν μου τὴν καρδίαν κλαυθμῶ, τὴν ρυπωθεῖσαν ἠδοναῖς παναοίδιμε· λουτήρα γὰρ μετανοίας, τὰς τῶν δακρύων πηγὰς, ἀνακαλυφθῆναι μοι βοήθησον, τὸν νοῦν μου καταύγασον, σκοτισθέντα τοῖς πάθεσιν, ἀμαρτιῶν μου τὴν πληθὺν ἐξαφάνισον, ἐν ἡμέρᾳ δὲ τῆς ἐτάσεως πρόστηθι, ἴλεον ἐν τοῖς ἔργοις μου, κριτὴν ἐκτελέσασα, τὸν φοβερόν δυσωπῶ σε, ὅπως ρυσθῶ τῆς κολάσεως, και τύχῳ μερίδος σωζομένων, ἵνα πίσει ἀεὶ γεραίρω σε.

Δόξ. ἦχος δ'.

Ἐφφραίνεσθωσαν οἱ οὐρανοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθω ἡ γῆ· ἡ γὰρ ἀληθῶς ἀγαπήσασα τὸν φιλόανθρωπον κύριον, πόθον αὐτοῦ προσλαβοῦσα τὸν ἅγιον, τὸν κόσμον λιποῦσα τὴν σήμερον, πρὸς οὐρανίους ἀπήρε θείας μονάς, καὶ τούτῳ συνώκησεν, ᾧ καὶ ζῶσα προηνώθη νυμφίῳ χορῶ· ᾧ τοῦ θαύματος· ἡ πολὺ τῶν ἀγγέλων διασᾶσα διὰ τὸν φθόνον, ἰσαγγελος νῦν ὤφθη· καὶ τὸ παράδοξον ὅτι καὶ Θεοῦ ἐγγυς, ἡ γυνὴ τὴν φύσιν καὶ δύναμιν, καὶ τὸ μυστήριον ὄσον· ἀλλ' ᾧ μήτηρ ὄσια Θεοδώρα πανένδοξε, ἡ τοῦτο διὰ πολλὴν πλουτήσασα κάθαρσιν· δίδου ἡμῖν τοῖς τιμῶσι τὴν μνήμην σου ἐκ ψυχῆς, εὐχαῖς σου τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτοκ. Νεῦσον παράχλ.

Ἀπολυτίκιον, ἦχος Δ'.

Τελείως τὸν δρόμον σου ἐν ἀκλινεῖ λογισμῶ, ἐτέλεσας πάνσεμνε ὑποταγεῖσα καλῶς, Χριστῷ τῷ νυμφίῳ σου· ὅθεν εἰληφας χάριν Θεοδώρα Ὅσια, δαίμονας φυγαδεύειν καὶ νοσοῦντας ἰᾶσθαι· διὸ καὶ τοῖς τιμῶσι σε βρούεις ἰάματα. Καὶ νῦν. Θ. Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς, καὶ ἀπόλυσις.

Εὐλόγησις τῶν ἄρτων· εἰς τὸν ὄρθρον, τὸ Θεός

Κύριος, καὶ τὸ τροπάριον, τελείως τὸν δρόμον σου, ὡς ἄνωθεν.

Δόξα, τὸ αὐτὸ καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Μετὰ τὴν ἀ. σιχολογ. Κάθισμα. ἦχος ἀ.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τῷ τάφῳ τῆς σοφῆς, καὶ σεπτῆς Θεοδώρας, προσέλθωμεν πι σοί, καὶ πιστῶς προσκυνοῦντες, αὐτῆς τὰ θεῖα λείψανα, ἀρυσώμεθα χάριτας τῶν ἰάσεων, καὶ τῶν θαυμάτων εἰς ῥῶσιν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ τῶν σωμάτων τὴν μνήμην, αὐτῆς ἑορτάζοντες.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ἀγγέλων χαρμονῇ, καὶ βροτῶν σωτηρία, καὶ πύλη τοῦ Θεοῦ ἀνεδείχθης παρθένε, καὶ θρόνος ἐπουράνιος καὶ παλάτιον ἐμφυχον,

τοὺς προσρέχοντας ὑπὸ τὴν σκέπην σου σῶζε, πάσης θλίψεως, ταῖς μητρικαῖς σου πρεσβείαις, πανάμωμε δέσποινα.

Μετὰ δὲ τὴν β'. σιχολ. κάθισμα. ἦχος γ'.

Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου.

Ἐπερεύοσμος, χάρις τοῦ πνεύματος, ἀπηλαγμένην σε, εὐρούσα πάνσεμνε, τῆς δυσωδίας τῶν παθῶν, ἐσκήνωσεν ἐν φυγῇ σου· ὅθεν σε ἀνέδειξε βρούσιν μύρων ἀένναον, τοὺς πιστοὺς μυρίζουσαν, καὶ παθῶν ἀπαλάττουσαν· διὸ καὶ τοῖς τιμῶσι σε Μήτηρ, μετὰδος νῦν τῶν χαρίτων σου.

Δόξα, τὸ αὐτὸ καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ἄυλος ἄψυχος, κλίμαξ ἐτύπου σε, τὴν ζῶσαν κλίμακα, Θεοῦ καὶ ἐμφυχον, δι' ἧς ὁ λόγος καταβάς ἀνθρώποις συνανεσφράση, θρόνον πρὸς οὐράνιον, ἀναφέρον τὸ πρόσλημα, καὶ πρὸς τὸν παράδεισον, ἐπανάγων τὸν ἄνθρωπον· διὸ ὡς σωτηρίας αἰτίαν, πάντες ὑμνοῦμεν σε Θεοτόκε.

Μετὰ τὸν πολυέλεον, κάθ. ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως.

Ἀρρησαμένη σεαυτὴν Θεοδώρα, καὶ ἀραμένη τὸν Σταυρὸν ἐπὶ τῶν ὤμων, ἀσκητικῶς ἐβάδισας τὸν βίον σου σοφῇ· ὅθεν πρὸς οὐράνιον καὶ ἀνέσπερον λῆξιν χαίρουσα κατέπαυσας αἰτουμένη πταισμάτων, τοῖς σὲ τιμῶσιν ἄφεισιν αἰεὶ, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος αἰοῖδιμε.

Δόξα, τὸ αὐτὸ καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ἐπαναμώμητος ἀμνάς τοῦ ποιμένος, ἡ χαριτόπλοκος παστὰς τοῦ νυμφίου, τὸ καθαρὸν παλάτιον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· μέτοχόν με ποίησον οὐρανοῦ νυμφῶνος, μοίρας μὲ ἀξίωσον δεξιᾶς τῶν προβάτων, καὶ κληρονόμον ἐργασαί φωτός, υἱὸν ἡμέρας δεικνύουσα Δέσποινα.

Οἱ ἀναβαθμοὶ, τὸ ἀ. ἀντίφωνον, τοῦ δ'. ἦχου.

Προκείμενον, ἦχος δ'.

Ἐπομένων, ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Στίχ. Καὶ ἐσῆσεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Τὸ Πᾶσα πνοή

Καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, κατὰ Λουκᾶν. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ

ἤρώτα τις τῶν Φαρισαίων τὸν Ἰησοῦν, ζήτηει τῇ β'. τῆς δ'.
 ἑβδομάδος. Ο, Ν. Δόξα ταῖς τῆς Ὁσίας καὶ νῦν, ταῖς
 τῆς Θεοτόκου. Εἶτα τὸν εἶχον,
 Τὸ ἐλεήμων ἐλέησόν με
 Καὶ τὸ ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Περικυκλοῦντες τὴν λάρνακα τῶν λειψάνων σου, Θεοδώρα Μη-
 τερ, καθὼς περ παλαι τὸν τάφον τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, οἱ τού-
 του ἔχγονοι· οὐ δάκρυα χέομεν, οὐδὲ θρήνοις κοπτόμεθα, ἀλλὰ
 γηθοσύνης ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, ἀπαντλοῦμεν ἐξ αὐτῆς, τῶν
 θαυμάτων τὰς χάριτας, δοξάζοντες ἀπαύτως, τὸν σὲ δοξάσαντα
 Κύριον.

Τὸ, σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.—ὁ Ἱερεὺς.

Τὸ Κύριε ἐλέησον, ιβ'. καὶ οἱ Κανόνες.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου, μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς ε'. καὶ
 τῆς ἁγίας, οἱ δύο Κανόνες εἰς ἡ'.

Κανὼν ὁ α'. τῆς ἁγίας, οὗ ἡ ἀκροστιχίς κατ' Ἀλφά-
 βητον, ἀνευ τῶν Θεοτοκίων.

Ποίημα Διονυσίου Μοναχοῦ.

ᾠδὴ α'. ἦχος α'. ᾠδὴν ἐπινίκειον.

Αεὶ σκοτιζόμενον, ταῖς ἁμαρτίαις, τὸν νοῦν μου καταύγασον,
 Θεοδώρα ἐνδοξε ταῖς ἰκεσίαις ταῖς σαῖς, ὅπως ὑμνήσω τὴν φα-
 δρὰν καὶ θεῖαν μνήμην σου.

Βιώσασα ἐνδοξε, Μητὲρ Ὁσία, ἐν γῆ ὡς περ Ἄγγελος, τοὺς
 βροτοὺς ἐξέπληξας, δαίμονας ἤσχυνας δὲ, τῇ καρτερίᾳ τῶν σε-
 πτῶν ἀγωνισμάτων σου.

Γηθόμενοι σήμερον, δεῦτε συμφώνως, οἱ παῖδες Αἰγίνης τε, καὶ
 Ἑλλάδος ἅπαντες, καὶ Θεσσαλίας ὁμοῦ, τὴν Θεοδώραν τὴν σοφὴν
 ἀνευφημήσωμεν.

Θεοτοκίον.

Ανάρχως ἐξέλαμψας, ἐκ τοῦ πατρός σου, ἐν χρόνῳ δὲ γέγονας,
 ἐπ' ἐσχάτων Δέσποτα ἐκ τῆς παρθένου μητρὸς, ἐνανθρωπήσας δι'
 ἡμᾶς, δίχα τροπῆς καὶ φυρμού.

Ἄλλος Κανὼν τῆς Ὁσίας.

Ποίημα Ἰσιδώρου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

ᾠδὴ α'. ἦχος πλ. δ'.

Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Υπὲρ τὴν δύναμιν τῶν λόγων ἅπασαν, τόδε τὸ ἔργον ἐστίν,
 ἀλλ' ὃ Θεοῦ λόγε, λόγου χάριν δίδου μοι, δι' ἧς τιμᾶν ἐνίσχυ-
 σον, ἣν ἐδόξασε χάρις ἡ σὴ Χριστὲ καὶ ἀνέδειξε, καὶ θαυματουργὸν
 καὶ μυρόβρειθρον.

Νῦν ἐν τῇ μνήμῃ Θεοδώρας, ἅπαντες δεῦτε φιλέορτοι, ἐν τῇ
 σοφῇ ταύτης, χάριν ἀπαντλήσωμεν, καὶ πλοῦτον μὴ κενούμενον
 μυροθήκης βρουύσης· ἡ γὰρ πληθὺς τῶν ἀγγέλων, ἀσκησὶν τὴν
 ταύτης θαυμάζουσιν.

Π Θεοδώρα ἡ πλουσία θάλασσα, ἡ ἀνεξάντλητος, ἣν ὁ Θεὸς
 βρεῖθρον μήποτε κενούμενον τῷ κόσμῳ ἐχαρίσατο, ὡς πλουτοῦσαν
 ἐν μύροις καὶ θαύμασιν, ἡ ἀσύγκριτος νῦν, ἀνευφημείσθω ἐν ἁ-
 σμασιν.

Θεοτοκίον.

Ωσὺ συλλαβοῦσα ἐν γαστρὶ πανάμωμε, τὸν μαργαρίτην Χριστὸν, ἐξ
 ἀσραπῆς θείας καὶ ἠποκνήσασα ὑπὲρ φύσιν καὶ ἔννοιαν, καὶ ἡμᾶς
 εὐρεῖν κόρη, καὶ τούτου θείας ὀράσεως, αἰεὶ ἀπολαύειν συνέργησον.

Καταβασία.

Χοροὶ Ἰσραὴλ, ἀνίχμοις ποσί· πόντον ἐρυθρὸν καὶ ὑγρὸν βυ-
 θὸν διελάσαντες, ἀναβάτας, τριστάτας, δυσμενεῖς ὄρωντες ἐν αὐτῷ
 υποβρυχίους· ἐν ἀγαλλιάσει ἐμελπον· ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι
 δεδόξαται.

ᾠδὴ γ'. Στερεωθήτω ἡ καρδιά μου.

Διὰ Χριστὸν Μητὲρ αἰοίδημε, τὰ τερπνὰ τοῦ βίου κατέλιπες,
 καὶ ἀσχῆσασα σεβρῶς, τὴν ὄφρὸν καταβέβληκας, τοῦ τὴν Εὐὰν
 παραδείσου, συμβουλίᾳ ἐξώσαντος.

Εκ τῆς σοροῦ σου μῦρα ἐνδοξε, Θεοδώρα πᾶσιν ἀνέβλυσας· τῶν
 δὲ θαυμάτων τὰς πηγὰς, ἀναβλύζεις ἐκάστοτε, τοῖς ἐν πίστει τε καὶ
 πόθῳ, τῷ ναῷ σου προσρέχουσι.

Ζωὴν τὴν ἀληθινὴν ποθήσασα, καὶ πατρίδα Μητέρα τὴν μέλλουσαν, καὶ παραδείσου τὴν τρυφήν, καὶ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, κατεφρόνησας Ὅσια τὴν τοῦ κόσμου προσπάθειαν.

Θεοτοκίον.

Βάτον σε πάλαι ἀκατάφλεκτον, Μωϋσῆς ὁ μέγας ἐώρακεν ἐν τῷ Σινᾷ προφητικῶς, παναγία θεόνυμφε, ἀλλ' ἡμεῖς σε Θεοτόκον, κατιδόντες δοξάζομεν.

Ἄλλος. Ὁ σερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ιεροτάτην σεαυτὴν, Χριστῷ προσήξας θυσίαν, καὶ ἐγένου πάντα ὅσα ἐκεῖνος, ἐγεγόνει δι' ἡμᾶς· διὸ καὶ τοῦ Θεοῦ σὺ παῖς, καὶ Θεὸς θέσει Μητέρα γεγονόςας τῇ θείᾳ χάριτι.

Πάντων ἀγίων ἀρεταί, σὺ ἀνεμάξω Ὅσια καὶ ἐγένου καθάρω-
τατον σκευος, ὑπὸ τούτων τῷ Θεῷ, ὅθεν καὶ ἐνοικούντα σε, τοῦτον ὃ μητέρα ἔσχεις, διενεργούντα σοὶ τὰ παράδοξα.

Σοῦ ἡ ψυχὴ διακαῶς, τῷ θείῳ πόθῳ τραθειῖσα, ὡς περ ἔλαφος κατάσχετο δίψει, ἐπὶ τὴν ζωαρχικὴν πηγὴν τοῦ ζῶντος ὕδατος, ἀκατασχέτω δρόμῳ, μητέρα ἀγνὴ ἐπεπόθησας.

Ερωτα μόνον πρὸς τὸν σὸν, υἱόν με ποίησον ἔχειν ὡς μισεῖν καὶ ἠδονάς, τῶν προσκέρων ἀειπάρθενε βροτοῖς, ἀγαθῶν πάντων πρόξενε, ὅπως ἐντεῦθεν ἤδη, τύχοιμι τούτου ἐλάμψεως.

Καταβασία.

Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενούντες περιεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἐσερεώθη ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου.

Κάθ. Ἦχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Καθελούσα τὸν ἐχθρόν, ταῖς ἐπιμόνοις προσευχαῖς, ἠξιώθης ἀγαθῶν, ὧν ἐπηγγείλατο Χριστὸς, τοῖς ἐκζητοῦσιν αὐτὸν ἐν ἀληθείᾳ· διὸ τῶν εὐσεβῶς μνημονούντων σου, καὶ μνήμην τὴν σεπτὴν, ἐπιτελούντων σου, τῇ πρὸς Θεὸν ἐγγύτητι, μνημόνευε παθῶν ῥυσθῆναι, καὶ θλίψεων· καὶ ἐπηρείας τῆς τῶν δαιμόνων, Θεοδώρα πανεύφημε.

Δόξα, καὶ νῦν, ὅμοιον.

Πατρικὸν ἀληθινόν, φῶς ἀναλλοίωτον Χριστέ, τῶσαν πόθῳ με τῷ σῷ, καὶ σαῖς ἀλλοίωσον αὐγαῖς ὑπὲρ τὴν χεῖρα ἀλλοίωσιν κατατήσας· κόλλησον ψυχὴν μου ὀπίσω σου, σύμου δεξιὰ ἀπιλάβοιτο, ὡς ὑπὸ σκέπην εἰρήν σου πτερύγων, ἀγαλλιώμενος κράξω σοι, τῆς δεξιᾶς σου, τῆς θείας αὐτῆ, Ἰησοῦ μου ἀλλοίωσις.

ᾠδὴ δ'. Ἐν πνεύματι προβλέπων.

Πμνήμη σου Ὅσια, ἐπέστη νῦν ἡμᾶς, συγκαλούσα ἅπαντας αὐτὴν περιχαρῶς, πανηγυρῆσαι εἰς δόξαν τοῦ ἐν ἀγίοις δοξαζομένου, καὶ συμφωνῶς μελωδῆσαι, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θαυμάτων ταῖς ἀκτίσι, λαμπρύνεις τοὺς πιστοὺς, καὶ τῶν μύρων ἔνδοξε εὐφραίνεις ταῖς ὁδοῖς, τοὺς ἐπαξίως τὴν θείαν σου ἐκδημίαν ἐπιτελούντας, καὶ συμφῶνως μελωδοῦντας, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ιδοὺ πῶς καὶ γυναῖκες, ὀπίσω σου Χριστέ, τὸν Σταυρὸν ἀράμε-
ναι ἀνέδρομον, σοφῶς ἀκολουθοῦσαι, τὰ πάντα καταλιποῦσαι, τοῦ δε τοῦ βίου καὶ συμφῶνως μελωδοῦσαι, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ιδοὺ ὡς οἱ προφῆται, προέφητιαν Θεὸς, τοῖς βροτοῖς ἀφῆσεται, ἐκ κόρης ὑπὲρ νοῦν, νῦν ἐσαρκώθη, ἀσπόρως ἐκ τῆς παρθένου, εἰς σωτηρίαν τῶν ἐν πίστει μελωδοῦντων, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἄλλος. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Ινα τὰ σὰ, ἐκδιηγούμαι θαυμάσια, Θεοδώρα καὶ τὰ μεγαλεῖα σου, ἵνα ἀνθρώπων ἐν τοῖς υἱοῖς ἐξομολογῶμαι, τὰ σὰ ἐλέη παν-
ἔνδοξε, ἐπίβλεψον εὐσπλάγχχνως, ἐπ' ἐμὲ τὸν νοσοῦντα, καὶ υγιάν τελείαν μοι δώρησαι.

Απαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων ὑπάρχουσα, καὶ υγεία πρόχειρος καὶ ἴασις, μεταβολὴ καὶ ἀναψυχὴ τῶν ἐν ἀσθενείαις καὶ συμφοραῖς, καὶ ἐν θλίψεσι. ὀδύνας πικροτάταις, ἀνευδότοις με πόνους, δαπανώμενον οἰκτιρον ἔνδοξε.

(ΑΚΟΛΟΥΘ. ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΘΕΟΔ.)

Τὸ ἀσθενές, τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας Χριστέ, ὁ φορέσας δι' ἀγκυθότητα, τὰς ἀσθενείας μου τὰς πολλὰς, καὶ τὰς ἀρρώστιας εὐπλάγχυνως ἴασε, δέσποτα· εἰς τοῦτο δυοῦ ποῦσαν, Θεοδώραν ὡς ἔχων, τὴν λαμπρὰν καὶ σεπτὴν μυροβλύτιδα.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὴν πηγὴν, τῶν ἰαμάτων ἐπήγασας, νοσημάτων ἄβυσσον ἐξαιρῶν, παρεχόμενη τε δωρεὰν ῥῶσιν τοῖς νοσοῦσιν, ὑγείαν τοῖς ἀρρώστοις τε, διὸ μὲ Θεοτόκε, χαλεπαῖς ἀρρώστιας δαμασθέντα, ἐν τάχει ἐπίσχεψαι.

Καταβασία.

Επισακήκοα τὴν ἐνδοξὴν οἰκονομίαν σου, Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι ἐτέχθης ἐκ τῆς παρθένου, ἵνα ἐκ πλάνης, ῥύσῃ τοὺς κραυγάζοντας, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ῥδὴ ε'. Τὸ φαινὸν ἡμῖν ἐξανάτειλον.

Καταβαλοῦσα τὸν πελυμήχανον, ἐχθρὸν αἰοῖδιμε, τοῖς τῆς ἀσκήσεως ἰδρῶσι τε τοῖς σοῖς, καὶ θείοις πόνοις, τὸν τῆς νίκης ἐφέφανον, νομίμως ἀπέλιθρας.

Λαμπρῶς ἀνέτειλεν ἡ πανέορτος, καὶ θεία μνήμη σου, τοὺς αὐτὴν περιχαρῶς γεραίροντας, μήτηρ Ὁσία, θείας τε λαμπρότητος, καὶ δόξης φαιδρύνουσα.

Μῦρον εὐώδες, Ὁσία ἐνδοξε, ἐκ τῶν λειψάνων σου ἐναπέβλυσας, καὶ θεῖον ἔλαιον ἐκ τῆς εἰκόνας σου, πᾶσι τοῖς τιμῶσι σε, σωτήρια φάρμακα.

Θεοτοκίον.

Λιμένα εὐδιον, καὶ ἀπόρητον τεῖχος, κεκτῆμεθα τὴν πρεσβείαν σου, ἐν περιστάσει θεοκυήτωρ, πάντοτε λυτρούμενοι, κινδύνων καὶ θλίψεων.

Ἄλλος. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Τὴν πολλὴν ἐν τοῖς μύροις, τὴν παρηγορίαν τοῦ Κόσμου τοῖς θαύμασι, τὴν ὡς ἐξ ἀγνοίας, φωτὶ βίου ἡμᾶς διεγείρουσαν, πρὸς ἐνθέων ἔργων ἀνατολὴν καὶ σωτηρίαν, Θεοδώραν ἐν ὕμνοις τιμῶμεν.

Ασκουσῶν ἐν λειμῶνι, ῥόδον ἐρυθροῦν, καὶ ἡδύπνουον ἡνθήσας, τοῖς τῶν ἀρετῶν δὲ καθαρῶς ἐκπλυνομένη σκάμασιν, ἐλευκάνθησ μητερ, ὡς ἀληθῶς ὑπὲρ χιόνα καὶ ὡς κρίνον λευκόχρουον ἐξήνθησας.

Θλῆ μήτηρ ἐξέστης, ὅλη ἡλλοιώθησ τὴν θεῖαν ἡλλοίωσιν, τοῦ Θεοῦ τῶν ὄλων, φλεγόμενη Ὁσία τῷ ἔρωτι· οὐ καὶ κατευθύνου, πρὸς ἐντολῶν πασῶν τὰς τρίβους, καὶ δι' ὧν πάντα πόνον ὑπήνεγκας.

Θεοτοκίον.

Ναὸς πάμπωτος οὐσα, τοῦ φωτοπαρόγου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καμὲ δεῖξον τούτου, ἀειπάρθενε ναὸν λαμπρύνουσα, φωτὸς σου ἀκτίσι, καὶ τῶν παθῶν λύσασα σκότος, ἵνα πιστεῖ, ἀεὶ μεγαλύνω σε.

Καταβασία.

Ο τοῦ φωτὸς διατμήξας, τὸ πρωτόγονον φῶς, ὡς ἐν φωτὶ ἡμνεῖ σε τὰ ἔργα Χριστέ, τὸν δημιουργὸν ἐν τῷ φωτὶ σου, τὰς ἁδού· ἡμῶν εὐθυνον.

Ῥδὴ ς'. Τὸν προφῆτην Ἰωάν.

Νῦν ἐπέστη ἡ φαιδρὰ, καὶ σεπτὴ σου ἑορτὴ, συγκαλλοῦσα τοὺς πιστοῦς, πρὸς ἐστίασιν τῆς σῆς, ἀσκήσεως, καὶ τῶν θαυμάτων μήτηρ αἰοῖδιμε.

Εἵνα ὄντως κατ' ἐχθροῦ, τὰ παλαιίσματα τὰ σὰ, καὶ τὰ θαύματ' ἀσφῆ, ἀ ἡργάσατο Χριστός, δοξάζων σε καὶ μετὰ πότμον Ὁσία ἐνδοξε.

Ο τῆς Εὐας ἐν Ἐδέμ, ψιθιρήσας τοῖς ὡσί, τὴν κακίστην συμβουλήν, ὡς γελοῖον ὑπο σοῦ, ἐμπαίζεται Μήτηρ Ὁσία τῇ θεῖα χάριτι.

Θεοτοκίον.

Εὐδοκία τοῦ πατρός, ἐσαρκώθη ὁ υἱός, διὰ πνεύματος Θεοῦ, ἐν τῇ μήτρᾳ σου ἀγνή, καὶ ἔσωσε τὴν πρὶν εἰκόνα, θεοκυήτωρ σαφῶς.

Άλλος. Τὴν δέησιν ἐχχεῶ πρὸς Κύριον.

Ἰάσεων ἀναβλύζει πελάγει, ποταμοὺς ἀναπηγάξει θαυμάτων,
καὶ δωρῶν καὶ χαρίτων προχέει, ἐπιβροῶς ὁ πολυόλθος τάφος σου,
ἐξ ὧν ἀρῶμεθα διπλὴν, εὐεξίαν, οἱ πάθεσι κάμνοντες.

Ἰασημεῖται καὶ ποταμῶν τὰ ρεύματα, ἐπιλείπει καὶ χειμάρρων
τὰ ρεῖθρα, καὶ αἱ πηγαὶ χαλκοῦνται κρυστάλλω, ἢ προχὴ δὲ τῶν
μύρων σου ἔνδοξε, ἀένναος ὑπερχυεῖς, χαριτόβρυτα βλύζουσανά-
ματα.

Τὸ χαῦνον καὶ ἀσθενὲς τοῦ θήλεως, τῷ ζερῷ τῶν σῶν ἀγώ-
νων ἐβρώθη, καὶ ἀνδρικῶς τῷ ἐχθρῷ συνεπλάκης, ἀντεκατέστης
καὶ γὰρ μέχρις αἵματος, πρὸς πᾶσας αὐτοῦ τὰς μηχανάς, ὑπὲρ
φύσιν Ὅσια ἀσκήσασα.

Θεοτοκίον.

Ἰπίθλεψον ἐπ' ἐμὲ πανάμωμε, καὶ ἐλέησον καὶ σῶσόν με κόρη,
καὶ τῶν ἐκεῖ μενουσῶν με βασάνων, τῇ μητρικῇ σου προσθεία ἐξ-
άρπασον, προστάτης γὰρ ἀμαρτωλῶν, παναγία ὑπάρχεις πανάμωμε.

Καταβασία.

Ἐν τῷ θλίβεσθαί με ἐβόησα πρὸς Κύριον καὶ ἐπήκουσέ με ὁ Θεός
τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον. ἤχος πλ. δ'.

Τῇ Ἰπερμάχῳ

Ὡς ποταμὸς ἐκ τῆς Ἐδέμ ὁ υδρορούμενος, ἐκ τῆς ἁγίας σου
σοροῦ μύρα ἠδύπνοα ἀναβλύζουσι τῇ πόλει σου Θεοδώρα· οὐκ εἰς
τέσσαρας ἀρχὰς ἀφωριζόμενα, τὴν ὑψήλιον δὲ πᾶσαν ἀγιάζοντα,
ἧ καὶ ψάλλει σοι, χαῖρε γύναι ἰσαγγελε.

Ὁ οἶκος.

Ἄμισθον ἱατροῖον, ὁ ναός σου Ὅσια, δρᾶται τοῖς πιζῶς προσ-
ιοῦσιν ἀλγηδόναι· γὰρ σωματικαί, καὶ ψυχῶν οἰδήματα παύονται,
προσπύξει τοῦ λειψάνου σου, βοῶντων εὐγνωμόνως ταῦτα: Χαῖρε
δι' ἧς ὁ Θεός ὑμνεῖται. Χαῖρε δι' ἧς ὁ Σατὰν ἠττάται. Χαῖρε
τῆς ἀγάπης φιλοῦσα τὸν σύνδεσμον. Χαῖρε τῆς ἀπάτης φυγοῦσα
τὸν ὄλισθον. Χαῖρε ὕψος ταπεινώσεως ἐξασκήσασα καλῶς. Χαῖρε
πλάτος τῆς στενώσεως διοδεύσασα ὀρθῶς. Χαῖρε τοὺς χριστονό-

μους κατευφραίνουσα μύροις. Χαῖρε ζήλας δαιμόνων ἀποπνίγουσα
τούτοις. Χαῖρε σιγὴν ἀμίμητον ἐρέξασα. Χαῖρε σοργὴν ἀνό-
νητον παύσασα. Χαῖρε πασῶν ἀθανάτου νομφίου. Χαῖρε λαμπρὰς
καταυγάζουσα κτίσιν. Χαῖρε γύναι ἰσαγγελε.

Τῷ αὐτῷ Μητρί Γ'. Αὐγούρου.

Τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν, Μυροβλύτιδος καὶ θαυματουργοῦ,
θεοδώρας τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Ἐνταῦθ' ἀμοιβὴν, τῶν πόνων εὔρες μῦρα.

Ἐκεῖ δ' ἂ μηδεὶς, ἰσχύει Μήτηρ φράσαι.

Ἀπάρθετο κῆρ ἐνάτη, Θεοδώρα ἐν Χριστῷ.

Πανοσία καὶ Μυροβλύτις Ἁγία Θεοδώρα, τὴν μνήμην τῆς
ὁποίας πελοῦμεν ἐτησίως, κατήγετο ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης· ὁ μὲν
πατὴρ αὐτῆς ὠνομάζετο Ἀντώνιος, ἡ δὲ μήτηρ Χρυσάνθη, ἀμ-
φότεροι ἐκ γένους ἐπισήμου καὶ διακεκριμένου διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ
Χριστιανικὴν τοῦ εὐσέβειαν.

Μετὰ τὸν θάνατον τῆς Μακαρίας Χρυσάνθης, ὁ πατὴρ τῆς
Ἁγίας Θεοδώρας, ὡς εὐσεβὴς Χριστιανός, ἔσπευσε ταχέως νὰ εὕρῃ
παιδαγωγὸν ἐνάρετον καὶ χριστιανικὴν, διὰ ν' ἀναθρέψῃ καὶ παιδ-
αγωγῆσιν τὸ θυγάτριον αὐτοῦ, τὴν Θεοδώραν. Εὔρε λοιπὸν παιδ-
αγωγὸν προικισμένην μὲ ὅλα τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύμα-
τος, αὐτὴ καὶ πνευματικὴ μήτηρ ὑπῆρξε τῆς Θεοδώρας, διότι τὴν
εἶχε βαπτίσει. Ὡς παιδαγωγὸς λοιπὸν καὶ πνευματικὴ μήτηρ,
ἐπεμελήθη νὰ ἐμφυτεύσῃ εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Θεοδώρας πᾶσαν ἐ-
σωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν ἀγαθότητα, τὴν ἐδίδαξε τὰ ἱερὰ γράμ-
ματα, τὰ δυνάμενα νὰ σοφίσουν πάντα λογικὸν τοῦ Θεοῦ πλάσμα.

Μὲ τοιαύτην παιδείαν στολισθεῖσα ἡ Θεοδώρα, ἔλαμψεν ὡς
ἥλιος, ἦτο τὸ καλὸν παράδειγμα πρὸς ἀπάσας τὰς νέας τῆς ἐπ-
οχῆς ἐκείνης.

Ὁ πατὴρ αὐτῆς ἀφῆσας τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου, εἰσέβ-

χεται εις Μοναστήριον και λαμβάνει τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα· τότε πολλοὶ νέοι τὴν ὠραιότητα και παιδείαν τῆς Θεοδώρας ἐκτιμῶντες, ἐζήτησαν αὐτὴν εἰς σύζυγον· εἰς δὲ ἐξ αὐτῶν νέος εὐγενῆς και ἐνάρετος, ἐξεφανώθη μετ' αὐτῆς· ἀνὴρ και γυνὴ ἦσαν μία καρδία, μία θέλησις, εὐτυχῆς και εὐδαίμων ζωὴ τοιαύτης πολυποθῆτου ἐνόσεως!

Ἡ νῆσος Αἰγίνα πολεμουμένη κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ὑπὸ βαρβάρων ἀνθρώπων, κατέστη ἔρμαιον αὐτῶν.

Τοῦτο βλέπουσα ἡ Θεοδώρα, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς πατρίδος τῆς Αἰγίνης σὺν τῷ ἀγαπητῷ αὐτῆς συζύγῳ και πατρὶ· μετέβησαν ὅθεν εἰς τὴν μεγαλοῦπολιν Θεσσαλονίκην, ὅπου εἶχον πᾶσαν ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς και περιουσίας των· διότι ἡ πόλις αὐτὴ διὰ τὰ τεῖχη τῆς και τὴν δύναμιν τοῦ ἐν αὐτῇ ἐνδόξως μαρτυρήσαντος Ἁγίου Δημητρίου καλῶς ἐφυλάττετο. Ὁ πατὴρ τῆς Θεοδώρας μετ' οὐ πολὺ βλέπων τὴν Ἐκκλησίαν συγχυσμένην ἐνεκα τῶν εἰκονομάχων, φεύγει εἰς τὰ ὄρη και κατοικεῖ ἐντὸς σπηλαίου μακρὰν τῶν πόλεων και χωρίων· διάγων λοιπὸν βίον ἀσκητικὸν και θεάρετον, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ, γενόμενος ἀνάμακτος αὐτῷ θυσία.

Ἡ Θεοδώρα σὺν τῷ συζύγῳ αὐτῆς κατῴκει ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἔτεκε τρεῖς παῖδας, πλὴν οἱ μὲν δύο ἀπέθανον, τοῖς ἕμεινε δὲ μόνον ὁ πρωτότοκος ἐτῶν ἐξ κοράσιον ὀνόματι Θεοπίστη, τὸ ὁποῖον κατὰ προτροπὴν και παράκλησιν αὐτῆς, ἀφιερῶθη τῷ Θεῷ.

Ἀφιερῶσι λοιπὸν τὴν Θεοπίστην εἰς τινὰ ἱερὰν μονὴν, ἐν ἣ ἦτον ἡγουμένη ἐκείνη ἡ ἐνάρετος και εὐσεβὴς γυνὴ ἡ παιδαγωγὸς τῆς Θεοδώρας, ἡ ὁποία λαβοῦσα τὴν Θεοπίστην, κείρει αὐτὴν και τὴν ἐνδύει τὸ ἀγγελικὸν και θεῖον σχῆμα.

Ἀφοῦ παρήλθεν ὀλίγος καιρὸς ἀπέθανεν ὁ ἐνάρετος σύζυγος τῆς Θεοδώρας, τότε αὐτὴ μείνασα χωρὶς ἀνδρα, πᾶσαν φροντίδα και ματαιότητα τοῦ κόσμου ἀπεδίωξεν· διὰ τὴν φθῆσθαι ὅμως τὸν ἅγιον αὐτῆς σκοπὸν, ἐσύναξεν ἅπασαν τὴν ἑαυτῆς περιουσίαν, συνιστάμενην εἰς χρήματα και κτήματα, και ἐξ αὐτῆς τὸ μὲν ἐν τρίτον διένειμεν εἰς πτωχοὺς και εἰς μνημόσυνα τοῦ συζύγου τῆς, τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἔλαβε μεθ' ἑαυτῆς, λαβοῦσα ὡς συνεργοὺς τοῦ

ἀσεβοῦς τῆς ἀγῶνος και τρεῖς ὑπηρετίρας, ἃς εἶχεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς· σὺν ταύταις λοιπὸν εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν, εἰς ἣν εἶχεν ἀφιερωμένην τὴν θυγατέρα τῆς Θεοπίστην· ἐν τῇ μονῇ ταύτῃ, ὡς εἶπομεν, ἦτον ἡ ἡγουμένη ἡ εὐσεβὴς παιδαγωγὸς· αὐτὴν παρακαλεῖ θερμῶς νὰ τῇ περιβάλῃ τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα, ἡ ἡγουμένη ὅμως βλέπουσα, ὅτι τὸ ἐξαιρετικὸν αὐτῆς κάλλος, ἡ νεσρὰ εἰσέτι και ἀκμαία ἡλικία τῆς (διότι ἦτον εἴκοσι πέντε ἐτῶν) ἠδύναντο νὰ τὴν ἐπαναφέρουν εἰς τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου, τὴν ἔλεγε, νὰ μὴν εἰσέλθῃ εἰς βίον, ὅπου πᾶσα κοσμικὴ ἐπιθυμία δὲν ἔχει χώραν, ὅπου πᾶς εἰσερχόμενος πρέπει νὰ ζῆ διὰ μόνον τὸν Θεόν, δηλ. ν' ἀποβάλῃ πᾶν γήγεινον· τοῦτο ὅμως ἀντὶ νὰ δειλιάσῃ τὴν Θεοδώραν, τὴν κατέστησε γενναιοτέρην, διπλασιάζει τὰς παρακλήσεις τῆς, ζητεῖ ἐπιμῶνως τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα και ὑποβάλλει ἑαυτὴν ἐκουσίως εἰς ὅλους τοὺς κανόνας τοῦ σχήματος τοῦτου.

Ἐνδυθεῖσα λοιπὸν τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα, ἔδειξεν ἔργῳ τε και λόγῳ ἀφοσίωσιν τῷ Θεῷ· ἤρχισεν ἀσκητικὸν ἀγῶνα διὰ νηστειῶν, ἀγρυπνιῶν και δεήσεων ἀπεριγράπτων, διὰ τοῦ πόνου και τῆς σκληραγωγίας προσόντα τοῦ ἀσκητικοῦ βίου, κατέστησεν ἑαυτὴν καθαρὰν, ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος ἔτρωγεν ὀλίγον ἄρτον και ἔπιεν ὀλίγον ὕδωρ και τοῦτο, διὰ τὴν διατηρήσῃ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, μάλλον ὅτι πολλάκις ἐκάθητο εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν, διὰ τὴν λαθάνῃ τὰς ἀδελφὰς τῆς, προσποιουμένη ὅτι δὲν ἐγκρατεῖται τόσο πολύ, και τοῦτο πάλιν ἐγένετο ἐν γνώσει τῆς ἡγουμένης, ἵνα διατηρῆται ἡ ἀπαιτουμένη ἁρμονία και τάξις μεταξύ τῶν μοναζουσῶν.

Ἡ ἡγουμένη βλέπουσα ὅτι ἔχει μεγάλην ἡ Θεοδώρα σπουδὴν και κλίσιν εἰς τὰς νηστείας, ἀγρυπνίας και σκληραγωγίας, ὑπερέωσεν αὐτὴν νὰ ἐκπληροῖ και τὰς κατωτέρας και ἀσῆμους ὑπηρεσίας τοῦ Μοναστηρίου, δηλαδή νὰ ἐπισατῆ εἰς τὸν μύλον, νὰ ζυμῶνῃ τὸν ἀναγκαῖον ἄρτον, νὰ μαγειρεύῃ, νὰ νεροφορῇ, ν' ἀγοράζῃ τὰ ἐκ τῆς ἀγορᾶς χρειαζόμενα και μόνη ἐπ' ὤμων αὐτῆς νὰ φέρῃ αὐτὰ εἰς τὸ Μοναστήριον· αἱ εὐτελεῖς αὗται ὑπηρεσίαι δὲν ἐμπόδιζον τὴν Θεοδώραν ἀπὸ τὸν ἐνάρετον και θεῖον τῆς σκε-

πόν, ὑπηρετεῖ ἀκόμη καὶ τὴν ἐκκλησίαν· λοιπὸν, μολοντί εὐρίσκετο εἰς τόσας ἐπασχολήσεις, μόλον τοῦτο οὐδέποτε ἔλλειψεν ἀπὸ τοῦς ὕμνους, ἀπὸ τὰς ἀγρυπνίας καὶ ἱερουργίας, ὁ ὕπνος τῆς ἦτο πολλὰ ὀλίγος, ταῦτα κατέσκησαν αὐτὴν τύπον καθαρὸν καὶ κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

Μίαν φορὰν κατ' εἰσήγησιν τοῦ πονηροῦ δαίμονος ἀνεφάνη πάθος τι εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ὁσίας αἰτία τῆς θυγατρὸς τῆς Θεοπίστῃς· ἡ ἡγουμένη μαθοῦσα αὐτὸ, διέταξεν ἀμφοτέρας νὰ μὴν ὀμιλῶσιν ἀλλήλαις, (ἡ μίξ πρὸς τὴν ἀλλήν), ἀμφοτέραι ἐδέχθησαν τὴν προσαγὴν μετὰ χαρᾶς, οὕτω λοιπὸν μήτηρ καὶ θυγάτηρ δέκα πέντε ἔτη, καὶ τρι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἱερᾷ μονῇ εὐρισκόμεναι δὲν ὀμίλησαν ἀλλήλαις.

Μετὰ παρέλευσιν δέκα πέντε ἐτῶν ἡ Ἁγία Θεοδώρα ἠσθένησε βαρέως, πολλαὶ συναδελφαὶ αὐτῆς παρεκάλεσαν τὴν ἡγουμένην νὰ συγχωρήσῃ συνομιλίαν μετὰ μητρὸς καὶ θυγατρὸς, θαυμαστὸν καὶ ἐξαισίον πρᾶγμα δια τὴν τοσαύτην ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονὴν τῶν δύο τούτων Ὁσίων γυναικῶν.

Ἐκτὸς τούτων παρίσταται καὶ ἄλλο σημεῖον δεικνύον τὸν ὑψηλότερον σκοπὸν τῆς ἀσκήσεως εἰς σκληραγωγίας, τὰς ὁποίας οἱ τρυφηλοὶ καὶ φιλήδονοι ἄνθρωποι μόνον νὰ τὰς ἀκούσῃν τρέμουν. Ἦτο χειμῶν σφοδρὸς τόσον πολὺ, ὥστε ἠναγκάζοντο ὅλαι αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Μοναστηρίου νὰ μένωσιν ἐντὸς τῶν κελλιῶν τῶν ἐν τῷ κελλίῳ τῆς Ὁσίας ἐξεσέμετο ὕδωρ ἐντὸς λέβητος (καζάνι), ἐξ ἀπροσεξίας τὸ ὕδωρ θερμενόμενον ἐχύθη καὶ διήλθεν ὑπὸ τῆς ψάθης τῆς Ὁσίας, παρευθὺς αὐτὴ μετέφερε τὴν ψάθην μακρὰν τοῦ θερμανθέντος τόπου, κατὰ σύμπτωσιν εἰσῆλθεν ἡ ἡγουμένη ἐντὸς τοῦ κελλίου, καὶ βλέπουσα τὸ γινόμενον ἐνόμισεν ὅτι ἡ Ὁσία ἐκ προμελέτης ἔπραξεν αὐτὸ, διὰ νὰ θερμανθῇ ἡ ψάθη τῆς, ὅθεν ἐπιπλήτουσα αὐτὴν, λέγει, ὦ Θεοδώρα, ἐπειδὴ ἐζήτησες ἀνάπαυσιν καὶ σωματικὴν εὐχαρίστησιν, λάβε τώρα τὴν ψάθην σου καὶ ἐξελεθε τοῦ κελλίου σου ταύτην τὴν νύκτα, διὰ νὰ κοιμηθῆς ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐλῆς· παρευθὺς ἡ Ὁσία ὑπήκουσεν εἰς τὴν διαταγὴν τῆς ἡγουμένης, καὶ διέμεινεν ὅλην τὴν νύκτα ἐν τῇ αὐλῇ προσευχομένη καὶ δοξολογοῦσα τὸν Θεόν, οἱ δὲ πάγοι καὶ ψυχροὶ ἄ-

νεμοι, ἀντὶ νὰ φέρουν πρόσκομμα εἰς τὴν σκληραγωγίαν τῆς Ὁσίας, κατέσαινον αὐτὴν γυναισιόταν, ὑπῆρχε πάλι σφοδρὰ μεταξὺ ψυχῆς καὶ σώματος, ἡ μεταξὺ ὑλικοῦ καὶ πνευματικοῦ αἰσθήματος, ἡ ψυχὴ ἢ τὸ πνεῦμα διὰ τῆς ὑπομονῆς τῆς Ὁσίας ὑπερίσχυσεν, ὁ στέφανος τῆς δόξης ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ τῇ Ὁσίᾳ, τοῦτο ἐφάνη κατ' ὕπνον εἰς μίαν συναδελφίην τῆς Ὁσίας ὁμοίαν κατὰ τὰς ἀρετάς, ἡ ὁποία τῇ ἐπαύριον τὸ ἐδιηγήθη εἰς ὅλας τὰς συναδελφάς, καὶ ὅλαι ἐθαύμασαν δια τὴν ὑπομονὴν τῆς Ὁσίας καὶ ἐπροθυμοποιοῦντο νὰ μιμηθῶσιν αὐτὴν οὕτω λοιπὸν ἡ Ὁσία Θεοδώρα ἦτον ὁ τύπος καὶ τὸ παράδειγμα τῆς εὐσεβείας πρὸς ὅλας τὰς συναδελφάς.

Ἡ φήμη τῶν ἀρετῶν τῆς διεδόθη κατ' ὅλην τὴν ἐπαρχίαν τῆς Θεσσαλονίκης, ἐζητήθη παρακλητικῶς νὰ λάβῃ θέσιν ἡγουμένης εἰς ἄλλο Μοναστήριον, πλὴν ἡ Θεοδώρα μὴ ἔχουσα οὐδὲ ἴχνη φιλοδοξίας ἢ φιλαρχίας ἀπέβριψε τὴν αἴτησιν μετὰ τὸν εὐσχημότερον τρόπον, ἦτο ἀφροσιωμένη τῷ Θεῷ, δὲν ἠγάπα νὰ ὑπηρετῆται, ἀλλὰ νὰ ὑπηρετῇ.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῆς ἡγουμένης, συνήχθησαν ὅλαι αἱ συναδελφαί, διὰ νὰ ἐκλέξουν ἡγουμένην, παμφηφὶ λοιπὸν ἐξελέξαν ἡγουμένην τὴν θυγατέρα αὐτῆς Θεοπίστῃν ἢ Θεοδώρα καὶ τὴν μήτηρ τῆς ἡδὴ ἡγουμένης Θεοπίστῃς, ἐδείξε πᾶσαν ὑποταγὴν, χωρὶς νὰ ἔχη ὑπόψιν τὴν θέσιν τῆς μητρὸς· αἱ ἀρεταὶ τῆς Θεοδώρας ἐτιμῶντο καὶ ἐθαυμάζοντο ὑφ' ὅλων τῶν ἐν τῷ Μοναστηρίῳ· αἱ συναδελφαὶ αὐτῆς ἐθεώρουν ἐν ὁράμασιν τὴν Θεοδώραν ψάλλουσαν σὺν τοῖς Ἀγγέλοις ὕμνους καὶ δοξολογίας· ἐκτὸς τούτου ὁ Θεὸς ἠδὸκῆσε διὰ τὰς ἀρετάς τῆς νὰ τῇ φανερώσῃ πολλὰ μυστήρια.

Φθάσασα εἰς ἡλικίαν ἐτῶν ὀγδοήκοντα, προεῖδε τὸν θάνατον τῆς, προητοίμασε λοιπὸν ἑαυτὴν, ἔψαλλε τὴν ἀκολουθίαν τῆς, ἀνέγνωσε τοὺς ὕμνους, ἐκοινώνησε τὰ ἄχραντα μυστήρια, ἐσαύρωσε τὰς χεῖράς τῆς ἐνώπιον ὅλων τῶν συναδελφῶν τῆς, καὶ κλείσασα τοὺς ὀφθαλμούς τῆς παρέδωσε τὴν Ἁγίαν ψυχὴν εἰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ τὴν εἰκοστὴν ἐνάτην Αὐγούστου ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν φιλοχρίτων καὶ εὐσεβῶν βασιλέων Λέοντος καὶ Ἀλεξάνδρου. Τότε

αἱ συναδελφαὶ αὐτῆς ἤκουσαν ἀγγελικούς ὕμνους συνοδεύοντας τὴν ψυχὴν τῆς Ἁγίας εἰς τοὺς οὐρανοὺς· ἐκ τοῦ λειψάνου αὐτῆς ἐξήλθεν ἰδρῶς ἐξαιρετός καὶ μυριστικός, ἐκ τῆς εὐωδίας τοῦ ὁποίου πάντες οἱ παρευρεθέντες τότε ἀσθενεῖς ἰάθησαν, δοξολογούντες τὸν Ἰψίζον.

Ἄφου ἐκηδεύθη τὸ ἅγιόν της σῶμα, ἐκ τοῦ τάφου αὐτῆς ἀνέβλυσε μύρον, ἐκτός τούτου καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς σεπτῆς τῆς εἰκόνας ἀπὸ τὴν δεξιὰν αὐτῆς χεῖρα· τὸ ἔλαιον τοῦ λύχνου περισσεύον ἐχύνετο ἐξωθεν αὐτοῦ εἰς ἓν κοίλωμα μαρμάρου, ὅθεν ἐλαμβάνετο ὑπὸ τῶν ἀσθενούντων· ὅσοι τούτων μὲ πίσιν καὶ εὐλάβειαν εἰσέρχοντο, ἰατρούντο παρευθὺς καὶ τυφλοὶ, καὶ χωλοὶ, καὶ βουβοὶ ἦσαν.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων χρόνων βλέπει ἡ Θεοπίστη τὴν Ἁγίαν εἰς τὸν ὕπνον της, τὸ αὐτὸ ἶδον καὶ αἱ λοιπαὶ συναδελφαὶ αὐτῆς, εἰς ὅλας παρεπονεῖτο ἡ Ἁγία διὰ τὴν κήδευσιν τοῦ λειψάνου της ὅτι δὲν ἔγεινε κατὰ τὴν γνώμην της, παρήγγειλε λοιπὸν πρὸς αὐτὰς νὰ μεταθέτουν τὸ λειψανόν της, αἱ ὁποῖαι εὐθὺς ὑπήκουσαν, πρὶν δὲ σηκώσουν τὸ σκέπασμα τοῦ τάφου ἔγειναν βρονταὶ καὶ ἀσραπαὶ, ἐκ τοῦ ὁποίου ὑψωθὲν τὸ σκέπασμα ἀνέβη τὸ ἅγιον σῶμα τῆς Θεοδώρας, ὁ δὲ τάφος ἐγεμίσθη μύρου, ἡ εὐωδία τοῦ ὁποίου διεδόθη καθ' ὅλην τὴν ἐκκλησίαν· τότε κατετέθη τὸ σῶμα τῆς Ἁγίας ἐντὸς μαρμαρίνου κιβωτίου, σωζόμενον μέχρι σήμερον καὶ θαυματοποιεῖ πρὸς τοὺς εἰσερχομένους μὲ πίσιν καὶ εὐλάβειαν, καὶ τοῦτο ἵνα δοξάζεται ὁ ἀληθὴς ἡμῶν Θεὸς ὢ ἡ δόξα εἰς αἰῶνας αἰῶνων· Ἀμήν.

Ὁδὴ Ζ'. Ἡ Κάμινος Σωτήρ.

Ποθήσασα Χριστὸν, κατεφρόνησας τοῦ βίου τὰ περιττὰ, καὶ ἐδίωσας ἐπὶ τῆς γῆς ὁσίως, Θεοδώρα παναοίδιμε.

Ροὴ τῶν σῶν δακρῶν, κατέσβησας τὴν τῶν παθῶν φιλόβλον κάμινον, καὶ ἀνεδείχθης Μητέρα, τῶν ἀγγέλων ἰσοςάσιος.

Σὺν πᾶσι τοῖς ἀγγέλοις χορεύουσα, ἐν οὐρανοῖς Ὅσια ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων, λυτρωθῆναι πάσης θλίψεως.

Θεοτοκίον.

Ιδοὺ ὡς Ἡσαίας προέφησεν, ἡ θεοτόκος κόρη συνέλαβεν, ἐν τῇ γαστρὶ ἀσπόρως, καὶ ἐκύησεν Χριστὸν τὸν Θεόν.

Ἄλλος. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Καθόνα ἀτκήσεως, εἰκόνα ἐμπνοῦν τῆς πραότητος, σωφροσύνης τε σῆλην, ὑποταγῆς τε ἐμφυχον ἀγαλμα, καὶ πάσης ἄλλης ἀρετῆς ἀρχέτυπον, ἀνέδειξέ σε Χριστὸς ὄν περ ἡγάπησας.

Νεώσασα ἄρουραν, τῆς σῆς καρδίας θείω ἀρότρῳ Σταυροῦ, ἐν αὐτῇ κατεβάλου σπόρον τῶν πόνων, καὶ τοῦτον ἤρδευσας, βραχῆ δακρῶν, ἠλίω δὲ ἔθαλψας τῷ νοητῷ, καὶ καρπὸν ἀρετῶν ἠνεγκας.

Μυρίων θαυμάτων σε, πηγὴν ἡ χάρις ἔδειξεν ἐνδοξε, πανταχοῦ ἐκδιδοῦσαν, τῶν ἰαμάτων ἀφθονα βεῖθρα σεμνῆ, τοῖς εὐσεβῶς τῷ Κυρίῳ κραυγάζουσι, ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Νενέκρωμαι πάναγνε, τῆς ἀμαρτίας πίων τὸ φάρμακον, καὶ προσρέχω σοι πίσει, τῇ θεοτοκίᾳ τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, ταῖς σαῖς πρεσβείαις τὸν δούλόν σου σῶσον, καὶ πειρασμῶν καὶ παθῶν λύτρωσε μόνη ἀγνή.

Καταβασία.

Αβραμιαῖοι ποτέ, ἐν Βαβυλῶνι παῖδες, καμίνου φλόγα κατεπάτησαν, καὶ ὑμνούντες ἔψαλλον, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδή η'. Ὅν φρίττουσιν ἄγγελοι.

Τὴν μνήμην σου σήμερον τιμῶντες οἱ πιστοί, Χριστὸν μεγαλύνομεν, ὃς μύροις σε τερπνοῖς, καὶ θαύμασι θείοις, Θεοδώρα σεμνή, καὶ μετὰ τὸν πότμον δοξάζει εἰς αἰῶνας.

Υμνοῦντας τὸν Κύριον, ἀκήκοας σοφῆ, ἀγγέλου, ὡς ἄγγελος ταῖς θείαις ἀρεταῖς, ὑπάρχουσα μητὴρ, καὶ τῆς τούτων χαρᾶς, νῦν ἐπαπολαύεις εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φωτὸς ὡς ἀνάπλευς τοῦ θείου, ἡ φαιδρὰ καὶ ἐνδοξὸς μνήμη σου, ἀνέτειλεν ἡμῖν, ὡς ἥλιος πᾶσι καταυγάζουσα νῦν, τοὺς σὲ εὐφημοῦντας, Ὅσια εἰς τοὺς αἰῶνας.
Θεοτοκίον.

Παρθένε πανύμνητε, ἀγγέλων ἡ χαρὰ, Ἄδαμ ἡ ἀνάκλησις, ἐλπίς Χριστιανῶν, χαρᾶς τῆς ἀλήτου καταξίωσον ἡμᾶς, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας, πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Ἑπταπλασίως Κάμινον.

Εν προσευχαῖς τὸ σύντονον, ἐν νησεῖαις τὸ πρόθυμον, τὸ καρτερικὸν καὶ ἀνδρικόν, καὶ εὐτονον ἐν πόνοις πανένδοξε, σὺ κτησαμένη κράτις, ἅπασαν ιδέαν, ἀρετῶν συνελέξω, ἀγγέλοις ὁμοιώτης, ἡριθιμῆτης ἁγίοις, μεθ' ὧν ὑπὲρ τοῦ Κόσμου, πρέσβευουσα μὴ παύσης.

Ροαῖς ταῖς τῶν δακρῶν σου, σὴν καρδίαν ἀρδεύουσα, ταύτην καρποφόρον τῷ Χριστῷ ἀνέδειξας, αὐτῷ παρισῶσα νῦν, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, μητὴρ, ἀλγεινῶν καὶ τῶν πταισμάτων ρυσθῆναι, χαρᾶς τε τῆς ἀλήτου, ἐπιτετυχηκέαι τοὺς πόθῳ σου τὴν μνήμην, τελούντας μυροβλύτις.

Θὶ τῆ σεπτῆ σου λάρνακι, εὐσεβῶς προσπελάζοντες, πᾶσαν ἀφρονίαν ἀγαθῶν πορίζονται, κοινόν, πρυτανείων γὰρ, καὶ ἰατρείων ἀμισθον, πρόκειται τοῖς πόνοις, καὶ ἐν θλίψεσιν οὐσί· συνέλθετε δὴ πάντες, καὶ ἀρύσασθε ῥῶσιν, καὶ λύσιν τῶν λυπούντων, πλουσία γὰρ ἡ χάρις.

Θεοτοκίον.

Φαινοτάτη πέφυκας, δεδεγμένη πανάμωμε, τὸ ἐκ τοῦ φωτὸς

φῶς ἐν τῇ θείᾳ μήτρα σου, διὸ πάντας φώτισον, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας πάντα, ὅπως τὰς ὁδοὺς τῶν ἐντολῶν τοῦ Υἱοῦ σου, βαδίζωμεν ἀσκόπτως, καὶ πρὸς τὰς ἀναπαύσεις, καταλύσωμεν Κόρη, τῆς ἄνω κληρονομίας.

Καταβασία.

Θὶ ἐν Βαβυλῶνι παῖδες, τῷ θείῳ πυρπολούμενοι ζῆλω, τυράνου καὶ φλογὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως κατεπάτησαν, καὶ μέσον πυρὸς ἐμβληθέντες, ὀροσιζόμενοι ἔψαλλον, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡδή θ'. Τὴν Ζωοδόχον πηγὴν.

Χαίρει ἡ νῆσος πατρίς σου νῦν Αἴγινα, ἐπὶ τῇ θείᾳ σου μνήμῃ χορεύουσα· ἐτι δὲ κηρύττει σου Θεοδώρα ἐνδοξε, ἡ Θεσσαλία λαμπρῶς τοὺς θείους πόνους καὶ τοὺς ἰδρωτάς ὁμοῦ τῶν θείων πράξεων.

Ψευδῆ ὡς ὄντα καὶ βέοντα ἅπαντα, τοῦ δε τοῦ βίου τερπνὰ κατεφρόνησας, καὶ κατηκολούθησας τοῦ Χριστοῦ τοῖς ἔχγεσι, δι' ἀρετῆς καὶ ἀσκήσεώς τε πόνους, καὶ πολιτείας φαιδρᾶς μητὴρ ἀοιδίμε.

Ως μυροβλύτιν Χριστοῦ καὶ ἰσάγγελον, καὶ τῶν θαυμάτων πηγὴν καὶ ἰάσεων, συνελθόντες σήμερον, πάντες εὐφημοῦμεν σε, καὶ τὴν σεπτὴν σου φαιδρῶς μητὴρ Ὅσια, καὶ φωταυγὴ ἑορτὴν πανηγυρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Ναὸν καὶ πύλην καὶ θρόνον οὐράνιον, καὶ κιβωτὸν καὶ παλάτιον ἔμφυχον, σάμνον τε καὶ γέφυραν, καὶ παρθένον ἀφθορον, καὶ θεοτόκον, τοὺς σὲ ὁμολογοῦντας, τοῦ αἰωνίου πυρὸς βῦσαι πανάμωμε.

Ἄλλος. Ἐξέστη ἐπὶ τοῦτο.

Πνέωκται ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἀγγέλων ὁ δῆμος ἐπέστη σοι, καὶ οἱ χοροὶ πάντων τῶν ἁγίων, ἵνα τὸ σὸν πνεῦμα σεμνῆ προπέμψωσι, πρὸς τὸν τῶν ἀπάντων μόνον Θεόν, διὸ λαβῶν σε οὗτος, ἐκεῖνα σοι διωρεῖται, ἡ Θεοδώρα προῦπέσχετο.

Ιάσεις ἀναβλύζει σου ἡ σορὸς, εὐωδίαν πηγάζει τὰ λείψανα ἡ

περφυή, οὐκ ἐξ ἀρωμάτων μυρεψικῶν, ἐκπεμπομένην ἔνδοξε, ἀλλ' ἀπὸ καμάτων ἀσκητικῶν· καὶ γὰρ τοὺς σοὺς ἰδρωτάς, ὡς μύρον εὐωδίας, τὸ μυρικὸν μύρον προσήκατο.

Πμῶν τῶν ἐκτελούντων τὴν ἱερὰν, ἐπὶ γῆς καὶ ἀγίαν σου κοίμησιν, διὰ παντός, μέμνησο πρὸς Κύριον τὸν Θεόν, ἵνα παθῶν ἀνώτεροι ᾖμεν, καὶ σκανδάλων τοῦ πονηροῦ· καὶ τύχοιμεν μερίδος τῆς ἀνω βασιλείας, ὅπως αἰεὶ σε μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Νυμφίε ἐπουράνιε Ἰησοῦ, ἀπὸ σοῦ μακρυθέντα με πταίσμασιν, μᾶλλον πολλοῖς, ταῖς τῆς μυροβλύτιδος προσευχαῖς, καὶ τῆς ἀγνώως τεκούσης σε, συναξον εἰς ἑνώσιν μετ' τὴν σὴν, ἵνα τῆς συνουσίας τῆς σῆς ἐπαπολαύων, πίσει καὶ πόθῳ μεγαλύνῳ σε.

Καταβασία.

Οτόχος σου ἄφθορος ἐδείχθη, Θεὸς ἐκ λαγόνων σου προήλθει σαρχοφόρος ὡς ὤφθη ἐπὶ γῆς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγερᾶφθη, σὲ θεοτόκε, διὸ πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστηλάριον.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Σκληρτίσωμεν, χορεύσωμεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ σήμερον, τῆς μυροβλύτιδος δευτε, τῶν ὀρθοδόξων τὰ πλήθη, πιστῶς πανηγυρίζοντες, καὶ πρὸς αὐτὴν βοήσωμεν, μὴ διαλείπης Ὁσία, ὑπὲρ ἡμῶν τοῦ πρεσβεύειν σὺν θυγατρὶ θεοπίστῃ.

Θεοτοκίον.

Παρθένε παναμώμητε, Κυρία μου καὶ Δέσποινα, τὸν σὸν Υἱὸν ἐκδυσάπει, σὺν τῇ σεπτῇ Θεοδώρᾳ, πειρατηρίων ῥύσασθαι, παντοίων τοὺς ὑμνοῦντας σε καὶ αἰωνίων τεύξασθαι, τῶν ἀγαθῶν παναγία, δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν στίχ. δ'.

Καὶ φάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια ἤχος α'.

Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Τῶν οὐρανίων χαρίτων, ταῖς ἐπιλάμψεσι, καταυγασθεῖσα μήτηρ,

Θεοδώρα ἐδείχθη, φωστὴρ τῶν μοναζόντων καὶ θησαυρὸς, τῶν χαρίτων τοῦ πνεύματος, καὶ ἰαμάτων πλημύρα καὶ πρεσβευτὴς τῶν ἐν πίσει εὐφημούντων σε.

Μεταναστεύουσα πρώην ὡς οἱ προπάτορες, τῆς σωτηρίας εὔρες, τὴν ὁδὸν Θεοδώρα, καὶ κόσμου τὰ ἡδέα ὡς νουνεγῆς, ἀπαρνήσω ὡς ἄγγελος, ἐπὶ τῆς γῆς ἀνεδείχθης ταῖς ἀρεταῖς, διὰ τοῦτο σὲ γεραίρομεν.

Μύρον ἀνέβλυσε πᾶσι καὶ θεῖον ἔλαιον, ἡ σεβασμία μήτηρ, καὶ ἀγία εἰκὼν σου, εἰς ῥῶσιν τῶν σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν, Θεοδώρα πανθαύμασε· ἀλλὰ καὶ νῦν ἡμᾶς ῥύσαι παντοδαπῶν, συμφορῶν ταῖς ἰκεσίαις σου.

Τοὺς εὐσεβῶς ἐκτελούντας τὴν θεῖαν μνήμην σου, καὶ φωτοφόρον ὄντως, Θεοδώρα Ὁσία, παντίων ἐκ κινδύνων καὶ πειρασμῶν, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων, ῥύσαι πρεσβείαις σου μήτηρ καὶ τῶν δεινῶν, ἀλγηδόνων ἐλευθέρωσον.

Δόξα, ἤχος β'.

Τὸν τῆς ἐλπίδος θεῖον σέφανον, διὰ τῆς ταπεινώσεως καὶ ἀκρας σου ὑπομονῆς, ἐν οὐρανοῖς χείρουσα εἴληφας, παρὰ τοῦ πάντων βασιλεύοντος, Ὁσία παναοίδιμε· τὸν γὰρ ζυγὸν αὐτοῦ, προθύμως μήτηρ ἄρασα, καὶ πᾶσαν ἀρετὴν θεόφρων ἀσκήσασα ὑπὲρ ἀνθρώπων, τοῦ ἀγίου πνεύματος οἰκοιτήριον γέγονας, καὶ γυναικῶν μοναζουσῶν, τύπος καὶ ἐδραῖωμα, καὶ μάρτυς πρὸς Θεὸν ἀνεμάκτος, καὶ μύρων βρύσεις καὶ ἰάσεων διὸ συνελθόντες, ἐπαξίως εὐφημοῦμεν σε, καὶ τὴν σεπτὴν καὶ θεῖαν σου, περιχαρῶς μνήμην γεραίρωμεν, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμεν σοι· Ὁσίῳν ἐγκαλώπισμα, Θεοδώρα ἀξιάγασε, ῥύσαι ἡμᾶς ἐκ πάσης θλίψεως, τῶν δρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, προσόρτιον ὁ αὐτός.

Ο φωτί σου ἅπασαν τὴν οἰκουμένην ἀγιάσας, εἰς ὄρος ὑψηλὸν μετεμορφώθη ἀγαθὴ, δεῖξας τοῖς μαθηταῖς σου τὴν δυναστείαν σου, ὅτι κόσμον λυτροῦσαι ἐκ παραβάσεως, διὸ βοῶμεν σοι· εὐσπλαγγχε Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Δίδοται καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων
τῆς Ἁγίας. Ὡδὴ γ' καὶ ε'.

Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον, ἦχος δ'.

Ἰσχύς μου καὶ ὑμνησίς μου ὁ Κύριος.

Πρὸς Κορινθίους β'. ἐπιστολῆς, Παύλου.

Ἀδελφοὶ συνεργοῦντες παρακαλοῦμεν.

Ζῆτει Σεπτεμβρίου ιε'.

Ἀλληλούϊα, ἦχος α'.

ὑπομένων, ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Στίχ. Καὶ ἐξησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ μέρη

τύρου καὶ Σιδῶνος.

Ζῆτει τῇ ιε'. Κυριακῇ τῆς Χανανέας.

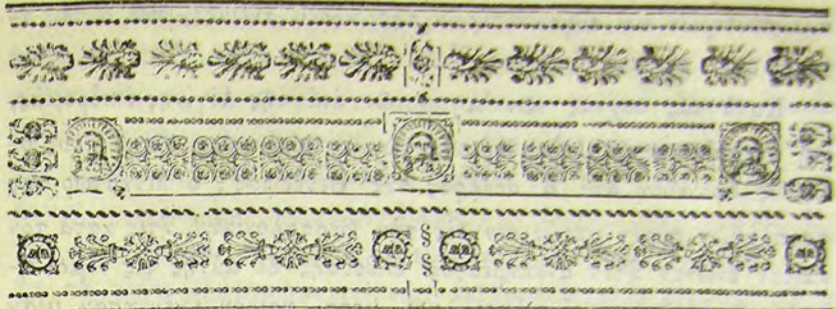
Κοινωνικόν.

ὑπομένων, ὑπέμεινα τὸν Κύριον, καὶ προσέσχαί μοι

Ἀλληλούϊα.

Εἰς τὴν τράπεζαν καταλύωμεν ἔλαιον καὶ οἶνον,

εἰς δόξαν τῆς Ὁσίας διὰ τὴν πανήγυριν.

Αὕτη ἡ θαυμασία καὶ αἰδιδίμος καὶ τῶν τοῦ Θεοῦ δώρων ἐπώνυμος ἐγεννήθη περὶ τὸ ὀκτακοσιοστὸν δέκατον δεύτερον ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ εἰς τὴν νῆσον Αἴγιναν ἀπὸ γονεῖς Αἰγινίτας Ἀντώνιον καὶ Χρυσάνθην ὀνομαζομένους σώφρονας καὶ ἐναρέτους, οἵτινες ἐγέννησαν τρία τέκνα· πρῶτον ἐν κοράσιον, τὸ ὁποῖον ἐκ νεαρᾶς τοῦ ἡλικίας ἐγένετο καλογραία· ἔπειτα ἐν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐχειροτονήθη διάκονος, καὶ τελευταῖον τὴν μακαρίαν ταύτην Θεοδώραν. Μετ' ὀλίγον δὲ καιρὸν, ἀφοῦ αὕτη ἐγεννήθη ἀπέθανεν ἡ μήτηρ της, καὶ τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ ὁ πατήρ της, κληρικὸς πρότερον τῆς μεγάλης ἐκκλησίας ὧν ἐγένετο καλόγερος, διὰ τὸ ὁποῖον εἶχε μέγα πόθον. Ἡ δὲ Θεοδώρα μείνασα ὀρφανὴ πρὶν νὰ γνωρίσῃ τὴν μητέρα της ἐδόθη παρὰ τοῦ πατρός της εἰς τινα ἐνάρετον γυναῖκα, ἣτις τὴν εἶγεν ἀναδεχθῆ ἀπὸ τὸ ἅγιον Βάπτισμα καὶ τὴν ἀνέτρεφεν ἐπιμελῶς νοουθετοῦσα αὐτὴν καὶ διδάσκουσα τὴν τὰ ἱερά γράμματα· τόσον δὲ εἰς τὴν φρόνησιν καὶ ἀρετὴν πρόεκοπτεν, ὥστε ὅλοι ἐθαύμαζον τὴν ἐξοχὸν κοσμιότητα αὐτῆς καὶ σωφροσύνην αὐτῆς, ἂν καὶ εἰσέτι ἦτον ἑπταετῆς τὴν ἡλικίαν.

Ἐπειδὴ δὲ, ὡς προεῖρηται, ὁ πατήρ της ἀπεφάσισε νὰ ζήσῃ μοναδικῶς, διὰ νὰ μὴ ἔχῃ πλέον κάμμιν φροντίδα, ἠρραβῶνις τὴν θυγατέρα τοῦ Θεοδώραν, καὶ τοι ἀνήλικον, μετὰ τινος νέου τῶν

πλουσιωτέρων και ευγενικοτέρων της νήσου εκείνης, και οὕτως ανευχώρησαν εις τινα ερημον.

Κατὰ τὰς συχνάς τῶν Ἀγαρηνῶν ἐπὶ τῆς Αἰγίνης ἐπιδρομάς, και ἀίχμαλωτισμοὺς, και φόνοὺς τῶν κατοίκων της, κατὰ τοὺς ὁποίους ἐφονεύθη και ὁ ἀδελφὸς τῆς Θεοδώρας, ὁ Μνήστωρ της παραλαβὼν αὐτὴν μετώπισεν εις τὴν Θεσσαλονίκην, ἥτις κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτον ἀνεπηρέαστος· ἐλθούσης δὲ αὐτῆς εις νόμου ἡλικίαν ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι, και μετὰ καιρὸν ἐγέννησαν μίαν θυγατέρα, και κατόπιν ἄλλας δύο, αἵτινες ἐτελεύτησαν. Ἡ δὲ μακαρία Θεοδώρα ὄχι μόνον δεν ἐλυπήθη δι' αὐτὸ, ἀλλ' ἐπαρηγόρει και τὸν ἄνδρα της, μάλιστα δὲ τὸν ἐσυμβούλευε μίαν ψυχροφελῆ πράξιν λέγουσα· παρακαλῶ σε, ἀγαπητέ μοι νυμφίε, νὰ μοὶ κάμης ἐν θέλημα· ἡξεύρεις καλά, ὅτι ὅλοι οἱ θεοσεβεῖς ἄνδρες τὸ πάλαι ἐπρόσφερον ἀπαρχὰς εις τὸν Θεὸν διὰ νὰ τοῖς βοηθῆ· ἄς ἀφιερῶσωμεν λοιπὸν και ἡμεῖς εις τὸν Θεὸν τὸ ἀγαπητόν μας θυγάτριον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔμεινε ζῶν, ὁ δὲ Θεὸς βλέπων τὴν καλὴν μας προαίρεσιν θέλει μᾶς ἀνταμοίψῃ μετὰ τὴν σφράγιόν του βασιλείαν. Εἰς τοῦτο εὔρε σύμφωνον και τὸν ἄνδρα της, ὅστις τὴν ἀπεκρίθη καλῆ ἢ προθυμίᾳ σου, ἄς κάμωμεν λοιπὸν, καθὼς ὁ Θεὸς σ' ἐφώτισεν· ὅθεν λαβόντες εὐθὺς τὸ κοράσιον ἐξαετὲς ὄν, τὸ ὑπῆγαν εις τὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Λουκά, ὅπου ἦτον ἡγουμένη μία ἐνάρετος γυνὴ Δικατερίνα ὀνόματι, ἀδελφὴ τοῦ πρώτου προέδρου τῆς Θεσσαλονίκης Ἀντωνίου τοῦ ὁμολογητοῦ, εις τῆς ὁποίας τὰς χεῖρας παραδώσαντες τὸ κοράσιον, εἶπον· Δέχθητι, μῆτερ, τὸ πρῶτόν μας τέκνον, τὸ ὁποῖον μόνον μᾶς ἔμεινε, ἵνα γείνη διὰ τοῦ Ἀγγελικοῦ σχήματος θυσία αὐθαίρετος και λογικὸν ὀλοκαύτωμα τῷ Θεῷ. Ἡ δὲ ἡγουμένη τὴν ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς, και προσευχηθεῖσα ὑπὲρ αὐτῆς τὴν ἔκειρεν, ὡς ἔθος, ὀνομάσασα αὐτὴν Θεοπίστην. Τότε οἱ γονεῖς αὐτῆς ὑπέστρεψαν εις τὸν οἶκόν των χαίροντες και δοξάζοντες τὸν Θεόν, διότι ἡξιώθησαν νὰ συναριθμηθῆ τὸ τέκνον των μετὰ τῶν Ὁσίων γυναικῶν.

Μετ' ὀλίγον δὲ καιρὸν ἐχάρησεν ἡ Θεοδώρα και ποσῶς δεν ἐλυπήθη, ἀλλὰ μᾶλλον ἐχάρη· διότι ἔμεινε ἐλευθέρα και ἀνεμπόδιος εις τὸ νὰ πράξῃ ὅ,τι πρὸ πολλοῦ ἐπόθει. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐτελείωσε τὰ μνημόσυνα τοῦ ἀνδρός της, ἀπεράσισε ν' ἀπαρηθῆ τὸν κόσμον και τὰ ἐγκόσμια ἢ κοσμία τῆ ψυχῆ και πάγκαλος, ἀφίνει πλοῦτον και πᾶσαν ἀπόλαυσιν, καταφρονεῖ τῆς σαρκὸς διὰ τὸν Θεὸν ἔρωτα, ἂν και ἦτον εἰκοσιπενταετής τὴν ἡλικίαν, και ἦν τὰ πάθη ἐξάπτονται μάλιστα, και συνειθισμένη εις τὰ σωματικὰ ἀπολαύσεις· και, διαμοιράσασα τὸ πλεῖστον τῆς περιουσίας της εις τοὺς πτωχοὺς, λαβοῦσα ἑκατὸν φλωρία, τὰ ὁποία τῆ ἔμειναν και τρεῖς ὑπηρέτιδες ὑπῆγεν εις τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, ὅπου ἦτον ἡγουμένη μία συγγενής τις Ἄννα ὀνομαζομένη, (ἥτις πολλὰς ὑπὸ τῶν εἰκονομάχων εἶχεν ὑποφέρει βασάνους ἐνεκα τῶν ἀγίων εἰκόνων)· πεσοῦσα δὲ εις τοὺς πόδας αὐτῆς τὴν παρεκάλει, ἵνα τὴν κατατάξῃ εις τὸν χορὸν τῶν μοναζουσῶν κείρουσα αὐτὴν μοναχὴν. Ἄλλ' ἡ ἡγουμένη φοβουμένη ἕνεκα τῆς νεότητος και ὠραιότητος της νὰ τὴν καλογερεύσῃ παρ' εὐθὺς, ἀνέβαλλε τὴν ὑπόθεσιν λέγουσα, ἐγὼ σὲ δέχομαι, ὡς συγγενὴ και μέλος μου ἴδιον· δεν εἶναι ὅμως πρέπον νὰ καλογερευθῆς ἀμέσως, μήπως, ἀφοῦ παρέλθῃ ἡ λύπη τῆς χηρείας σου σκανδαλισθῆς ἀπὸ τοὺς ἐπιβούλους πειρασμοὺς τοῦ διαβόλου, και μετανοήσῃς διὰ τὴν πράξιν, εις τὴν ὁποίαν τώρα τόσο προθύμως και εὐχαρίστως σπεύδεις· διότι εἶσαι νέα και εις τὴν ἀκμὴν τῶν παθῶν.

Τότε ἡ μακαρία Θεοδώρα, ὡς διψῶσα ἕλαρος, λέγει πρὸς αὐτὴν· νὰ δώσης ἀπολογίαν δι' ἐμὲ εις τὸν νυμφίον μου Χριστὸν, ἂν δεν με κείρης σήμερον. Βλέπουσα λοιπὸν ἡ Ἄννα τὴν θαυμάσιον αὐτῆς προθυμίαν και ἐγκάρδιον πρὸς τὸν Χριστὸν ἔρωτα, πρῶτον μὲν τὴν ἐκατήχησε παρακινούσα αὐτὴν πρὸς τοὺς πνευματικὸς ἀγῶνας και λέγουσα, βλέπε, τέκνον, με ποῖον συντάττεσαι, μήπως προτιμήσασα τὰς σαρκικὰς ἡδονὰς και τερπνά τοῦ κόσμου περισσότερον τοῦ Θεοῦ, στραφῆς ὀπίσω και γίνῃς στήλη ἄλατος· βλέπε, νὰ φυλάξῃς τὸ σχῆμα ἀμόλυντον, ἀποχὴν τῶν ἡδονῶν, σταθερότητα και ἐπιμονὴν εις τὰς ἀρετὰς και τὴν ὑπ-

ακοήν, και τότε μεγάλην θ' ἀπολαύσης ἀμοιβήν ἐν τῷ παραδείσῳ· ἔπειτα ἔβαλε κατὰ τὴν τάξιν τὸ ψαλλίδιον ἐπάνω εἰς τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἀπὸ οὗ λαβοῦσα αὐτὸ ἡ Θεοδώρα τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν ἱερέα, ὅστις τὴν ἔχειρε κατὰ τὴν συνήθειαν· τὴν ἀνεδέχθη δὲ ἡ Ἄννα, ἥτις δὲν ἔπαυε τοῦ νὰ τὴν νουθετῇ καθ' ἑκάστην, φοβουμένη, μήπως ὁ διάβολος ὑποσκελίσῃ μὲ πονηροὺς λογισμοὺς τὰ διαβήματά της οὔσης νέας και ὠραιοτάτης, ὡς εἴρηται· ἐξ ἐτέρου πάλιν ἔχειρε καθ' ὑπερβολὴν βλέπουσα τὴν καλὴν αὐτῆς διαγωγὴν και ἀγαθὴν προαίρεσιν, και ὅτι εὐχαρίστως νησειάν και πᾶσαν ἄλλην κακοπάθειαν ὑπέμενε, και πολλάκις διὰ μίαν ἐβδομάδα ποσῶς δὲν ἐγεύετο, οὔτε ὕδωρ ἔπινε. Διὰ νὰ μὴ τύχῃ δὲ και ἐπαρθῇ διὰ τὴν πολλὴν της ἀρετὴν και ἐγκράτειαν, τὴν ἐνουθετεῖ ἀόκνως ἡ ἡγουμένη, ὅσα ἔπρεπε, νὰ πράττῃ πρὸς ψυχικὴν της σωτηρίαν, και τὴν διέταξε νὰ μὴ πράττῃ τίποτε ἀνευ ἀδείας της· ἀλλὰ και αὐτοὺς τοὺς λογισμοὺς της, νὰ τοὺς φανερώνη εἰς αὐτήν. Ὅθεν ὅταν ὁ ἐχθρὸς τοῦ καλοῦ διάβολος τῇ ἔβαλλε κατὰ νοῦν αἰσχρὰ διανοήματα, τὰ δισεκόρπιζε μὲ τὴν ἐξομολόγησιν, τὴν προσευχὴν, τὴν ἐνθύμησιν τῶν αἰώνιων κολάσεων, και μὲ τὴν πολλὴν ταπεινοφροσύνην, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀξιέπαινος.

Ἡ Θεοδώρα τοσοῦτον ἐταπεινοῦτο, ὡς ἐνόμιζε, και ὠνόμαζεν ἑαυτὴν εἰς ὅλην τὴν ἀδελφότητα ταπεινὴν και ἀχρεϊάν δούλην, και ἔκαμνε μόνη της ὅλας τὰς ὑπηρεσίας τοῦ μοναστηρίου ἀγόγγυστα, ἤλεθεν, ἐζύμωνεν, ἐμαγεύερε, και ὅ,τι ἄλλο ἐχρειάζετο προθύμως ἔκαμνεν ὄχι μόνον ἐντὸς τῆς μονῆς, ἀλλὰ και εἰς τὴν ἀγορὰν ὑπήγαινε, και ἐφορτώνετο εἰς τοὺς ὤμους της ξύλα, χόρτα, και ἄλλα χρειάζόμενα, χωρὶς νὰ κενοδοξῇ ποσῶς· ὅταν δὲ τὴν ἔβλεπε κανεὶς γνώριμὸς της και τὴν ἔλεγε νὰ μὴ ἐξευτελίξῃ τόσον τὸν ἑαυτὸν της και τὴν εὐγένειαν τοῦ γένους της ποσῶς δὲν τὸν ἠχροάζετο, οὕτω εἶχε καταφρονήσῃ τῆς προσκαιροῦ τιμῆς και τὰ πάθη και τὰς ἐπιθυμίας τῆς σαρκὸς νεκρώσῃ. Ὅθεν ἀνεδείχθη ὄντως, δένδρον (κατὰ τὸν Δαυὶδ) πεφυτευμένον παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων, ὃ τὸν καρπὸν αὐτοῦ δίδει ἐν καιρῷ αὐτοῦ, φυλάττουσα ἀόκνως ὅλας τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου.

Ὁ δὲ φθονερὸς διάβολος βλέπων τὴν πολλὴν της εἰς τὴν ἀρετὴν ἐπίδοσιν ἐπροσπάθει, νὰ τὴν παριδεύσῃ ἐνεδρεύων αὐτὴν παντοτρόπως, και μὴ δυνάμενος κατ' ἄλλον τρόπον, ἤρχισε νὰ ὑποθάλῃ ἐν αὐτῇ, και ἐξάπτῃ τὸ πρὸς τὴν θυγατέρα της Θεοπίστην φιλόσοργον, τὴν ὁποίαν ἀποθανούσης τῆς ἡγουμένης τῆς τοῦ Ἁγίου Λουκᾶ μονῆς παρέλαβεν εἰς τὸ κελίον της ἡ Θεοδώρα, και βλέπουσα αὐτὴν ἐνδεδυμένην ποταπὰ βράχη και τὸ ἔξοχον κάλλος της ἠφανισμένον ἕνεκα τῶν σκληραγωγιῶν, ἤρχισε νὰ λυπῆται, και νὰ μετανοῇ, διότι δὲν τὴν ὑπάνδρευσε, διὰ νὰ χαρῇ τὰ τερπνὰ τοῦ κόσμου· ὅθεν εἶπε πρὸς τὴν ἡγουμένην· «δὲν ὑποφέρω κυρία μου νὰ βλέπω τὴν θυγατέρα μου ποταπὰ βράχη ἐνδεδυμένην, μὲ ὀλίγον μόνον ἄρτον τρεφομένην, και τόσον σκληραγωγουμένην· στείλέ την, λοιπὸν, παρακαλῶ, εἰς κανὲν ἄλλο μοναστήριον, διὰ νὰ μὴ τὴν βλέπω τοῦλάχιστον, και ἴσως ἀνακουφισθῇ ἡ λύπη μου.» Ἡ δὲ ὁσία ἐκείνη Ἄννα ἐνόησασα τὰς τοῦ πολεμίου ἐνέδρας, εἰς τὰς ὁποίας ἔπεσεν ἡ Θεοδώρα, λέγει πρὸς αὐτήν· «Ὁ Δεσπότης μᾶς παραγγέλλει νὰ μὴ μεριμνῶμεν διὰ ἐνδύματα και βρώματα· ἀλλὰ νὰ περιποιώμεθα και ἀγαπῶμεν τὴν ψυχὴν μας, σολίζοντες αὐτὴν μὲ ἀρετὰς και φυλάττοντες τὰ θεῖα αὐτοῦ προστάγματα· περὶ δὲ τοῦ σώματος νὰ μὴ φροντίζωμεν ποσῶς, διὰ ταῦτα ἐνεδύθημεν τὸ μοναδικὸν σχῆμα· ἂν δὲ ἠθελες ἡ θυγατήρ σου νὰ τρυφᾷ, και ἐνδύηται λαμπρὰ φορέματα, ἄς τὴν ὑπάνδρευες, ὁποίαν συμφωνίαν ἔχει ἡ μοναχὴ μὲ τὴν ὑπάνδρον; ἠπατήθης ἀδελφὴ μου και ἐπλανήθης ἀπὸ τὸν δαίμονα, ὕψωσον τὸν νοῦν σου ἀπὸ τὰ γῆινα, διὰ νὰ ἐνοήσῃς, ὅτι δὲν φοροῦμεν τὰ μαῦρα ταῦτα και ἄχρηστα, εἰμὴ διὰ Χριστὸν τὸν νυμφίον μας, διὰ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἔχωμεν θλίψιν και στενοχωρίαν, καθὼς τὸ ὑπεσχέθημεν ἐν τῷ ἀγίῳ αὐτοῦ θυσιαστηρίῳ ἐνώπιον τῶν ἀγίων Ἀγγέλων, και ἔαν δὲν φυλάξωμεν τὰς ὑποσχέσεις μας μέλλει νὰ κατακριθῶμεν, ὡς παραβάται, εἰς πῦρ αἰώνιον, ἔαν δὲ ὑπομείνωμεν, και δαμάσωμεν τὰ πάθη εἰς τὸν ὀλίγον τοῦτον τῆς ζωῆς μας καιρον, θὰ κληρονομήσωμεν βασιλείαν αἰώνιον και εὐφροσύνην ἀνέκφραστον συναγαλλόμενοι μετὰ τοῦ Δεσπότη και τῶν ἀγίων αὐτοῦ αἰώνιως. Ὑπάγε λοιπὸν ἠσύχασον και μὴ ἐμποδίξῃς

τὴν Θεοπίστην ἀπὸ τὸν καλὸν δρόμον ἐὰν ἀγαπᾷς τὸ συμφέρον της. » Μὲ τοιαῦτα ψυχωφελῆ καὶ σωτήρια λόγια τὴν ἐνουθέτησεν ἡ ἡγουμένη, ἔπειτα προσήχθη τῷ Θεῷ κατὰ μόνας, νὰ τὴν λυτρώσῃ ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς τοῦ Διαβόλου.

Μεθ' ἡμέρας δέ τινας ἐν ᾧ ὄλαι αἱ μοναχαὶ ἐκάθηον εἰς ἓνα τόπον καὶ διελέγοντο περὶ ψυχικῆς σωτηρίας καὶ τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, ἡ Θεοδώρα τῶν λόγων τῆς ἡγουμένης καταφρονήσασα διελέγετο κατὰ μέρος μὲ τὴν θυγατέρα της, χωρὶς νὰ διδῇ ἀκρόασιν εἰς τῶν ἄλλων μοναχῶν τὴν συνομιλίαν. Ἡ δὲ ἡγουμένη ἐβγαίνουσα κατὰ τὴν συνήθειάν της κρυφίως, διὰ νὰ ἴδῃ τί κάμνουν αἱ μοναχαὶ, βλέπει, ὅτι αἱ μὲν ἄλλαι συνδιελέγοντο ὄλαι ὁμοῦ, ἡ δὲ Θεοδώρα κατὰ μέρος ἐψιθύριζε μὲ τὴν θυγατέρα της. Τότε ἀναψεν ἀπὸ θεῖον ζῆλον, καὶ ἐνθους γενομένη ἐφώνησε πρὸς αὐτὴν· « Θεοδώρα, τί σοι εἶναι αὕτη ἡ κόρη; » ἡ δὲ ἀπεκρίθη μὲ εὐλάβειαν· θυγάτηρ μου, δέσποινα· ἐφώνησε καὶ πρὸς τὴν Θεοπίστην, ἣτις μητέρα τὴν Θεοδώραν ὠνόμασε. Μετὰ ταῦτα εἶπε πρὸς αὐτὰς τὰ ἑξῆς· « σὰς ἐξορκίζω εἰς Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν μίαν Θεότητα, καὶ εἰς τοὺς ἁγίους πάντας, νὰ μὴ ὀμιλήσητε πλέον εἰς τὸ ἐξῆς μεταξύ σας οὔτε τὴν παραμικρὰν λέξιν. »

Ἐτρόμαξαν ἅμα ἤκουσαν τοιαύτην βαρυτάτην καὶ ἀπροσδόκητον ἐπιτίμησιν. Βαλοῦσαι ὁμως μετὰ φόβου καὶ τρόμου τὴν συνήθη μετάνοιαν, ἣτις εἶναι σημεῖον τῆς ὑπακοῆς ὑπῆγαν εἰς τὸ κελίον των, καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας δὲν ἐτόλμησαν νὰ ὀμιλήσουν μεταξύ των, ὡ ἐξαισίου διηγήματος! οὐδὲ μίαν συλλαβὴν ἐπὶ δέκα πέντε ἔτη, ἐν ᾧ ἐκοιμῶντο εἰς ἓν κελίον, ἔτρωγον εἰς μίαν τράπεζαν, καὶ ἔλαμνον τὰς αὐτὰς ὑπηρεσίας, καὶ οὕτως ὁμως δὲν ἐτόλμησαν νὰ καταφρονήσουν τῆς ἐπιτιμήσεως, ἢ λαθοῦσαι νὰ ὀμιλήσουν ποτέ. Λάβετε ἀπὸ ταύτην τὴν μακαρίαν, παρακαλῶ, παράδειγμα, ὅσαι εἰσθε εἰς μοναστήρια, συλλογισθῆτε ὁποῖαν ἄρά γε καρδίαν εἶχεν ἡ Θεοδώρα μὲ τὴν θυγατέρα της κατὰ τὸ διάστημα τῶν δέκα πέντε ἐκείνων χρόνων, κατὰ τὸ ὅποιον δὲν ὀμίλουσαν πρὸς ἀλλήλας; ὁποῖα δίστομος μάχαιρα διεπέρα τὰς καρδίας των, καὶ ὁποῖον τὰ σπλάγχνα των κατέφλεγε πῦρ, ὅταν

μάλιστα ἡ μία συνέβαινε νὰ κάμνη βαρεῖάν τινα ὑπηρεσίαν, καὶ θέλουσα νὰ εἶπῃ τὴν ἄλλην νὰ τῇ βοηθήσῃ, δὲν ἐδύνατο. Ὡ! ποσάκις ὁ φθονερὸς διάβολος ἀοράτως τὰς παρεκίνει νὰ καταφρονήσωσι τῆς ἐπιτιμήσεως, αὗται δὲ μετὰ δακρύων τῷ Θεῷ προσήχοντο λέγουσαι· Θεῷ, Κύριε, φυλακὴν τῷ στέματι ἡμῶν καὶ θύραν περιοχῆς περὶ τὰ χεῖλη ἡμῶν καὶ οὕτως ὑπέμενον χωρὶς νὰ γογγύζωσι κατὰ τῆς ἡγουμένης, οὐδὲ νὰ τὴν κατηγορήσωσι ποτε, οὐδὲ νὰ τὴν παρακαλέσωσι νὰ τὰς λύσῃ ἀπὸ τὴν φοβερὰν ταύτην ἐπιτίμησιν, ἀλλὰ παρηγοροῦσα κάθε μία ἑαυτὴν καὶ συνεχωῶς λέγουσα· « ὑπομένων, ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι. »

Μετὰ δὲ παρέλευσιν δέκα πέντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς φοβερῆς ταύτης ἐπιτιμήσεως, ἠσθένησεν ἡ Θεοδώρα βαρέως, καὶ τότε ὄλαι αἱ μοναχαὶ παρεκάλεσαν τὴν ἡγουμένην, νὰ τὰς λύσῃ ἀπ' αὐτὸν τὸν δεσμὸν, ἣτις νουθετήσασα αὐτὰς νὰ μὴ ἔχουν πλέον μεταξύ των περισσοτέραν τῆς πρὸς τὰς ἄλλας ἀδελφὰς ἀγάπης, ἀλλὰ νὰ εἶναι ἀπαθεῖς καὶ ἀπειραντοὶ ἀπὸ κάθε πειρασμὸν, τὰς ἐσυγχώρησε καὶ ὠμίλησαν.

Ἐτελεσφόρησαν δὲ σὺν Θεῷ αἱ διδασκαὶ τῆς ἡγουμένης, καὶ συναμίλουσαν, ὡς μὲ τὴν λοιπὴν ἀδελφότητα, χωρὶς νὰ ὀνομάσῃ ἡ μία τὴν ἄλλην μητέρα, ἢ θυγατέρα, ἀλλὰ κυρίαν, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς. Κατεπάτησε λοιπὸν κυρίως τοῦ λοιποῦ ἡ ἀοίδιμος Θεοδώρα πᾶσαν κενοδοξίαν, υπερηφανίαν, καὶ ὅλα τὰ πάθη, δυνάμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, οὔσα, κατὰ τὸν Παῦλον, νεκρὰ εἰς τὸν κόσμον, καὶ ζῶσα μόνον ἐν Χριστῷ, διὰ νὰ ζῆσῃ ζῶν ἀιώνιον πρὸς πίσωσιν δὲ τῆς ἀληθείας, ἃς γράψωμεν ἓνα τῶν θαυμασίων ἀγῶνων, τοὺς ὁποίους μὲ μεγίστην καρτερίαν ἐξετέλεσεν ἡ ἀειμνηστος.

Ἐνα χειμῶνα ἔκαμε τόσο σκληρὸν καὶ δριμύ κρύος, ὥστε ἐπάγωσαν ὅλα τὰ ὕδατα, καὶ ἔγειναν χρύσταλλοι, διὰ τὸ ὅποιον ἐπρόσταξεν ἡ ἡγουμένη νὰ τρώγουν αἱ μοναχαὶ εἰς τὰ κελία των· ἔτυχε δὲ καὶ ἐχύθη ὕδωρ εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχε τὴν σφραγὴν τῆς ἡ Θεοδώρα, ἣτις ἦτο μία μόνον ψάθη· διὸ μετετοπίσθη, διὰ νὰ μὴ βραχῆ καὶ βλαφθῆ ἀπὸ τὴν ὑγρότητα. Ἰῆχε δὲ ἡ ἡγου-

μένη εις ὄλας προσταγήν, νὰ μὴ κόμνη κάρμια τὴν παραμικρὰν πρᾶξιν ἄνευ ἀδείας τῆς· ὅθεν εὐροῦσα πρόφασιν νὰ προξενήσῃ εἰς τὴν Θεοδώραν στέφανον, καὶ νὰ διδάξῃ καὶ τὴν λοιπὴν ἀδελφότητα νὰ μὴ παραβαίνουν τὸ προσταττόμενον, λέγει πρὸς τὴν Θεοδώραν· « Ἐπειδὴ διὰ νὰ θάλψῃς τὴν σάρκα σου παρέβης τὴν ἐντολήν μου, σὲ κανονίζω νὰ κοιμηθῆς τὴν νύκτα ταύτην ἔξω εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μοναστηρίου, διὰ νὰ συγχωρηθῇ τὸ πάθος τῆς φιλαυτίας μὲ τὴν κακοπέλειαν τοῦ ψύχους, καὶ ἀναπαυθῆς εἰς τὸν λιμένα τῆς ὑπακοῆς, καὶ σὲ συντάξῃ ὁ Θεὸς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν μετὰ τῶν πτωχῶν τῷ πνεύματι. » Ἡ δὲ ἄδολος καὶ ὄρωμος νύμφη τοῦ Ἰησοῦ ἔχουσα εἰς αὐτὸν τὴν πίστιν δὲν ἐδειλίασε ποσῶς, ἀλλ' ἀφοῦ ἔβαλε τὴν συνήθη μετάνοιαν, ἔδραμεν εἰς τὸν ὠρισμένον τόπον καταφρονήσασα τοῦ ὀριμητάτου τῆ νυκτὸς καὶ ἐκείνη ψύχους.

Ἐπειδὴ δὲ ὄλην τὴν νύκτα ἐπιπτε βραγδαία βροχὴ, καὶ δὲν εἶχε ποῦ νὰ καθῆσῃ διὰ τὰ πολλὰ νερά, τὰ ὁποῖα ἔτρεχον εἰς τὴν γῆν, ὡς βράκια, ἔστεκεν ὄρβιος ὑπομένουσα τὸν ἀνυπέμονον καὶ χαλεπὸν τοῦτον κανόνα.

Ὁ καρτερίας καὶ γενναιότητος! ὦ φρικτοῦ θεάματος καὶ ἀκούσματος! ἐξέστησαν Ἄγγελοι, ἐθαύμασαν ἄνθρωποι, καὶ ἐφρίξαν δαίμονες τοιοῦτον βλέποντες θέαμα, γυνὴ, τὸ ἀδύνατον καὶ ἀσθενὲς σκευὸς νὰ ὑπομείνῃ διὰ τὴν ὑπακοὴν τὴν δριμύτητα τοῦ ψύχους καὶ τὴν ὑγρότητα τῆς βραγδαίας ἐκείνης βροχῆς, ἥτις ἐπιπτε κρουνηδὸν μέχρι τοῦ μεσονυχτίου!

Ἐπαυσεν ἔπειτα ἡ βροχὴ, ὁ οὐρανὸς ἐξαστέρωσε, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἄηρ ἔγεινε ψυχρότερος, ἐκρυστάλλωσαν τὰ φορέματά της, καὶ ἐκρέμαντο τὰ κρύσταλλα ἀπὸ τὰς ἄκρας αὐτῶν, καὶ μάλισα ἀπ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐσκέπαζε τὴν κεφαλὴν της. Ὅταν δὲ ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ ὄρθρου συνήχθησαν αἱ μοναχαὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπου ἡ Ἄννα ἐξεφώνησεν ἐγκώμιον εἰς τὴν Θεοδώραν συναριθμοῦσα αὐτὴν μὲ τοὺς τεσσαράκοντα Μάρτυρας, ἐπειδὴ σχεδὸν ὁμοίαν ὑπέμεινε κακοπάθειαν ἐν ᾧ δὲ ἐλάλει καὶ ἐπῆνει τὴν ἀξίεπαινον, ἦλθεν ἡ ἀδελφὴ της καὶ τὴν εἶπε κρυφίως, ὅτι ἐκείνην τὴν νύκτα εἶδεν ἕνα φωτεινὸν καὶ λαμπρότατον στέφανον καταβαίνοντα ἀπὸ

τὸν οὐρανὸν, καὶ ὅτι ἤκουσε καὶ φωνὴν μετ' αὐτοῦ ταῦτα λέγουσαν· « οὗτος ὁ στέφανος εἶναι τῆς Θεοδώρας. » Φοβηθεῖνα δὲ μήπως τὸ μάθη ἡ Θεοδώρα καὶ πέσῃ εἰς κενοδοξίαν, διέταξε τὴν ἀδελφὴν της, νὰ μὴ τὸ εἶπῃ εἰς κανένα, ἔπειτα ἐφώνησεν αὐτὴν, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἥτις ἔξωθεν μὲν ἦτον ὄλως ἀσπρη ἀπὸ τὰ κρύσταλλα, ἔσωθεν δὲ ἀπὸ θεῖον φῶς τὴν ψυχὴν ἐξέστραπτε, καὶ βαλοῦσα τὴν συνήθη μετάνοιαν ἔλαβε τὴν συγχώρησιν. Ἐπειτα τὴν ἠρώτησάν τινες μοναχαὶ, πῶς ἐπέρασεν ἐκείνην τὴν νύκτα, καὶ λέγει πρὸς αὐτάς· ἐγὼ ἐδέχθην μὲ ἄκραν ὑπακοὴν τὴν ἐπιτίμησιν τῆς ἡγουμένης, καὶ οὔτε βροχὴν, οὔτε ψύχος, οὔτε ἀλλήν τινὰ θλίψιν ἐδοκίμασα, ἀλλὰ μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἦμην εἰς λουτρόν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον βοηθεῖ ὁ Θεὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ, καὶ τοιαῦτα εἰς τοὺς ἀγαπῶντας καὶ ὑποτασσόμενους αὐτῷ δωρεῖται δῶρα.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ μακαρίτης Ἰωάννης ὁ τότε Ἀρχιμανδρίτης ἠθέλησε, νὰ τὴν ἐκβάλῃ ἀπ' ἐκεῖνο τὸ Μοναστήριον, διὰ νὰ τὴν κάμῃ εἰς ἕν ἄλλο ἡγουμένην, ἀλλ' αὐτὴ ὡς ταπεινοφρῶν δὲν ἔσπεργε, λέγουσα μετὰ δακρύων πρὸς τοὺς ἀπεσφαλμένους νὰ τὴν λάθωσι. « Δι' ἀγάπην τοῦ Θεοῦ μὴ με πειράζετε· διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ παραβῶ τὰς ὁποίας ἔκαμα μὲ τὸν Δεσπότην μου συνθήκας ἀφίνουσα τοῦτο τὸ ἅγιον Μοναστήριον· πῶς νὰ δεχθῶ προστασίαν ψυχῶν ἡ ἀκαθάρτος, ἥτις τὴν ἐδικὴν μου ψυχὴν νὰ σώσω δὲν δύναμαι· ὑπάγετε, εἶπατε πρὸς τὸν Ἀρχιμανδρίτην, ὅτι καὶ μυρία κολαστήρια ἂν μὲ δώσῃ, δὲν θὰ δυνηθῇ ν' ἀλλάξῃ τὴν γνώμην μου· διότι ἐγὼ ἀπεφάσισα νὰ μείνω ἐδῶ, καὶ νὰ ὑπηρετῶ ταῖς ἀδελφαῖς μου, ὅσον δύναμαι, ἕως καὶ αὐτῆς τῆς ἐσχάτης μου ἀναπνοῆς. »

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἀρχιμανδρίτης ἐθαύμασε διὰ τὴν τόσῃν ταπεινώσειν της, καὶ δὲν τὴν ἐνέχλησε πλέον. Κατὰ δὲ τὸ πενήτηκοςὸν ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας της ἐφθασίθη ἡγουμένη ἡ θυγάτηρ αὐτῆς με γνώμην τοῦ Ἀγιωτάτου Ἀρχιερέως Θεοδώρου, τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Ἰλαρίωνος καὶ Διωροθέου, ὄλης τῆς ἀδελφότητος, καὶ αὐτῆς τῆς προεσώσης Ἄννης, ἥτις εἶχεν ὑπερηγάσῃ. Ἐγένετο λοιπὸν ἡ κατὰ σάρκα θυγάτηρ πνευματικὴ μήτηρ τῆς Θεοδώρας,

καὶ τότε περισσότερο αὐτὴ ἠνδρίζετο εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ τοὺς πόνους ὡς μισόδοξος καὶ φιλόθεος. Μιᾶ δὲ τῶν ἡμερῶν συνέβη καὶ ἔπεσεν ἡ προηγουμένη Ἄννα καὶ ἐκτύπησε βαρέως, ὅθεν ἐκοίτετο εἰς τὴν κλίνην τέσσαρα ἔτη, πρὸς δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ πολυ γήρας τὴν ἠκολούθησε φρενολειψία ἢ δὲ μακαρία Θεοδώρα καθ' ὅλον ἐκεῖνον τὸν καιρὸν καὶ τρία πρὸς τούτοις ἔτη, τὰ ὅποια ἐζήσε μετὰ τὴν φρενολειψίαν, τὴν ὑπηρετεῖ, καὶ ἐπεμελεῖτο ὡς ἰδίαν μητέρα, μολονότι ἐξ αἰτίας τῆς παραφροσύνης τῆς πολλάκις τὴν ἐξύβριζεν.

Ὅταν δὲ ἡ Θεοδώρα ἦτον ἐξήκοντα ὀκτὼ ἐτῶν, ἀνεπαύθη ἡ ἐμολογήτρια ἐκείνη Ἄννα γενομένη ἐτῶν ἑκατὸν εἴκοσι. Ἡ δὲ Θεοδώρα προέκοπτεν εἰς τοὺς πόνους καὶ ἀρετὰς γινομένη εἰς ὅλας καλὸν παράδειγμα καὶ κάτοπτρον τῶν ἀρετῶν, νοουθετοῦσα αὐτὰς λόγῳ καὶ ἔργῳ, καὶ ποτὲ τὸν καιρὸν εἰς μάταια καὶ ἀνωφελῆ μὴ ἐξοδεύουσα, ἀλλὰ καταγινομένη εἰς τὰ ἔργα τῶν ἀρετῶν, τὰς ὁποίας εἶχεν ὑπεραγαπήσει, καὶ ὑπὸ τῶν ὁποίων σολιζομένη, ὡς ὁ Ἥλιος λαμπρὰ κατεσαίνεται. Ὅθεν, ὡς διαγόουσα Ἀγγελικὴν πολιτείαν, πολλάκις ἤκουεν, ὡς τοῦ θαύματος αὐτοῦ τοὺς ἁγίους Ἀγγέλους μελωδικῶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν ψάλλοντας, καθὼς πρὸς τὴν θυγατέρα τῆς μόνης τῆς ἔλεγε πολλάκις μυστικῶς « ἀκούεις τὴν γλυκυτάτην τῶν Ἀγγέλων φωνήν, οἵτινες αἰνοῦσι καὶ δοξάζουσι τὸν Θεὸν ἐντὸς τοῦ θυσιαστηρίου; » τοῦτο ἔλεγεν, ὅχι δια καύχημα, ἀλλὰ νὰ παραινῆσθαι αὐτὴν περισσότερο πρὸς τὸν θεῖον πόθον. Φθάσασα δὲ εἰς τὸ ἑβδομηκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς, ἠδυνάτησεν ἀπὸ τοῦ γήρας καὶ τὴν μακρὰν ἀσκησιν, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ συγκοπιᾷ με τὰς ἄλλας, καὶ νὰ δουλεύῃ, ὡς πρότερον· ὅθεν λαμβάνουσα μίαν μικρὰν ὑδρίαν ὑπὸ τὰ ῥάχη τῆς, διὰ νὰ μὴ τὴν βλέπουν, ἔφερον ἀπὸ τὴν κρήνην, ὅσον ἐδύνατο ὕδωρ. Ὅταν ὁμως ὀλοτελῶς ἀδυνατήσασα οὐδὲ αὐτὸ ἐδύνατο νὰ πράττῃ, συνήθροιζεν ἀπὸ τὴν γῆν τὰ ἄχρηστα λινάρια, τὰ ὅποια αἱ ἄλλαι ἔρριπτον, καὶ ἐπλεκε με αὐτὰ σχοινία, διὰ νὰ μὴ τραγῆ, χωρὶς νὰ ἐργάζεται ἢ ἀείμνηστος, ἐνθυμουμένη καὶ ἐ-

χουσα συνεχῶς κατὰ νοῦν τὸ τοῦ Ἀποστόλου ῥητόν, « ἀργὸς μὴ ἐσθιέτω ! »

Ἐγγύσασα δὲ εἰς τὸ τέλος τῆς παροικίας τῆς, τουτέστιν εἰς τὸ ὀγδοηκοστὸν ἔτος, ἠσθένησεν ὀλίγον κατὰ τὸν Αὐγούστον μῆνα, ἡμέρας πέντε, καὶ γνωρίσασα τὸ τέλος τῆς ζωῆς τῆς, ἐπροσάκάλεσεν ὅλας τὰς ἀδελφάς, καὶ φανερώσασα εἰς αὐτὰς τὴν μετὰ τῆς τῆς, τὰς ἐνουθέτησε καὶ παρεκίνησε νὰ ἦναι ἀγούραστοι εἰς τὰς ἀσκήσεις καὶ κόπους, φίλαι τῶν ἀρετῶν καὶ πρὸ πάντων τῆς ἀγάπης καὶ ταπεινοφροσύνης, διὰ νὰ οἰκειωθῶσι με τὸν Χριστὸν καὶ κληρονομήσωσι τὴν αἰώνιον του βασιλείαν. Τῇ δὲ εἰκοστῇ ἐνάτῃ Αὐγούστου τοῦ χιλιοσοῦ ἐννενηκοσοῦ δευτέρου ἔτους ἀπὸ Χριστοῦ μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου καινωήσασα τῶν μυστηρίων ἠπλώθη ἐπὶ τὴν κλίνην μόνη τῆς, ἔθεσε τὰς χεῖρας εἰς τὸ στήθος τῆς, ἔκλεισε τὰ χεῖλη καὶ ὄμματα τῆς, καὶ παρέδωκε τὴν ἀγίαν αὐτῆς ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ, τὸν τῆς ἀσκήσεως ἀγῶνα καλῶς ἀγωνισαμένη, τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς συντετιμμένη καὶ τεταπεινωμένη καρδίᾳ ὀδεύσασα, καὶ τὴν εἰς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν πίστιν ἀμέμπτως καὶ ἀπαρασαλέπτως τηρήσασα. Ἄλλ' ἐπειδὴ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐορτάζεται ἡ ἀποτομὴ τοῦ Προδρόμου, μετετέθη ἡ τῆς κοιμήσεώς τῆς μνήμη εἰς τὴν τρίτην τοῦ Αὐγούστου.

Διαδοθείσης δὲ τῆς φήμης τῆς μεταστάσεως αὐτῆς, συνήχθησαν εἰς τὸν ἐνταφιασμόν τῆς οἱ τῶν λοιπῶν Μοναστηρίων μοναχοὶ καὶ πλῆθος λαϊκῶν· διότι ἦτον φημισμένοι αἱ ἀρεταὶ αὐτῆς πανταχόθεν.

Ὅταν δ' ἐψάλλετο ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐφάνη ἐξαισίον τι θαυμάσιον· ἐν ᾧ προτῆτερα τὸ πρόσωπόν τῆς ἦτον ἀσχημον καὶ ὄλον βυτίδας ἕνεκα τοῦ γήρωτος καὶ τῶν σκληραγωγίων, τότε ἐφάνη φαιδρὸν καὶ εὐμορφον, ὡς εἰκοσαετοῦς νέας καὶ ἔβγαιεν ἀπὸ τοῦ σώματός τῆς θεῖα τις καὶ ἄρρητος εὐωδία, τοσαύτη χάρις ἦλθεν εἰς

τὸ ἅγιον ἐκεῖνο σῶμα ἐξ ὑψηλῆς καὶ θείας τοῦ Παντοκράτορος δυνάμεως.

Μετὰ ταῦτα ἔθαψαν τὸ ἅγιον αὐτῆς λείψανον ἔζησε δὲ ἐντός τοῦ μοναστηρίου πενήτην τεσσαρα περίπου ἔτη θεαρέστως, δεικνύουσα μεγίστην συμπάθειαν πρὸς τοὺς δεομένους καὶ πάσχοντας. Διότι, ἀκούουσα τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου λέγοντος, ὅτι μεγίστη ἀρετὴ εἶναι ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη, ἔπραττε ταύτην, ὅσον ἐδύνατο· ὅταν ἠσθένει κάμμία μοναχὴ, ἐλάμβανεν ἀπὸ τῆν Ἰγουμενὴν τὴν ἀδειαν, καὶ τὴν ὑπηρέτει καθ' ὅλα προθύμως ὑποφέρουσα εὐχαρίστως καὶ τὸν κανόνα τῆς ἀσθενοῦς. Εἶχε πρὸς τοῦτοις μέγαν πόθον, καὶ εἰς τὸ νὰ τρέφῃ πεινῶντας, ἐνδύη τιμῶν, καὶ ἔλεθ' δεομένους, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐςσερεῖτο τὰ πρὸς ἐκτέλειαν τούτων μέσα, ὅταν ὑπήγαινον πτωχοὶ εἰς τὸ Μοναστήριον δι' ἐλεημοσύνην, ἀφίνουσα κάθε ἀλλήν ὑπηρεσίαν ἔτρεχεν εἰς τὴν κελάρισσαν ἐλάμβανε τὰ χρειάζόμενα, καὶ τὰ εἶδεν ἀμέσως εἰς τοὺς πτωχοὺς, νομίζουσα ἁμαρτίαν τὸ νὰ προσμένωσι πολλὴν ὥραν εἰς τὴν θύραν τοῦ Μοναστηρίου, καὶ οὕτω διὰ τῆς προσθυμίας ἀνεπλήρου, ὅτι ἕνεκα τῆς ἐνδεείας δὲν ἐδύνατο. Διὰ ταῦτα λοιπὸν ὁ φιλελεῆμων Θεὸς τῇ ἔδωκε τὴν χάριν, νὰ ἐκτελῇ ἀπειρα καὶ ἐξαιρία θαύματα εἰς τοὺς μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας προσερχομένους καὶ ἀσπαζομένους τὸ τίμιον αὐτῆς λείψανον, ἐκ τῶν ὁποίων ἂς εἴπωμεν μερικά.

Ἱεροδιάκονός τις τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, Δημήτριος ὀνομαζόμενος γνώριμος τῆς Ἁγίας, εἶχε κακὴν ἀσθένειαν εἰς ὅλον του τὸ σῶμα καὶ ἐξαιρέτως εἰς τον στόμαχον, καὶ δὲν ἐδύνατο οὔτε νὰ φάγῃ ποσῶς, οὔτε νὰ χωνεύσῃ, ἀλλ' ἔκειτο εἰς τὴν κλίνην ἐννέα μῆνας ὠδινώμενος· ἀκούσας δὲ τὸν θάνατον τῆς Ἁγίας συνήγαγεν ὅλας του τὰς δυνάμεις, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ἐνταφιασμόν τῆς, μόλις δὲ φθάσας εἰς τον τελευταῖον ἀσπασμόν, καὶ ἀσπασθεὶς τὸ τίμιον καὶ ἱερὸν αὐτῆς λείψανον ἀμέσως ἰατρεύθη,

καὶ ἐπέσρεψε δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεὸν τὸν δωροῦμενον τοιαῦτα χαρίσματα τοῖς δούλοις αὐτοῦ.

Νεανίας δὲ τις, Ἰωάννης ὀνόματι, βασανιζόμενος δὴς περίπου ἔτη ὑπὸ τεταρτέου πυρεττοῦ ἐκινδύνευσε ν' ἀποθάνῃ, ἀλλὰ μόλις ἔσπευσε καὶ ἠσπάσθη τὸ ἱερὸν αὐτῆς λείψανον, καὶ παρευθὺς ἰατρεύθη.

Μεθ' ἡμέρας δ' ἐννέα τῆς κοιμήσεώς τῆς, ἔδειξεν ὁ Θεὸς, διὰ τινος κανδήλας, ἧτις ἔκαιεν ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Ἁγίας, ἐξαισιόν τι καὶ παράδοξον θαῦμα, τὸ ὅποῖον καὶ μόνον, (ἐκὼν δὲ ἐτελοῦντο ἄλλα,) ἔφθανε ν' ἀποδείξῃ, πόσῃν δόξῃν ἔχει παρ' αὐτῷ ἡ αἰδῆμος αὕτη Ὁσία· εἶχε δηλαδὴ ἡ ῥηθείσα κανδήλα κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὀλίγον ἔλαιον, αἱ δὲ καλογραφαὶ τὴν ἀφῆσαν ἐπιτήδεις διὰ νὰ τελειώσῃ ὅλον, καὶ νὰ τὴν πλύνουν τὸ πρωτὶ· ἀλλὰ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν εὗρον αὐτὴν νὰ φέγγῃ χωρὶς νὰ φαίνεται ποσῶς, ὅτι εἶχε ἔλαιον· ὅθεν πάλιν τὴν ἀφῆσαν, διὰ νὰ ἴδουν τὸ ἀποθησαύμενον τὴν δ' ἐπιούσαν, ἦτοι τὴν ἐνδεκάτην τῆς κοιμήσεώς τῆς, βλέπουν ὅτι ἡ κανδήλα ἀνέβλυξε τέσον ἔλαιον, ὥστε ἐχύνετο γύρωθεν ὡς βρύτις, τοῦτο τὸ θαῦμα ἰδοῦσαι τὸ ἀνήγγειλαν εἰς τὴν ἰγουμενὴν, ἧτις ἔδραμεν εἰς τὸν ναὸν μετὰ φόβου καὶ τρόμου, καὶ, ἰδοῦσα τοιοῦτον παράδοξον θαῦμα, ἐδόξασε καὶ εὐχαρίσῃσε τὸν Θεόν.

Ἡ φήμη αὕτη διεδόθη εἰς ὅλην τὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης, ὅθεν ἔδραμον πλῆθος ἀναρίθμητον ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, καὶ, βλέποντες τὸ παράδοξον ἐκεῖνο θέαμα, ὅτι ἔτρεχεν ἀπὸ τὴν κανδήλαν, ὡς ἀπὸ βρύσιν, τὸ μυρίπνοον ἐκεῖνο ἔλαιον, ἐχρίοντο δι' αὐτοῦ μετὰ πίστεως, καὶ ἀπηλλάττοντο ἀπὸ παντοίας καὶ χαλεπὰς νόσους.

Μεθ' ἡμέρας πάλιν τινὰς ἐποίησεν ἡ Ἁγία καὶ ἕτερον θαῦμα· Παιδίον τι Θεόδωρος ὀνομαζόμενον ἐκυνήγει πετεινὰ, ἐν ᾧ λοιπὸν ἔσαινε τοὺς βρόχους, ὥρα μεσημβρίας, βλέπει ἔμπροσθέν του ἕνα

Αιθίοπα μέγαν καὶ φοβερόν, τρομάξαν δὲ καὶ τρέχον νὰ φύγῃ, τὸ ἔφθασεν ὁ Αἰθίοψ, ὅστις ἦτο πονηρὸς καὶ ἀκάθαρτος δαίμων, καὶ ἀρπάσας αὐτὸ τὸ ἐκτύπησε κατὰ γῆς, καὶ ἔκτοτε ἐδαιμονίσθη τὸ ἔλεεινὸν ἐκεῖνο παιδίον, ἀφ' οὗ δὲ ἐπέσρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐδιηγῆθη εἰς τοὺς γονεῖς του τὸ γενόμενον, οἵτινες παραλαβόντες αὐτὸ τὸ ὑπῆγαν εἰς τὸν τάφον τῆς Ἁγίας, ὅπου ἔμειναν ἡμέρας τινὰς παρακαλοῦντες μετὰ δακρύων τὴν Ἁγίαν ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ των· ἐν τῷ μεταξύ δὲ ὁ δαίμων ἐτάραττε συνεχῶς τὸ παιδίον, καὶ τὸ ἔκαμνε, νὰ πηδᾷ, καὶ φωνάζῃ λόγους ὑβριστικούς, καὶ νὰ κάμνῃ ἀταξίας καὶ ζημίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Μίαν δὲ νύκτα, ἐφάνη εἰς τὸν ὕπνον τοῦ παιδίου ἡ Ἁγία, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸ ἀνάσα, Θεόδωρε, καὶ δὲν ἔχεις πλέον τι κακόν· ἐξυπνήσαν δὲ καὶ ἀλειφθὲν μὲ τὸ ἐκ τῆς κανδήλας ἀναβρῦον ἔλαιον, μὲ τελειότητα ἐθεραπεύθη.

Ἄλλος τις νεανίας, Γεώργιος ὀνομαζόμενος, εἶχεν ἕνα βρέφους δαιμόνιον ἀκούσασα δὲ ἡ μήτηρ αὐτοῦ τὰ θαύματα τῆς Ἁγίας Θεοδώρας, τὸν ὑπῆγεν εἰς τὸν τάφον τῆς, καὶ προσέεσσα ἐδέετο καθ' ἑκάστην ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀλείφουσα αὐτὸν συχνὰ μὲ τὸ ἔλαιον· διότι ἀφ' οὗ τὸν ὑπῆγεν εἰς τὸν ναὸν, συχνότερα τὸν ἠγόχλει ὁ δαίμων. Ἐν μιᾷ λοιπὸν τῶν νυκτῶν ἀσκήτριά τις ἐκ τῆς μονῆς εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον τῆς ὅτι ἡ Ἁγία περιεπάτει ὅλον τὸν ναὸν, βαττάζουσα εἰς χεῖράς τῆς ἕν ἄγγελιον ὑάλινον, καὶ δύο νέοι λευκὰ ἐνδεδυμένοι καὶ ὠραῖοι πλησίον αὐτῆς, καὶ εἰς κληρικὸς μὲ θυμιατὸν εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ὁ μὲν κληρικὸς ἐθυμία τοὺς ἀσθενεῖς, (διότι πολλοὶ ἀκούοντες, τὰ ὁποῖα ἔκαμνε θαύματα συνέτρεχον,) ἡ δὲ Ἁγία ἐρράντιζεν αὐτοὺς μὲ τὸ ἔλαιον, καὶ ἀφ' οὗ ἔφθασαν εἰς τὴν στρωμνὴν τοῦ Γεωργίου, ἔβαλεν ἡ Ἁγία τὸν δευτερόν τῆς δάκτυλον εἰς τὸ στόμα του τρεῖς φορὰς, καὶ ἔθγαλεν ἀπ' αὐτὸ εἶδος τι ὡς φλέγμα· ἔπειτα ἐσπόγγισε τὸν δάκτυλόν τῆς ἐπὶ τὸ φόρεμα τοῦ νέου, λέγουσα πρὸς αὐτόν· Γεώργιε, ἀνά-

στηθι· διότι ἱατρεύθη· ἐξυπνήσας δὲ ὁ νεανίας εὐρέθη ὀλωσδιόλου ὑγείης, καὶ ἔκτοτε δὲν ἀπετόλμησε πλέον νὰ τὸν πειράξῃ τὸ δαιμόνιον.

Θέλων δὲ ὁ Θεὸς νὰ ζωγραφισθῇ ἡ εἰκὼν αὐτῆς, διὰ νὰ προσκυνῆται σχετικῶς ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν καὶ πιστευόντων ὠκάνομησε τοιοῦτόν τι.

Ζωγράφος τις Ἰωάννης ὀνόματι, ὅστις δὲν εἶχεν ἰδῆ ποτε οὔτε τὴν Ἁγίαν, οὔτε τὸ μοναστήριον, εἶδεν ὄραμα ὅτι εὐρέθη εἰς τὸν τάφον τῆς Ἁγίας, καὶ ἔβλεπεν ὅτι ἀνέβλυζε τὸ ἔλαιον ἀπὸ τῆς κανδήλας, ὑποκάτω τῆς ὁποίας ἦτον ἕν ἄγγειον, καὶ ἐδέχετο τὸ ἔλαιον.

Τὴν ἐπιούσαν περιπατῶν εἰς τὴν ἀγορὰν ἀπήντησεν ἕνα τοῦ φίλον, ὅστις τὸν ὑπῆγεν εἰς τὸ μοναστήριον ἐκεῖνο, διὰ ν' ἀνασπλώσασιν τὴν εἰκόνα τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου. Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὸ μοναστήριον καὶ γνωρίσας, ὅσα εἶδε καθ' ὕπνον, ἐδιηγῆθη εἰς τὸν φίλον του τὸ ὄνειρον. Τὴν δὲ ἀκλόουθον νύκτα εἶδεν, ὅτι ἐζωγράφιζε τὴν Ἁγίαν Θεοδώραν, καὶ τὴν ἄλλην νύκτα ὡσαύτως. Ὅθεν γνωρίσας, ὅτι εἶναι θεῖον θέλημα, νὰ ζωγραφισθῇ ἡ εἰκὼν αὐτῆς, ἤρχισε νὰ τὴν ζωγραφίσῃ μὲ μέγαν πόνον καὶ εὐλάβειαν, χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ τινὰ περὶ τῶν χαρακτήρων καὶ τῆς συμμετρίας τοῦ σώματος αὐτῆς· τόσον ὅμως ὁμοία ἐγένεον, ὥστε σοὶ ἐφαίνετο, ὅτι ἔβλεπες τὴν ἰδίαν ἐν καιρῷ τῆς νεότητός τῆς. Μετὰ δὲ καιρὸν ἐβγήκε καὶ ἀπὸ αὐτῆς τὴν δεξιὰν ἔλαιον εὐωδέσατον, τὸ ὁποῖον βρέχον τὴν Ἁγίαν εἰκόνα ἐχύνετο κρουνηδὸν κατὰ γῆς· ὅθεν ἔβαλαν ἐν ἄγγειον, καὶ τὸ ἐδέχετο. Ἐξελθούσης μετὰ ταῦτα καὶ αὐτῆς τῆς φήμης εἰς τὴν πόλιν, ἔτρεχον ἅπαντες φέροντες τοὺς ἀσθενεῖς αὐτῶν μετὰ πίστεως εἰς τὸ ἄμισθον τοῦτο ἱατρεῖον, ὅπου ἐθεραπεύοντο χωρὶς κανεῖς νὰ ἐπιστρέφῃ περίλυπος· καὶ δαιμονισμένοι, καὶ τυφλοὶ, καὶ παράλυτοι, καὶ οἱ ὑπὸ ὁποιασδήποτε θεινῆς καὶ ἀνιάτου ἀσθεγείας κατεχόμενοι,

ἀμα ἐπλησίαζον μετὰ εὐλαβείας καὶ σταθερᾶς πίστεως, καὶ ἠλείφοντο ἐν τῷ μύρον τῆς ἁγίας εἰκόνας, ἢ τῆς κανθῆλας, ἀμέσως ἰθεραπεύοντο, καὶ ὑπέστρεφον χαίροντες καὶ δοξάζοντες τὸν Θεόν, ὅστις, διὰ τῶν ἀγαπῶντων αὐτὸν ποιεῖ τὰ μέγιστα καὶ ἐξάϊα θαύματα.

Ταῦτα ἀκούσασα γυνή τις ἀπὸ τὴν ἐπτάπυλον Θήβαν εὐγενῆς, σύζυγος τοῦ στρατάρχου Εὐθυμίου, ἔγραψε παρακαλεστικῶς πρὸς τὴν ἡγουμένην, νὰ τὴν στείλῃ ὀλίγον ἔλαιον· διότι μία ἡγαπημένη αὐτῆς δούλη εἶχε χάσει τοὺς ὀφθαλμοὺς της πρὸ τριῶν ἐτῶν τυχοῦσα δὲ τοῦ ποθουμένου ἠλείφεν αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἧτις ἀμέσως ἀνέβλεψε, καὶ οὕτως ἐκηρύχθη εἰς ὅλην τὴν πόλιν ἡ φήμη τῆς Ὁσίας, καὶ πολλοὶ πάσχοντες ἀλειφθέντες μ' ἐκεῖνο τὸ ἔλαιον ἰατρούθησαν.

Ἄνθρωπος δὲ τις Ἡλίας ὀνόματι, εἰκονομάχος τὴν αἴρεσιν, ἀπήντησε μὲν τῶν ἡμερῶν ἓνα γνώριμόν του ὀρθόδοξον ἐπανερχόμενον ἀπὸ τὴν μονὴν τῆς Ἀγίας, ὅπου εἶχεν ὑπάγη διὰ νὰ προσκυνήσῃ, ὅστις ἤρχισε νὰ τὸν διηγῆται περὶ τῆς θαυμασίας ἐκ τῆς εἰκόνας βλύσεως τοῦ μύρου, καὶ τῶν ἀπείρων θαυμάτων, τὰ ὅποια δι' αὐτοῦ ἐτελοῦντο.

Κατανυχθεὶς λοιπὸν ὁ Ἡλίας ἐκ τούτων παρέλαβε τὸν φίλον του καὶ ἐπορεύθησαν ἄμφω εἰς τὴν μονὴν, διὰ νὰ πιστωθῇ τοὺς λόγους του· ἰδὼν δὲ τὸ μῦρον τὸ ἐκ τῆς εἰκόνας χεόμενον ἐθαύμασε, καὶ ἀλείψας δι' αὐτοῦ τὸν πόδα του, ὅστις τὸν ἐπόνει, καὶ ἰατρούθεις, ἐπίστευσε καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν, ὅστις διὰ μέσου τῆς Ἀγίας ταυ τὸν ἤξισσε ν' ἀποβρίψῃ τὴν δυσεβὴ πλάνην τῶν γονέων του, καὶ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν.

Τοιοῦτοτρόπως ἡ Ἀγία ὄχι μόνον σωματικὰς ἀσθενείας ἰατρούειν, ἀλλὰ καὶ αἰρετικούς διὰ τῶν θαυμάτων της εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας ἔστυρεν.

Μοναχοὶ τινες ἀμφιβάλλοντες περὶ τοῦ μύρου καὶ τῶν θαυμά-

των αὐτῆς ἐπορεύθησαν εἰς τὴν μονὴν, διὰ νὰ πληροφορηθῶσιν· ἰδόντες δὲ τὸ μῦρον τῆς εἰκόνας καὶ ἀλείψαντες μὲ αὐτὸ ἓνα ἐκ τῆς συνοδίας των πάσχοντα ἀπὸ νευρικὴν ἀσθένειαν, ὅστις ἀμέσως ἰατρούθη, ἐπίστευσαν. Ὁμοίως καὶ μία μοναχὴ ἀπὸ ἄλλο μοναστήριον ἔχουσα πρισμένους τοὺς πόδας της ὡς ἄσκους, ἀληφθεῖσα μὲ τὸ μῦρον, ἀμέσως ἰατρούθη ἐλευθερωθεῖσα τοῦ πρισματος.

Γυνή τις πλουσία Αὐξεντία καλουμένη ἐξ αὐτῆς τῆς Θεσσαλονίκης, ἦτον ἡμιζήρος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κινηθῇ παντελῶς ἀκούσαντες δὲ οἱ συγγενεῖς της τὰ φημιζόμενα θαύματα τῆς θαυμαστῆς Θεοδώρας, τὴν ὑπήγαν εἰς τὸν τάφον της, ὅπου μείνασα τρεῖς ἡμέρας καὶ ἀλειφομένη καθ' ἐκάστην μὲ τὸ μῦρον ἔγεινεν ὑγιής, (ὦ τοῦ θαύματος) καὶ ἐπεριπάτει ἀνεμποδίστως, ποιῶσα ὅλας τὰς ὑπηρεσίας τῆς μονῆς καὶ δοξάζουσα τὸν Θεόν. Ἐμεινε δὲ ἄλλας τέσσαρας ἡμέρας εἰς ὑπηρεσίαν τῆς μονῆς, καὶ ἔπειτα ἐπέστρεφεν εἰς τὸν οἶκόν της, διηγουμένη τὰ θαυμάσια θαυματουργήματα τῆς Ἀγίας.

Τοιαῦτα καὶ ἄλλα ἀναρίθμητα καὶ παράδοξα ἐτέλει καὶ τελεῖ καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἡ αἰοίδιμος Θεοδώρα εἰς τοὺς προσερχομένους μὲ εὐλάβειαν. Μέλλοντες δὲ νὰ δώσωμεν τέλος τοῦ λόγου, ἅς εἴπωμεν ἔτι ὀλίγα.

Διὰ τὰ ἄπειρα θαύματα, τὰ ὅποια ἐτέλει ἡ Ἀγία αὕτη Θεοδώρα, ἀπεφάσισεν ἡ ἡγουμένη κοινῇ γνώμῃ τῆς μονῆς, νὰ μεταφέρῃ τὰ Ἅγια της λείψανα ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας, (εἰς τὸ ὅποιον πολλάκις καὶ ἡ Ἀγία καθ' ὄναρ φαινομένη τὴν παρεκίνει) κατασκευάσασα λοιπὸν εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ ναοῦ ἐν κουβούκλιον, καὶ ἐν πέτρινον κιβώτιον, διὰ νὰ βάλωσιν ἐντὸς τὰ Ἅγια λείψανα, καὶ νὰ θέσωσιν ἔπειτα ἐν τῷ κουβουκλίῳ, ἐπορεύθησαν εἰς τὸ κοινὸν κοιμητήριον διὰ νὰ σκάψωσι καὶ ἐξάξωσιν αὐτά. Πρὶν

δὲ εἰσέτι γ' ἀρχίσωσι τὸ σκάψιμον ἐπετάχθησαν μὲ βίαν αἱ ἐπὶ τοῦ μνήματός της πλάκες, χωρὶς νὰ τὰς κινήσῃ κανεῖς. Βαλόντες λοιπὸν τὰ Ἅγιά της λείψανα ἐν τῷ κιβωτίῳ τὰ ἔλαβαν μετὰ ψαλμωδιῶν, καὶ τὰ ἔθεσαν εἰς τὸ κουβούκλιον, καὶ ἔκτοτε ἡ ἐκκλησία μετωνομάσθη ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Θεοδώρας. Ἐβγαίνον δὲ καὶ ἀπὸ τὰ ἅγιά της λείψανα καθ' ἐκάστην ἰδρῶτες εὐωδέστατοι, ἁμοιβὴ παρὰ τοῦ πλουσιοδώρου Θεοῦ τῶν μεγάλων ἀσκητικῶν αὐτῆς ἀγώνων, καὶ ἔκτοτε μάλιστα ἐπλήθυναν πολὺ περισσότερον τὰ παράδοξα τῶν θαυμάτων, ἐκ τῶν ὁποίων ἄς εἰπωμέν τινα.

Βρέφος τι ὑγιὲς κατ' ἀρχὰς καὶ γαλακτοτροφούμενον ὑπὸ τῆς μητρὸς του, μίᾳ ἑσπέρα ἐζήτησε νὰ πῖν νερόν, ἅμα λοιπὸν τὸ ἔδωκεν ἡ μήτηρ καὶ ἔπιε, τὸ ἐκυρίευσε ῥίγος κακὸν καὶ θόρυβος καὶ ταραχὴ τῶν μελῶν του, ὥστε ἐσθράβωσε τὸ σῶμα του καὶ ὄλεσε τοὺς μέρη, καὶ ἐκινδύνευσε ν' ἀποθάνῃ. Οἱ δὲ γονεῖς τοῦ παιδίου λυπούμενοι, καὶ ἀποροῦντες, καὶ μὴ ἐλπίζοντες εἰς ἀνθρωπίνην βοήθειαν ἔδραμον εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας, καὶ ἀφοῦ τὸ ἅλειψαν μὲ τὸ μῦρον ἀμέσως ἰατρεύθη.

Ἐτερον βρέφος ἦτον ἡμίξηρον καὶ ἐκινδύνευε ν' ἀποθάνῃ κατὰ τοῦσα δὲ αὐτὸ ἡ μήτηρ του εἰς τὰς ἀγκάλας της ἀπῆντησε καθ' ὁδὸν ἕνα Χριστιανὸν φέροντα ἐν βραγάζιον βουτυμένον ἐν τῷ μύρω τῆς Ἁγίας, καὶ τὸν παρεκάλει θερμῶς νὰ τῇ δώσῃ ὀλίγον καὶ ἀλείψῃ τὸ βρέφος της, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν τῇ τῷ ἔδωκεν, ἤρπασε τὸ βραγάζιον καὶ ἐπροσπάθει νὰ τὸ πάρῃ, μὴ δυνηθεῖσα δὲ, ἤλειψε τὸ βρέφος της μὲ τὸ εἰς τὰς χεῖράς της κολῆσαν μῦρον, καὶ παρ' εὐθὺς ἔγινεν ὑγιὲς.

Μία δὲ νέα ἐκ Βερόοιας, ἐν ᾗ ἤνοιξε τὸ στόμα της νὰ χασηθῇ, ἐσάλευσεν οἱ σιαγόνες της, καὶ δὲν ἐδυνήθη πλέον νὰ κλείσῃ τὸ στόμα της, θέαμα ἐλεεινὸν καὶ λυπηρὸν ἐπρόστρεξε λοιπὸν καὶ αὐτὴ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας τῆς ἀμίσθου ἱατροῦ,

καὶ μόλις ἠσπάσθη τὰ ἅγιά της λείψανα, ἀμέσως ἰατρεύθη. Καὶ ἄλλα δὲ ἀναρίθμητα θαύματα ἐτέλεσε καὶ καθ' ἐκάστην τελεῖ ἡ ἀοίδιμος Θεοδώρα. Τοιουτοτρόπως ὁ Θεὸς ἀνταμοῖβει τοὺς δικαίους, τοιουτοτρόπως δοξάζει τοὺς ὅσοι παρὰ τὴν δόξαν τοῦ κόσμου προτιμοῦν τὴν ἀγάπην αὐτοῦ, ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΕΤΕΡΟΣ ΚΑΝΩΝ ΨΑΛΛΟΜΕΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΝΝΥΧΙΑΔΑ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΘΕΟΔΩΡΑΣ.

Τοῦ Ἱερέως εὐλογήσαντος λέγομεν τὸ, Κύριε εἰσάκουσον.
εἶτα Θεὸς Κύριος καὶ τὸ τροπάριον τῆς Ἀγίας·

Τελείως τὸν δρόμον σου.

Δόξα τὸ αὐτὸ καὶ νῦν οὐ σιωπήσωμεν.

Ὁ Κανὼν κατὰ τὸ ἔθος.

ᾠδὴ Α'. ἦχος πλ. δ'.

Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Ὁσία Θεοδώρα πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τὰς ἀσθενείας μου καὶ νόσους ἴασε ταῖς σαῖς δεήσεσι πρὸς τὸν Θεὸν λόγον, Θεοδώρα πάνσεμνε, τὸν τοῖς αὐτοῦ παθήμασι τὰς ἐμὰς μαλακίας καὶ νόσους πάντων βασάσαντα, καὶ τὰς ἀσθενείας ἀράμενον.

Στρέψον ἐμοὶ τὸν κοπετὸν τῆς νόσου μου εἰς υἰγείας χαρὰν, τὸν σκοτεινὸν σάκκον τὸν τῆς καχεξίας μου, Ὁσία, διαβρήξασα, καὶ φαιδρὰν εὐεξίας περιζώσον εὐφροσύνην με, καὶ ἀγαλλιᾶσεως πλήρωσον.

Αναπτομένη τῶν παθῶν ἢ κάμιος σπινθήρας καίοντα φθοροποιῶν νόσων, καὶ πυρφόρους ἀνθρακας ἐξήψε, καὶ φλογίζει με πυρεττοῖς λαυροτάτοις· ἀλλ' εἰ δροσίσαις, Ὁσία με, ἴαμα ἢ σὴ δρόσος ἔσται μοι.

Θεοτοκίον.

Αγευ ὠδύγων ἢ τεκοῦσα Δέσποινα τὰς ἀλγηδόνας μου καὶ τοὺς

βαρεῖς πόνους καὶ τὰς πιεζούσας με καὶ συνθλιβούσας πάντοτε δριμυτάτας ὠδίνας ἐλάφρυνον, ἐπικαύφισον, καὶ ἐπισκοπῆ σου θεράπευσον.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Επὶ κλίνης κακίας ὀδυνηρῶς κείμενος σὲ ἐπικαλοῦμαι, Ὁσία, κλῖνον τὸ οὖς σου ἐμοί, σπεῦσον τοῦ σώσαί με, τάχυνον τοῦ ἐξελεῖσθαι πυρὸς ὑποσμίχοντος νῦν τὴν καρδίαν μου.

Ισχυράν σε κρηπίδα καὶ ἱερὰν ἀγκυραν καὶ ἀβραγεστάτην ἐλπίδα, Ὁσία, κέκτημαι· διό με κύμασι κλυδωνιζόμενον νόσων εἰς ὑγείας ἴθυνον λιμένα εὐδίων.

Νηπιόφρονα παῖδα, νέον υἱὸν ἄτακτον, ῥάβδῳ σωφρονίζει παιδῶν πατὴρ φιλόστοργος, οἶδα φιλάνθρωπε· ἀλλ' ἱκανῶς με τυφθέντα διὰ τῆς Ὁσίας σου πάλιν ἐλέησον.

Θεοτοκίον.

Θαυμαστὸν ἐν ἀγίοις, κόρη, Θεὸν τέτοκας, ὅθεν ἐπ' ἐμὲ τὰ ἐλέη τάχος θαυμάσῃσιν, ὑπεραγία σεμνή, καὶ ἀφορήτοις ὠδίναις ἤδη νεκρωθέντα με ζώωσον, δέομαι.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς.

Ἰνα τὰ σὰ ἐκδιηγῶμαι θαυμάσια, Θεοδώρα, καὶ τὰ μεγαλεῖά σου, ἵνα ἀνθρώπων ἐν τοῖς υἱοῖς ἐξομολογῶμαι τὰ σὰ ἐλέη, πανένδοξε, ἐπίβλεψον εὐσπλαγγῶς ἐπ' ἐμὲ τὸν νοσοῦντα καὶ υἰγιάν τελεῖαν μοι δώρησαι.

Απαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων ὑπάρχουσα, καὶ υἰγεία πρόχειρος, καὶ ἴασις, μεταβολὴ καὶ ἀναψυχὴ τὸν ἐν ἀθυμίαις καὶ συμφοραῖς, καὶ ἐν θλίψεσιν, ὠδίναις πικροτάταις, ἀνευδότοις με πόνοις δαπανώμενον οἴκτειρον, ἐνδοξε.

Τὸ ἀσθενὲς τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας, Χριστὲ, ὁ φορέσας δι' ἀγαθότητα, τὰς ἀσθενείας μου τὰς πολλὰς καὶ ἀβρωσίας εὐσπλαγγῶς ἴασε, εὐσπλαγγῆ, εἰς τοῦτο δυσωπούσαν Θεοδώραν ὡς ἔχων

τὴν λαμπρὰν καὶ σεπτὴν μυροβλύτιδα.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὴν πηγὴν τῶν ἰαμάτων ἐπήγαγας νοσημάτων ἄβυσσον ξηραίνουσαν, παρεχομένην τε δωρεὰν ῥῶσιν τοῖς νοσοῦσιν, ὑγίαν τοῖς ἀρρώστοῦσιν ἀγνή. Διὸ τὸν δαμασθέντα χαλεπαῖς ἀρρώστιάς καὶ πικραῖς ἀσθενείαις με ἴασαι.

Ῥδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ραντισμοῖς οἰκτειρμῶν σου τὸν τῆς ἀσθενείας μου βόρβορον πλύουσα καθαρὰς ὑγείας ἀπολαῦσαι, Ὁσία, παράσχου μοι· καὶ γὰρ ἡ ζωὴ μου κατὰ μικρὸν προσδαπανᾶται, καὶ ἐλπίς σωτηρίας οὐκ ἔστι μοι.

Υπομένων ἐν πόνοις καὶ στενοχωρίαῖς σεμνὴ ὑπομένω σε· ἀλλ' εἰσάκουσόν μου τῆς δεήσεως ταύτης καὶ πρόσχες μοι, καὶ γὰρ ἡ ζωὴ μου κατὰ μικρὸν προσδαπανᾶται, καὶ ἐλπίς σωτηρίας οὐκ ἔστι μοι.

Οὐ κινῆσαι τοὺς πόδας, οὐ διαπετάσαι τὰς χεῖρας εἰς δέσιν, οὐ διαρραῖ στόμα, οὐ προσέθαι φωνὴν ἰκετήριον, παρειμένος ὄλος στένω, καὶ παραλελυμένος· διὸ πρόφθασον, μήτηρ, καὶ σῶσόν με.

Θεοτοκίον.

Σὲ θερμὴν προστασίαν καὶ ἐπικουρίαν ἐν θλίψεσι κεκτημένος, κόρη, πρὸς τὴν σὴν καταφεύγω ἀντίληψιν τὰς πικρὰς ὕδιναις, τὰς ἀφορήτους ἀλγηδόνας, τὸ βαρύτερον ἄλγος μου κούφισον.

Ῥδὴ ς'. Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν.

Νέκρωσον πρὸ τῆς θανάτου καὶ φθορὰν πρὸ τῆς ταφῆς ὑπομένω, ἀρμονίας τοῦ σώματος καὶ μελῶν καθυποσάς νάρχην καὶ πάρεσιν, διὰ τοῦτο τοῖς οἰκτιρμοῖς σου κατέφυγον.

Ομβρησόν με, φωτεινὴ ἱερά μοι μυροβόρχε νεφέλη, τῶν ἰαμά-

των ρεῖθρα, καὶ τακέντα με καύσωνι πυρεττῶν διακινῶν δρόσιον, ἔμφυξον, πρὸς τὴν πρώτην παλινδρομῆσαι ὑγίαν παράσχου μοι.

Κοίμησον τῶν ὕδινῶν ἀκοιμήτω σου πρεσβεία, Ὁσία, καὶ συνεχὴ καὶ λίαν ἀγριαίνοντα κύματα, περιόδων πυρεττοῦς, καὶ τὰ σφοδρότατα τούτων βίγη παῦσον, καὶ γὰρ τὰ ὄσα καταθλώσι μου.

Υδατος ζῶντος πηγὴ, τὸ πικρὸν καὶ ἀνυπόστατον ὕδωρ τῶν ὕδινῶν καὶ πόνων καὶ παθῶν τῶν τοῦ σώματος τὸ χειμάζον με δεινῶς πράυνον, εὔνασον, στήσον, ψύξον, καὶ τὴν καρδίαν πλησον γαλήνης, ἀγνή.

Εἶτα τὸ κοντάκιον.

Ὡς ποταμὸς ἐκ τῆς Ἐδέμ ὁ ἱστορούμενος.

Καὶ τὰ ἀντίφωνα τοῦ δ'. ἤχου.

Προκείμενον. Τίμος ἐναντίον Κυρίου. Στίχ.

Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Τὸ, Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠρώτα τις τῶν Φαρισαίων τὸν Ἰησοῦν.

Δόξα ταῖς τῆς σῆς Ὁσίαις.

Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. ἤχ. β'.

Περικυκλῶντες τὴν λάρνακα τῶν λειψάνων σου.

Ζήτει ὀπισθεν ἐν τοῖς καθίσμασι.

Ῥδὴ ζ'.

Παῖδες Ἑβραίων.

Ολὴν ἐν σοὶ τὴν προσδοκίαν, τὴν ἐλπίδα τε τῆς σωτηρίας ὀλὴν ἐπιρρίπτω· διὸ ὀλὴν τὴν κοίτην στρέφον τῆς ἀρρώστιας, ἐνδοξε, τῆς ἐμῆς εἰς εὐρωσίαν.

Ρεῖθρον ἰασεῶς με βλύσον, καὶ παφλάζουσαν τὴν κάμινον, Ὁσία, τῶν σφοδρῶν πυρεττῶν κατάσβεσον εἰς τέλος· σὺ γὰρ πηγὴ βλυζάνουσα μύρων θείων γλυκὴ ρεῖθρον.

Ολως ἐπλήγην, ὡσεὶ χόρτος ἐξηράνθη μου τοῖς νόσοις ἢ καρδία, ὡσεὶ φρύγιον δὲ τὰ ὀστέα συνεφύγη, καὶ συνετριβή, πάνσεμνε ἴασαι τὴν συντριβὴν μου.

Θεοτοκίον.

Μόνη χαρὰ, τῶν θλιβομένων, ὅτι θλίβομαι ταχὺ ἐπάκουσόν μου, πρόσχες μου τῇ ψυχῇ, καὶ σοῦ μὴ ἀποσρέψῃς τὸ τοῦ ἐλέους πρόσωπον ἀπ' ἐμοῦ, Θεογεννήτορ.

Ὁδὴ ἡ. Ἑπταπλασίως κάμινος.

Νεὸς τελῶν παράλυτος, νεκρὸς, ἔμπνους, ἡμίθνητος καταβεβλημένος ἐπὶ κλίνης βέβλημαι κάμοι γὰρ ἐγένετο τύμβος ἢ κλίνη, ἔνδοξε, χεῖρας ἀνειμένω, παρειμένω τὰς κνήμας, καὶ παραλελυμένω γόνατα καὶ τοὺς πόδας· ἀλλ' ὅμως, εἰάν θέλῃς, λόγῳ με σώσεις μόνω.

Ανιαρὸς νοσήμασι, χαλεποῖς ἀρρώσθημασι, καὶ ἀλλεπαλλήλοισ ἀνιάτοις πάθεισι δεινῶς χειμαζόμενος, ὡσπερ εἰς ὄρμον εὐδίων εἰς τὸν γαληνὸν τοῦ σοῦ ἐλέους λιμένα προσόρμισσον, Ὁσία, κόπασσον ὀδυνῶν μου τὸν κλύδωνα, καὶ παῦσον τὰ κύματα τῶν πόνων.

Υπὸ πολλῶν πυρούμενος πειρασμῶν καὶ τυπτόμενος ὄλην ἐξηράνθη τὴν ἰσχὺν, ὡς ὄσραχον· καὶ γὰρ ἡ καρδία μου, ὡσεὶ κηρὸς ἱτηκόμενος γέγονεν ἐν μέσῳ τῆς κοιλίας μου ὄντος, καὶ δίψει σφοδροτάτῳ ἐκολλήθη ἢ γλώσσα πικρῶς τῷ λάρυγγί μου, ἐλέησόν με, μήτηρ.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε πηγὴ χρηστότητος, ἀγαθότητος πέλαγος, καὶ φιλανθρωπίας καὶ ἐλέους ἄβυσσος, τὴν σὴν ἀγαθότητα καὶ ἐπ' ἐμοὶ θαυμάστωσον, καὶ τῆς κατεχούσης με καὶ κατατρεχούσης ἐσχάτης ἀσθενείας εὐσπλαγχνίας βανίδι τῆς σῆς, θεοκυήτορ, ἀπάλλαξον ἐν τάχει.

Ὁδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Νοσοῦντων ὀξυτάτη ἀπαλλαγὴ, ἀσθενούντων ἐτοίμη παράκλησις,

ἀναψυχὴ τῶν κακοπαθούντων ἐν συμφοραῖς εἰς τὴν ἐμὴν ἀσθενίαν, καὶ τὴν κακοπάθειαν τὴν πολλὴν ἐπίβλεψον εὐσπλαγχνίως, καὶ πρόσχες φιλανθρώπως, ἵνα ὑμῶν σε τὴν κυρίαν μου.

Νοσήμασι ποικίλοις καὶ χαλεποῖς ὁμιλήσαντα κίνδυνοι ἄδου με εὔροσαν νῦν θλίψεις καὶ ἀνάγκαι πολυειδεῖς, καὶ με περικύκλωσαν ἤδη, καὶ προέφθασαν προφανῶς πικραὶ ὠδίνες ἄδου, παγίδες τοῦ θανάτου, ἀφ' ὧν με ῥύσαι ἢ προσάτις μου.

Οδύνης δριμυτάτης ἐπιμονή, ἀλγηδόνων πικρῶν ἐνδεδέχεια, διακαῶν λάβρων τε συνέχεια πυρεττῶν, ρίγους ψυχρότης ἄμετρος, πόνων ἢ ἐπίτασις τῶν σφοδρῶν, πρὸς ὥρας με θανάτῳ βιάζουσι προπέμψαι, μήτηρ Ὁσία μου, βοήθει μοι.

Θεοτοκίον.

Ωs μήτηρ τοῦ τῶν ὄλων δημιουργοῦ συντριβέντα με ὄλον, ἀνάπλασον, εἰς χοῦν παθῶν, καὶ καταβράγντα με πρὸς τὴν γῆν, ὡς ἀγαθὴ, ἀνόρθωσον· πάντα γὰρ ἰσχύεις ὡς δυνατόν δεσπότην ἐν ἰσχύϊ γεννήσασα, παρθένε, καὶ ὅσα θέλεις, πάντα δύνασαι.

Μεγαλυγάριον εἰς τὴν Ἁγίαν Θεοδώραν.

Ποίημα Γρηγορίου Ἱερομονάχου Μοσχοπολίτου.

Χαίροις τῶν Ὁσίων ἢ καλλονή. Χαίροις σωφροσύνης καὶ ἀνδρείας στήλη λαμπρά. Χαίροις, Θεοδώρα, μοναζουσῶν τὸ κλέος. Διὸ βεῖθοις σῶν μύρων πάντας ἀγίασον.

Ὁδὸς καὶ ἄλλοις ἑτέρον εἰς τὴν Ἁγίαν Θεοπίστην.

Ποίημα Νικολάου Ἱερέως καὶ Σακελλαρίου.

Χαίροις, Θεοπίστη πανευκλεῆς, χαίροις παρθεσίας θεῖον ἄγαλμα καὶ λαμπρὸν, χαίροις ἢ ἀκρότης τῶν ἀκουσῶν τοῦ πλήθους, τοὺς σὲ τιμῶντας ῥύσαι πάντας πρεσβεΐαις σου.

ΤΡΟΠΑΡΙΑ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΘΕΟΔΩΡΑΝ

ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΑΩΜΟΥ.

Ἦχος Πλ. α.

Μακαρίζομέν σε, Θεοδώρα σεμνή, τῶν ὁσίων μονοτρόπων ἀγλαίσματα, καὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ παντός ὠραϊτόν.

Απερράγης κίσμου, καὶ συνήθης Χριστῷ διὰ βίου σταυροφόρου καὶ σώφρονος τληπαθοῦσα ἀγωγαίς ἀσκητικαῖς.

Ασκουσῶν χορεῖται, ὡς εἰκόνα παιδρᾶν, σοῦ τὸν βίον ἐκμιμήσασθαι σπεύδουσιν, ἀλλ' ἀμίμητος αὐταῖς οὗτός ἐστιν.

Ο σεμνός σου γάμος, οὐδαμῶς τοῦ χοροῦ τῶν ἀγάμων σε, Ὁσία, διέστηκεν ἢ γὰρ ἀσκησις ἀγνίζει τὰς ψυχὰς.

Πρεσβυτέρων στίφος, ἀσκουσῶν ἢ πληθὺς, περισάντες λαμπαδίδοχοι τὸν τάφον σου, ἀνυμνοῦσί σου τὴν κοίμησιν, σεμνή.

Τοῦ πηλίνου σκήνους μὴ φεισθεῖσα, σεμνή τῆς ψυχῆς ὅλως τοῦ κάλλους ἐφρόντισας, οὗ νυμφίος ὁ ἀθάνατος ἐρᾷ.

Πθεσσαλονίκη παγγενεὶ παμπληθεὶ Θεοδώραν τὴν ἱσαγγέλον ὕμνησον τὴν φωτὶ τῷ θεῷ λαμπρῶς ἀγλαίσθεισαν.

Αρετῶν εἰς ὕψος ἀναβάσα, σεμνή, ἀπεσκόπευσας ἐκεῖθεν, καὶ ἐδλεψας, ἅπερ βλέπουσιν ἀγγέλων ὀφθαλμοί.

Αθεάτου κάλλους, ἀθεάτων τερπνῶν ἀπολαύει ἡ ψυχὴ σου, ἀήτητε, αἱ τῶν μύρων μαρτυροῦσί σου πηγαί.

Βαρυκάρδιός τις, ἄλλος ὡς Φαραῶ, βαπτισμῷ τῶν προσευχῶν σου βυθίζεται βουλευόμενος Βελίαρ τὰ δεινά.

Βραβευτή, εἰρήνης Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς βυθίζεται σοι, καὶ λυτροῦται τοῦ Δράκοντος, βεβλημένη τούτου πίθω τῷ τερπνῷ.

Γηγενῶν μὲν ἔφυε γεννητέρων, σοφῆ, γηγενῆ δὲ οὐδαμῶς ἐνενόησας· διὰ τοῦτο γῆν προέων νῦν πατεῖς.

Γενηθήτω, σῶτερ, ἐπὶ ἐμοὶ τὸ χρηστόν, γαστρῶς, εἰλαῖος, μήτερ, ἐκραύγαζες, γνωρισθήτω μοι σὸν ἔλεος, Χριστέ.

Δεξαμένη λόγον τοῦ Θεοῦ σὴ ψυχῇ διπλασίονα, ὡς τάλαντον ἠΰξησας· διὰ τοῦτο χαίρεις νῦν ἐν τῷ Χριστῷ.

Δρεψαμένη, μήτερ, τῶν σῶν πόνων καρποὺς διανέμεις τὰ τῶν μύρων σου ρεύματα δεομένοις χάριν θεῖαν δαψίλη.

Εν ὁδῷ, Χριστέ μου, τῆ τῶν σῶν ἀρετῶν, εὐφροσύνης ἐπληρώθη καὶ τέρψεως ἀνεβόας ἐκφυγοῦσα ἡδονάς.

Εκ Θεοῦ, Ὁσία, οὐρανόθεν πατρός, ἐπὶ γῆς τοῖς χριστωνύμοις
δεδώρησαι εὐφροσύνην καὶ αἰώνιος χαρὰ.

Ζωτικάς σου, μήτερ, καὶ σεπταῖς προσευχαῖς ζώωσόν μου τὴν
ψυχὴν, ἀξιάγασε, ζωθεῖς ὡς ἂν ὑμῶ σε εἰς ἀεί.

Ζησεταιί μου ὄντως ἡ ψυχὴ, Ἰησοῦ, ζῶν θεῖαν καὶ τὰ κρί-
ματα ἄσει σου. ζωηρὰ γὰρ, ἀνεβόας τοῖς πιστοῖς.

Π ψυχὴ σου ὄντος μακαρία ἐσίν, ἡ μακάριον Θεὸν ἐπεπόθησεν
ἡδονὰς καταλιποῦσα τῆς σαρκός.

Π τοῦ κόσμου πᾶσα σὲ τερπνότης, σεμνή, ἡ μαλάξαι, ἡ λυ-
πῆσαι οὐκ ἴσχυσεν ἡ τερπνότης γὰρ σε ἔθελγε Χριστοῦ.

Θεοῦ δῶρον ἦκες πρὸς ἡμᾶς ἀληθῶς, Θεοδώρα, σὴν πατρίδα
ἐάσασα θεῖα νέυσει τοῦ τῶν ὄλων ποιητοῦ.

Θεῖκὴν λαβοῦσα παντευτυχίαν, σεμνή, θρασυδέμενον τὸν τύραν-
νον ὄλεσας θυμουμένη κατ' αὐτοῦ μόνου σφοδρῶς.

Στάσις β'.

Πρὸς τὸ ἀξιόν ἐστιν.

Αξιόν ἐστί μακαρίζειν σε, δούλη, κυρίου τοῦτον δεδοικυῖα γὰρ
γέγονας ὄντως μακαρία, ὡς ὁ προφήτης φάσκει.

Αρασα Χριστοῦ τὸν χρηστόν ζυγὸν ἐπὶ τῶν ὤμων ἐκλίνας
αὐχένα σου, πάσεμνε, τῇ μητρὶ ἁγίᾳ τῶν ἀσκουσῶν δαίως.

Αγγλὴν σῆς ψυχῆς κατεκάλυπτες ῥάκει τριγίνω, κόποις ἐπι-
πόνους, καὶ ἔφερες τοῦ μονήρους βίου τὴν ἀθλήσιν προθύμως.

Πᾶσιν ἀλγεινοῖς προσωμίλησας εὐφύγως πάντο κρύει θλιβομένῃ
καὶ θλίψεσιν, ἀσιτία, δίψει, καὶ σιωπῇ βία.

Μύροις ὁ Χριστὸς σοὺς ἰδρώτας ἠμείψατο ξένως· ἐκ γὰρ τῶν
πελμάτων ἀκένωτα μύρα πανευώδη προχέεις ἰαμάτων.

Νῦν ἐν οὐρανοῖς, σὺν παρθένοις θαλαμηπολοῦσα πταισμά-
των, τὴν ἄφεισιν αἰτήσαι τοῖς πόθῳ σου τελοῦσαι τὴν μνήμην,
Θεοδώρα.

Ινα τὸν ἐχθρὸν τὸν ἀντιπαλόν, μήτερ, πτερνίσῃς, γάμῳ
μὲν ὠμίλησας, πάνσεμνε, ὕστερον δ' ἀγῶσι τοῦτον κατε-
τροπώσω.

Κήπος ἱερός καὶ παράδεισος θεῖων χαρίτων ὠφθη σου τὸ μνη-
μα, ἀήττητε, ἐξ οὗ ψυχῶν ῥῶσιν ἀντλοῦμέν καὶ σωμάτων.

Λῦσον τὴν ἀγλὴν ταῖς πρεσβείαις σου, μήτερ ὁσία, τὴν
ἐπιχειμένην τοῖς ὄμμασι τῶν τῆς Ῥωμαῖδος κρατούντων βα-
σιλέων.

Μέμνησο ἡμῶν ταῖς πραισβείαις σου ταῖς θειοτάταις ἐπὶ τοῦ
Χριστοῦ θεῖου βήματος, μάκαρ μυροβλύτις, μοναζουσῶν τὸ κλέος.

Νεῦσον ταῖς ἡμῶν παρακλήσεσιν, ὦ Θεοδώρα, σπεῦσον τῶν πι-
στῶν εἰς βοήθειαν, ἵνα σε τιμῶμεν, ὁσία μυροβλύτις.

Ξένον και φρικτόν τὸ θαυμάσιον ὄντως ὑπάρχει, ὅπερ Θεοδώρα
χαρίζεται ὁ τῶν νεκρῶν ὄντως δεσπόζων και τῶν ζώντων.

Θρεινοητῶ προσεπέλασας τῇ ἐγκρατεία, εἶδες τὸν Θεὸν οὐ
κατά τινας, ἐναργῶς δὲ μᾶλλον, Ἰοσία Θεοδώρα.

Πόθου θεϊκοῦ, σὺ κατέτηξας, ἐνεκεν, σάρκας, και πρὸς τὴν
τοῦ πνεύματος ἡμειψας φύσιν παραδόξως, ἐφάμιλλε, ἀγγέλων.

Στάσις γ'.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι.

Ελπιες ἐνύλοις, ἀύλοις ἐμίχθης, και ζεῖς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Απόθετον κάλλος, κῆπος κεκλεισμένος, ἰσάγγελος ἐγένου.

Τάφος σου κηρύττει τὴν ἀγιωσύνην, ὡς σόματι, τῷ μύρῳ.

Μέγας εἶ Θεέ μου. Πάντα γὰρ ἰσχύεις, οὐδὲν ἀδυνατεῖ σοι.

Ιδοὺ γὰρ θανοῦσα Θεοδώρα βλύζει τὰ μῦρα ἀενάως.

Εβλύζεις ἰδρώτας ἀσκήσεως πάλαι, ἀπ' ὧν νῦν βρύεις μῦρα.

Υπακοὴν εἶχες, ταπεινώσιν ἄκραν, και τελείαν εἰς πάντας.

Λῶρον φερωνύμως θεῖθεν ἐδόθης τῇ πόλει ταύτῃ, μητέρα τοῦ

Ραντισμῶ τῷ μύρῳ τῆς σῆς μυροβλύτου τῆν λύτρωσίν μοι

Σταλαγμοῖς θαλάσσης ἐσθεσας τὴν φλόγα παθῶν, ὡ μυροβλύτις.

Τοῖς ἐπιτελοῦσι πόθῳ σου τὴν μνήμην δίδου χρησά, Ἰοσία.

Υπόταξον πάντα τὰ βάρβαρα ἔθνη τοῖς πιστοῖς βασιλεῦσιν.

Φεῖσαι τοῦ λαοῦ σου, πέμψον μυροβλύτις τὴν χάριν οὐρανίθεν.

Χάριν, Θεοδώρα, πέμψον τὴν τοῦ κτίστου τοῖς σὲ ἀνευφημοῦσιν.

Ψάλλοντές σοι, μητέρα, προσάγαγε πάντας τῷ κτίσει και
θεῷ σου.

Ω Παρθενομήτορ, ῥύσαι πάσης βλάβης τοὺς σὲ δοξολογοῦντας.

...
 ...
 ...
 ...
 ...

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ΤΕΤΑΡΤΗ,

ΜΕΘΕΟΡΤΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΘΕΟΔΩΡΑΣ,

ΜΕΘ' ΩΝ ΨΑΛΛΟΜΕΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ ΤΗΣ

ΑΓΙΑΣ ΘΕΟΠΙΣΤΗΣ

ΘΥΓΑΤΡΟΣ ΑΥΤΗΣ.

Ἐσπέρας εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰς. εἴχ. ε'. καὶ ψάλλομεν
 στιχηρὰ προσόμοια τοῦ μεγάλου ἑσπερινοῦ τῆς
 Ἀγίας Θεοδώρας τρία εἰς ἦχον β'. πρὸς
 τὸ ποίοις εὐφημιῶν. Εἶτα τὰ πα-
 ρόντα τρία τῆς Ἀγίας Θεο-
 πίστης. εἰς ἦχον δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Παρθενίαν ἀκήρατον ἐμμελῶς ἐξασχίσασα ἐνυμφεύτης χαίρουσα
 τῷ ποιήσαντι ἀρνησαμένη τὴν πρόσκαιρον ἀπόλαυσιν, ἐνδοξῆς, καὶ
 ἀσχίσασα σερρῶς καὶ τὸν δρόμον τελείασα κατηξίωσαι οὐρανοῦ
 (ΑΚΟΛΟΥΘ. ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΘΕΟΔ.)

παστάδος δυσωπούσα, μακαρία Θεοπίστη, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμῶντων σε.

Πηχρατεία τὸ σῶμά σου, Μακαρία, νεκρώσασα τὴν ψυχὴν ἐκόσμησας, καὶ ἠτοίμασας, καὶ οἰκητήριον πνεύματος αὐτὴν ἀπετέλεσας, καὶ συνήφθης μυστικῶς τῷ νυμφίῳ καὶ κτίσει σου, ὃν ἐκέτευε ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι τοὺς τελούντας, Θεοπίστη τὸ ἱερόν σου μνημόσυνον.

Τὸ ὠραῖον τοῦ σώματος εἰς τὸ πρῶτον ἀξίωμα, Θεοπίστη ἐνδοξε, μετεβύβησας κόσμον λιποῦσα τὸν πρόσκαιρον, ἀρετῶν τε φαιδρότησι κατεκάλλυνας σαυτήν, καὶ τοῦ κτίσου ἐνδέδειξαι καταγώγιον καὶ τερπνὴ θυμηδία τοῦ κυρίου· διὸ σὲ ἀνευφημοῦμεν πνευματικοῖς μέλωδμασιν.

Δόξα ἤχος δ'.

Ὅτε ἐξεδήμησας Θεοδώρα Ὁσία. Ζήτει εἰς τὸν μέγαν ἑσπερινὸν τῆς Ἁγίας Θεοδώρας.

Καὶ νῦν. Ὁ διὰ σὲ Θεοπάτωρ.

Εἴσοδος τὸ φῶς ἱλαρὸν καὶ τὰ λοιπὰ ὡς σύνηθες.

Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ τῆς Ἁγίας Θεοδώρας.

ἤχος πλ. ἀ. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Δεῦτε τῶν Ὁρθόδοξων πληθύς.

Στίχος. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Φάνηθι τοῖς αἰτοῦσι θερμῶς.

Στίχος. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν.

Πλὴνόν μοι τὴν καρδίαν κλαυθμῶ.

Δόξα ἤχος δ'. Εὐφραινέσθωσαν οἱ οὐρανοί.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Νεῦσον παρακλήσεσι.

Ἀπολυτίμιον. Τελείως τὸν δρόμον,

Εἶτα Ἐν σοὶ Μῆτερ.

Πάντα ταῦτα εὐρήσεις εἰς τὸν στίχ. τῆς Ἁγ. Θεοδώρας

Καὶ ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ ὄρθρῳ καθίσμ. τῆς Ἁγίας Θεοδώρας,

Ζήτει ὀπισθεν ἐν τῷ ὄρθρῳ. ὁ ν'.

Καὶ ὁ κανὼν τῆς Ἁγίας Θεοπίστης.

ᾠδὴ ἀ. Ἦχος γ'.

Ὁ τὰ ὕδατα πάλαι.

Λέγου μέλισμα τρίτον, ᾧ Θεοπίστη, τῷ θρόνῳ παρασταμένη τριάδος, καὶ θερμῶς αἰτηται τῷ σῶ νυμφίῳ Χριστῷ, ἵνα χρηματίζοντα τῆς πανυμνήτου τριάδος σῶσαι τοὺς τιμῶντάς σου τὴν Θεῖαν κοίμησιν.

Πορτῆς παγκοσμίου καὶ εὐφροσύνης πανδήμου αὐτὴ σαφῶς ἡ ἡμέρα τοῖς πιστοῖς πρόξενος καὶ γὰρ ἐν ταύτῃ, σεμνῇ, κόσμον καὶ ἐπίγεια καταλιποῦσα, μετέβη πρὸς τὰ ὑπερκόσμια καὶ ἐπουράνια.

Θλικῇ διαθέσει τῷ ἀγαθῷ κολλωμένη ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἀνδρικὸν στάδιον ὑπῆλθες χαίρουσα πρὸς γὰρ τὰ παλαίσματα τῆς ἀρετῆς ἀπεδύσω καὶ τὰ τῆς ἀσκήσεως ἄθλα καὶ σκάμματα.

Θεοτοκίον.

Υψηλοῦ βασιλέως, ὑψηλοτάτη καθέδρα Θεογεννήτρια κόρη, τὸν ἐμὸν κείμενον νοῦν ἐν κοπρίᾳ καθῶν ὕψωσον, ἢ πένητας ἀπὸ γῆς ἀνίστῶσα, ἀπὸ κοπρίας δεινῶν.

ᾠδὴ γ'. Ὁ ἐκ μὴ ὄντων.

Τῶν ὀφθαλμῶν σου τὰς κόρας πνευματικὰς νεφέλας ὑπέδειξας ὀμβρίζουσας τὰ δάκρυα, καὶ βροχὴν ἐκούσιον ἀφορίζουσας τῇ σῇ κληρονομίᾳ.

Ιδεῖν ποθοῦσα τὸ κάλλος τοῦ Ἰησοῦ καλὴ καὶ ἐπίχαρις καὶ ὠραία γεγένησαι, παρθενίας κάλλεσιν ὠραισμένη καὶ χάρισιν ἀγνίας.

Τῆς εὐδίας τοῦ μύρου, τοῦ δι' ἡμᾶς ἀκένωτον κένωσον κενωθέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ὀσφρανθεῖσα ἑδραμες ὀπίσω τούτου, σεμνῇ, συντόνῳ δρόμῳ.

Θεοτοκίον.

Ουρανομήκη μετάρσιον προεἶδέ σε κλίμακα Ἰακώβ ἐν ὄραματι· ἀληθῶς γάρ, Δέσποινα, τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν αὐτὴ συνῆψας.

Κάθισμα τῆς Ἁγίας Θεοδώρας ζήτηί
εἰς τὴν ἀκολουθίαν αὐτῆς.

Εἶτα Δόξα τὸ παρὸν ἤχ. α.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ποθήσασα Χριστοῦ τὸ ἐράσμιον κάλλος ἐκ βρέφους ἀληθῶς τῶν τερπνῶν τῶν τοῦ βίου, Ὅσια κατεφρόνησας, καὶ Χριστῷ τῷ νυμφίῳ σου ἠκολούθησας σὺν ταῖς φρονίμοις παρθένοις, μητὲρ, χαίρουσα· καὶ σὺν αὐταῖς εἰς τοὺς γάμους· διὸ εἰσελήλυθας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Προστάτιν πρὸς Θεὸν κεκτημένοι σε πάντες προστρέχομεν, σεμνή, τῷ ἁγίῳ ναῶ σου αἰτούμενοι βοήθειαν παρὰ σοῦ, ἀειπαρθένε, ρῦσαι οὖν ἡμᾶς τῆς τῶν δαιμόνων κακίας, καὶ ἐξάρπασον ἐκ καταδίκης φρικώδους τοὺς σέ μακαρίζοντας.

ᾠδὴ δ'. Ἐθου πρὸς ἡμᾶς.

Νόμος ὁ σεπτὸς τοῖς ποσὶ σου λύχνος καθίστατο σοῦ προπορευόμενος ἄει, καὶ μὴ ἐὼν προσκόψαι τὸν πόδα σου πρὸς λίθον, ἢ σκώλοπα παρανομίας· φῶς γάρ ἦν ταῖς τρίβοις σου.

Λόγον εὐσεβῆ καὶ σωτηριώδη πλουτήσασα τοῖς ἐξ ἐπηρείας τοῦ ἐχθροῦ σαλευομένοις καὶ κινδυνεύουσι πᾶσιν ἀντισταίριζες.

Θεοτοκίον.

Ιασαι, ἀγνή, τὰ ἐμὰ δυσίατα τραύματα, καὶ ἐσκοτισμένον τὸν νοῦν μου, ὡς ὁ υἱός σου, λόγῳ καθάρισον, καὶ ζώωσον ὄλον με νενεκρωμένον, μητὲρ, ζωοδότου Θεοῦ,

ᾠδὴ ε'. Ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἀόρατος ὤφθη.

Σωματωθεὶς ἐξ ἁγίας παρθένου Λόγε, Θεοῦ ταῖς ἁγίαις παρ-

θένοις δύναμιν δέδωκας, καὶ ἰσχὺν ἐνέπνευσας τὴν ἰσχὺν τοῦ δυσμενοῦς καθαιρεῖν.

Μνήμη Θεοῦ καὶ θανάτου μελέτη κατὰ ταυτὸν κεχρημένη τὰς σάρκας τὰς σὰς καθήλωσας, ἀπὸ τῶν κριμάτων γὰρ ἐφοβήθης τοῦ δικαίου χριστοῦ.

Τὰς τοῦ ἐχθροῦ πολυπλόκους παγίδας τὰς ἐπὶ γῆς ἠπλωμένας ραδίως ὑπερεπάτησας, ὡς σρουθίον ἄκακον, ἀπαθείας θείαις πτέρυξιν.

Θεοτοκίον.

Ο τῷ πατρὶ συναίδιος λόγος καὶ συμφυῆς καὶ συνάναρχος ὄντως τῷ θείῳ πνεύματι ὑπὸ χρόνον γέγονε καὶ ἀρχὴν ἐκ σοῦ πανάμωμε.

ᾠδὴ ς'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Υψωσεν ὁ δυσμενῆς ἑαυτὸν μεγαλαυχία τῇ συνήθει φυσώμενος, ἀλλὰ τεταπεινῶται, καὶ εἰς γῆν καταβέβληται. Αἱ παρθένοι γὰρ νῦν αὐτοῦ καταπαίζουσιν.

Τάραχον φυγοῦσα βιωτικὸν ἐν ἀταράχῳ τῆς ψυχῆς κατασῆματι γαληνικῶς ἐβίωσας τὰς αἰσθήσεις τοῦ σώματος κυβερνήσασα, καὶ τὰ ἦθη κοσμήσασα.

Θλην σε ἀνέφλεξεν ἀληθῶς ὁ θεῖος ἔρωσ νοερῶς ὑποσμύχων σε, καὶ τὴν ἐνοχλοῦσάν σοι φυσικὴν ἠδυπάθειαν ἐδαπάνησες, καὶ ὡς ὕλην ἐχώνευσεν.

Θεοτοκίον.

Ανοιξον ἐλέους θύραν ἡμεῖς, θεογεννητορ, ἢ τὰς πύλας ἀνοίξασα τῆς Ἐδέμ, ἃς ἐκλείουεν ἡ ἀρχαία παράβασις καὶ εἰσόδους μοι, τῆς ζωῆς ἀναπέτασον.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΜΗΝΙ

ΤΕΤΑΡΤΗ ΑΓΓΟΥΣΤΟΥ.

Μ Ν Η Μ Η

ΤΗΣ

ΑΓΙΑΣ ΘΕΟΠΙΣΤΗΣ,

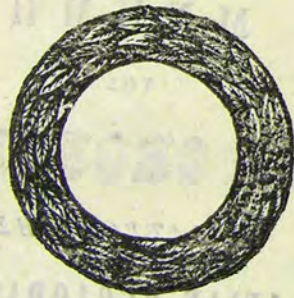
ΘΥΓΑΤΡΟΣ ΤΗΣ

ΑΓΙΑΣ ΘΕΟΔΩΡΑΣ.

Π Οσία αὕτη ἦτο θυγάτηρ τῆς Ἁγίας Θεοδώρας, ὡς ἐν τῷ ἐκείνης βίῳ δεδήλωται· ἐν νεαρῆς δὲ ἡλικίας οἱ γονεῖς τῆς τὴν ἐπρόσθεραν θυσίαν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ μοναδικοῦ σχήματος, παραδώσαντες αὐτὴν εἰς χεῖρας τῆς ἐναρέτου ἡγουμένης τῆς τοῦ Ἁγίου Λουκᾶ μονῆς Δικατερίνης, ἀδελφῆς Ἀντωνίου τοῦ ὁμολογη-

τοῦ, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐδιδάχθη, νὰ ὑποφέρῃ πᾶσαν μοναδικὴν σκλη-
ραγωγίαν καὶ κακοπάθειαν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῆς ἡγουμέ-
νης τῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Λουκᾶ τὴν παρέλαβεν εἰς τὸ κελίον
τῆς ἡ μητῆρ αὐτῆς Θεοδώρα, ἣτις ἔσκει ἐν τῇ μονῇ τοῦ Ἁγίου
Στεφάνου, ὅπου μετὰ τῆς μητρός τῆς μετήρχετο τῷ ὄντι μονα-
δικὸν καὶ θεάρεστον βίον δι' ἄκρας ὑπομονῆς, ἐγκρατείας καὶ ὑπ-
ακοῆς, καθὼς τὸ ἀπέδειξεν ἐν τῇ δεκαπενταετεί σιωπῇ, εἰς τὴν ὁ-
ποίαν τὰς κατεδίκασεν ἡ ἡγουμένη, καὶ ἣτις ἐν τῷ βίῳ τῆς ἁ-
γίας Θεοδώρας κατὰ πλάτος φαίνεται. Διὰ δὲ τὴν ἐνάρετον δια-
γωγὴν τῆς ἐψηφίσθη ὑπὸ τῶν μοναχῶν ἡγουμένη, καλῶς δὲ καὶ
ἐναρέτως διοικήσασα καὶ εἰς βαθὺ ἀφικομένη γῆρας ἀνεπαύθη ἐν
Κυρίῳ.

Ω Δ Η Ζ.

Ὡς πάλαι τοὺς εὐσεβεῖς.

Ρεόντων, ὡς νουνεχῆς ἠλλάξω τὰ ἀρεῦσα, καὶ τῶν ἀστάτων
καὶ εὐσελῶν τὰ διηνεκῆ καὶ ἰσῶτα καὶ λαμπρὰ καὶ πολλὰ φαι-
δρότητα καὶ διαρκῆ τὴν σύσασιν ἔχοντα.

Ναμάτων ζωοποιῶν πλησθεῖσα τοῦ πνεύματος καὶ σωτηρίων ἀ-
πὸ πηγῶν καταρδευομένη ὡς ξύλον εὐθυνοῦν μουσικῶς ἐξήνησας,
καὶ ἀρετῶν ἐξήνεγκας ζωηφόρα βλασθήματα.

Ανόθευτον τῷ Χριστῷ τὸ κάλλος ἐφύλαξας τῆς παρθενίας τῆς
ἱερᾶς τοῦτον ἐπιγνοῦσα νυμφίον ἀψεῦδῆ, καὶ αὐτῷ δουλεύουσα ἐν
ἀφθορία σώματος καὶ ψυχῆς καθαρότητι.

Θεοτοκίον.

Εσκήνωσεν ἐπὶ σοὶ πατὴρ τὸ ἀπαύγασμα, καὶ τοῖς ἐν χώρᾳ
καὶ σκιᾷ πάλαι κατοικοῦσι θανάτου διὰ σοῦ, Θεομήτορ, ἔλαμψε
δικαιοσύνης ἄδυτος καὶ ἀνέσπερος ἥλιος.

Ω Δ Η Η.

Ἄστéκτω πυρὶ.

Ενώσασα κόσμου φιλίας, καὶ σχέσεως πάσης ἐγκοσμίῳ, τὴν

φυγήν σου ὑπερκόσμιον πολιτείαν κόσμου μέσον ἤσκησας, τῷ τοῦ κόσμου κτίσῃ σαυτὴν οἰκειώσασα ἔχθρα εἰς Θεὸν γὰρ, φιλία ἢ τοῦ κόσμου.

Ελπίδι χρηστῆ νευρουμένη καὶ βεβαιουμένη ἐν τῇ πίστει καὶ ἀγάπῃ ἐν ταῖς θλίψεσιν ἐπλατόνου, τὰ πεπυρωμένα γὰρ τοῦ Βελιάρ βέλη δρόσω τῇ τοῦ πνεύματος περιερχομένη ἐσβέννυες, Ὁσία.

Οὐδὲν τοῦ Χριστοῦ τῆς ἀγάπης, καὶ τοῦ ἐν τῷ οἴκῳ τῷ αὐτοῦ παραρριπτέισθαι προετίμησας, Θεοπίστη. Ὅθεν ἐκ νεότητος, ὡς ὠραία Δάμαλις, ἐβάσασας τὸν ζυγὸν ἐκείνου ζυγὸν παθῶν φυγούσα.

Θεοτοκίον.

Υμνῶ, καὶ δοξάζω σε, κόρη, περὶ σοῦ καὶ γὰρ δεδοξασμένα ἐλαλήθη, καὶ λαλεῖται, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας ὄντως λαληθήσεται. Οὐ γὰρ ἔσται τέλος τῆς δόξης, Δέσποινα, τὸν βασιλέα γὰρ ἐγέννησας τῆς δόξης.

ᾠδὴ θ'.

Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει.

Ωραϊώθης, Ὁσία, ποθήσασα τὸν ὠραῖον, ἀληθῶς ἐδοξάσθης, τῷ δεδοξαμένῳ γὰρ ἐκολλήθης Ἰησοῦ, ὠμοιώθης ἀγγέλοις· παθῶν ἀνθρωπίνων γὰρ ἔξω γεγένησαι, ὑπερναβᾶσα τοὺς ὄρους τῆς φύσεως.

Αγρυπνία συντόνῳ κοιμήσασα τὰς κινήσεις τῶν παθῶν καὶ νηεΐα εὐτόνῳ νεκρώσασα τὰς ὁρμὰς τῶν ἡδονῶν ἀπαθείας ἐδείχθης ἀρχέτυπον ἔμφυχον ἔργῳ διδάσκουσα καὶ πρὸς ἀρετὴν πρακτικῶς ὑπαλείφουσα.

Νοερῶς ἐλλαμφθεῖσα τῷ πνεύματι τῆς φυγῆς τὸ ὀπτικόν, καὶ ἀρθεῖσα πρὸς ὕψος μετάρσιον θεωρίας μουσικῆς ἐθεάσω τὰ κάλλη, τὰ πᾶσιν ἀθέατα, οἷς ἀτενίζουσα πάντα τὰ ὀρώμενα κάλλη παρέδραμες.

Θεοτοκίον.

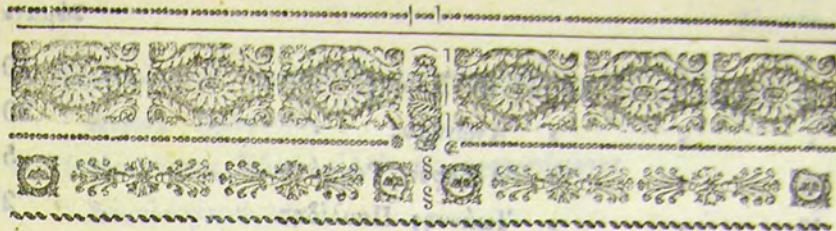
Υπερβαίνει παντὸς λόγου δύναμιν ὁ σὸς, κόρη, τοκατός· ἢ γὰρ γνῶσις αὐτοῦ καὶ κατάληψις ἀκατάληπτός ἐστι σάρκα γὰρ γεγονότα τὸν λόγον γεγέννησας τὴν ὑπερέχουσαν πάντα νοῦν εἰρήνην, Χριστὸν σωματώσασα.

Τὸ Ἐξαποσειλάριον σὺν τῷ Θεοτοκίῳ καὶ τοῖς Ἁίνουσιν
ζῆτει ὀπισθεν εἰς τὴν ἀκολουθίαν τῆς Ἁγίας
Θεοδώρας. Δοξολογία καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ τυπικά καὶ ἐκ τοῦ
κανόνος τῆς Ἁγίας Θεοδώρας ᾠδὴ γ.
καὶ τῆς Ἁγίας Θεοπίστης ᾠδὴ ε'.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ Τῷ ΘΕῷ ΔΟΞΑ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

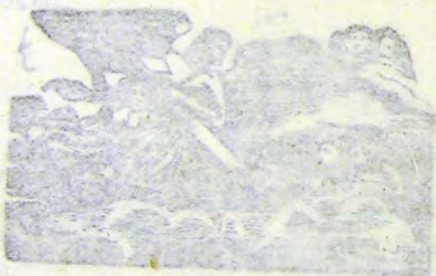
ΤΩΝ

ΦΙΛΟΧΡΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΥΛΑΒΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ.

Σώματα.

- 1. 'Ο Παναγιώτατος 'Αγιος Θεσσαλονίκης και Προστάτης των 'Εκπαιδευτικῶν Καταστημάτων Κύριος Κύριος Καλλίνικος. 25.
- 2. 'Ο Πανιερώτατος 'Επίσκοπος 'Αδράμεριου Κύριος Κύριος 'Ιγνάτιος. 10.
- 3. 'Ο Πανιερώτατος 'Επίσκοπος Κύτρου Κύριος Κύριος Θεόκλητος. 5.
- 4. 'Η 'Εκκλησία τῆς 'Αγίας Θεοδώρας 50.
- 5. 'Η 'Εκκλησία τοῦ 'Αγίου Νικολάου. 2.
- 6. 'Η 'Εκκλησία τοῦ 'Αγίου 'Αθανασίου 2.
- 7. 'Η 'Εκκλησία τῆς Νέας Παναγίας. 2.
- 8. 'Η 'Εκκλησία τοῦ 'Αγίου Δημητρίου 2.
- 9. Οἱ 'Επίτροποι τοῦ 'Αγίου Μηνᾶ. 2.
- 10. Οἱ 'Επίτροποι τοῦ 'Αγίου Κωνσταντίνου. 2.

ΛΕΥΚΑ ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ.

Σώματα.

Ὁ Εὐγενέστατος Κύριος Θ. Χαρίσης	10.
» » » Ἀνώνυμος	20.
ΟΙ » » Ἀδελφοὶ Ῥογγότη	5.
Ὁ » » Ἰωάννης Παυλίδης.	2.
Ὁ » » Π. Ῥογγότης	5.
» » » Κ. Καρίπης	2.
» » » Α. Στοῖλος	1.
» » » Α. Μλιάντης	2.
» » » Ζαφείριος Ταυλάρης	2.
» » » Λάζαρος Μ. Βάρδας.	2.
» » » Γεώργιος Μ. Βάρδας	1.
Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ Ἁγίου Διονυσίου.	2.
Ὁ Ἡγούμενος αὐτῆς Κύριος Δαμιανὸς	1.
Ὁ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Βλατέων Ἡγούμενος Κύριος Κύριλλος.	5.
Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Σφύνιτσας	2.
Ὁ Ἡγούμενος τῆς Μακροράχης Κύρ. Νεόφυτος.	1.
Ὁ Πανοσιώτατος Σακκελάριος Παπᾶ Διονύσιος.	1.
Ὁ Πανοσιώτατος Παπᾶ Ἰάκωβος.	1.
Ὁ Πανοσιώτατος Πρωτόπαπας Παπᾶ Ἀνθιμος.	1.
Ὁ Πανοσιώτατος σκευοφύλαξ Παπᾶ Γρηγόριος.	1.
Ὁ Πανοσιώτατος πνευματικὸς Παπᾶ Δαμάσκηнос.	4.
Ὁ Πανοσιώτατος Κύριος Ἰγνάτιος Ἐφημέριος τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ.	1.
Ὁ Πανοσιώτατος Κύριος Ἀγάπιος.	1.
Ὁ Πανοσιώτατος Κύριος Διονύσιος Ἐφημέριος τοῦ Ἁγίου Χαλαλάμπους	1.

Σώματα.

Ὁ Πανοσιώτατος Ἀρχιμανδρίτης τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας Κύριος Ἀμβρόσιος.	5.
Ὁ Πανοσιώτατος Κύριος Ἀνθιμος προηγούμενος Κουτλουμουσιανὸς	3.
Ὁ Πανοσιώτατος Κύριος Θεόκλητος Κοσφινιτσιώτης	1.
Ὁ Πανοσιώτατος Κύριος Μελέτιος ὁ ἐκ Θανάτου τῆς Θεσσαλίας.	1.
Ὁ Ἱεροδιάκονος Κύριος Ἰλαρίων.	1.
Ὁ Αἰδεσιμότατος Παπᾶ Ἀναστάσιος Φραγγόπουλος	1.
Ὁ Αἰδεσιμότατος Παπᾶ Κωνσταντῖνος Ἐφημέριος τῆς Παναγούδας.	1.
Ὁ Αἰδεσιμότατος Παπᾶ Πέτρος Ἐφημέριος τῆς Ἁγίας Θεοδώρας.	2.
Ὁ Αἰδεσιμότατος Παπᾶ Παῦλος.	1.
Ὁ Κύριος Ἀνθιμος τοῦ Ἀγ. Ἀδραμερίου.	1.
Ὁ Κύριος Κωνσταντῖνος Ν. Γραμματέως.	1.
Ὁ Προηγούμενος Κύριος Διονύσιος.	1.
Ὁ Κύριος Ἱερόθεος Ἱερομόναχος Ὀλύμπιος.	1.
Ὁ Κύριος Ἰάκωβος Ἱερομόναχος.	1.
Ὁ Κύριος Δαμασκηνὸς Μοναχός.	50.
Ὁ Αἰδεσιμότατος Παπᾶ Βασίλειος.	1.
Ὁ Αἰδεσιμότατος Παπᾶ Δημήτριος.	1.
Ὁ Αἰδεσιμότατος Παπᾶ Κώστας.	1.
Ὁ Ἱερολογιώτατος Κύριος Γερμανός.	1.
Ὁ Κύριος Παπᾶ Ἰωάννης Π. Γεωργίου Βλάχος.	1.
Ὁ Κύριος Παπᾶ Ἰωάννης Βαρελᾶς.	1.
Ὁ Κύριος Ἀμβρόσιος Πνευματικός.	1.
Ὁ Κύριος Διονύσιος Ἱερομόναχος Λαυριώτης	2.

Σώματα.

Ο Ἐφημέριος τῆς Μητροπόλεως Κ. Νικηφόρος.	1.
Ο Πανοσιώτατος Παπᾶ Σεραφεῖμ.	1.
Ο Αἰδεσιμότατος Οἰκονόμος Παπᾶ Ἐμμανουήλ.	1.
Ο Πανοσιώτατος Κύριος Θεοφύλακτος.	1.
Ο Αἰδεσιμότατος Παπᾶ Δημήτριος ἀπὸ Ἁγίων Ἀντωνίων.	1.
Ο ἐντιμότατος Κύριος Ἀλέξιος Μπακάλης	5.
Ο ἐντιμότατος Κύριος Ἀθανάσιος Χαϊδευτοῦ	6.
Ο ἐντιμότατος Κύριος Εὐαγγέλης Μπακάλης	1.
Ο ἐντιμότατος Κύριος Σπυρίδων Ν. Βογιατζόγλου	1.
Ο Κύριος Ἀθανάσιος Νικολάου	1.
Ο Κύριος Χρῆστος Ῥήγα.	1.
Ο Κύριος Δημήτριος Γρηγορίου Μόκα	1.
Ο Κύριος Ἰωάννης προσκυνητῆς Ὀλύμπιος	1.
Ἡ Κυρία Τριανταφυλλιά προσκυνήτρια	1.
Ο Κύριος Ἀθανάσιος Γ. Μόκα	1.
Ο Κύριος Μόσχος Π. Ἀκτάρης	1.
Ο Κύριος Εὐθύμιος Δ. Παπουτσῆς	1.
Ο Κύριος Ἀναστάσιος Θ. Ψάλτης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ.	1.
Ο Κύριος Κωνσταντῖνος Ἰ. Κοντουρᾶς.	1.
Ο Κύριος Γεώργιος Παπᾶ Κύρου Κοντουρᾶς	1.
Ο Κύριος Δημήτριος Ἀνίνου	1.
Ο Κύριος Γεώργιος Στάμου	1.
Ο Κύριος Κωνσταντῖνος Νικολάου σφόδρα καλλωπιστῆς	1.
Ο Κύριος Σταῦρος Χ. Ἀντωνίου	1.
Ο Κύριος Π. Π. Καλειδόπουλος	1.
Ο Κύριος Ἀντώνιος Λαζάρου	1.
Ἡ Κυρία Ἐλισάβητ Δημητρίου	1.

Σώματα.

Ο Κύριος Ἀπόστολος Γεωργιάδης	1.
Ο Κύριος Νικόλαος Αὔξεντιάδης	1.
Ο Κύριος Δημήτριος Α. Οἰκονόμου.	1.
Ο Κύριος Βασίλειος Ἐπανωμύτης.	1.
Ο Κύριος Ἀλέξιος Γεωργίου.	1.
Ο Κύριος Μιχαήλ Νικολάου Σχοινᾶς.	2.
Ο Κύριος Νικόλαος Τσιτσεκλής.	1.
Ἡ Κυρία Ἀναστασία Δημητρίου Γραμματικῶς.	1.
Ο Κύριος Γεώργιος Ἀστερίου Βαρελᾶς	1.
Ο Κύριος Ἀναστάσιος Παπᾶ Κύρου.	1.
Ο Κύριος Κωνσταντῖνος Ἰωάννου Κοντουρᾶς	1.
Ο Κύριος Γρηγόριος Πέτρου Κοντουρᾶς.	1.
Ο Κύριος Νέστωρ Γαλούπης.	1.
Ο Κύριος Προκόπιος Βογιατζῆς.	1.
Ο Κύριος Βασίλειος Ἰωάννου.	1.
Ἡ Κυρία Ἐλισάβητ Καραπέτσινα.	2.
Ο Κύριος Γρηγόριος Γ. Μπογιούκας.	1.
Ο Κύριος Σταμάτης Ἀντωνίου ἐκ Κολαχιάς.	1.
Ἡ Κυρία Φανή Χ. Νούτσιου.	1.
Ο Κύριος Μερκούριος Κωνσταντίνου.	1.
Ο Κύριος Χρῆστος Βαρελᾶς.	1.
Ο Κύριος Δημήτριος Κωνσταντίνου Φραγκοράπτης	1.
Ο Κύριος Νικόλαος Μαργαρίτου ἐκ Βώλου.	1.
Ο Κύριος Γ. Κοροβέσης.	1.

Σώματα.

Ὁ Κύριος Θεοχάρης Μιχαὴλ Κοντουράς.	1.
Ὁ Κύριος Νικόλαος Ἀθανασίου Κοντουράς.	1.
Ὁ Κύριος Ἰ. Ν. Μπλαχάβας.	1.
Ὁ Κύριος Γεώργιος Δημητρίου.	1.
Ὁ Κύριος Ἀντώνιος Νικολάου.	1.
Ἡ Κυρία Ἀναστασία Καλούση.	1.
Ἡ Κυρία Αἰκατερίνη Μαυρουδῆ.	1.
Ὁ Κ. Σπυρίδων Αὐλονίτης Κεφαληναῖος, Τυπογράφος.	1.
Ὁ Κ. Ἀνδρέας Κεφαληναῖος Γιοργακάτος Γερασίμου.	1.
Ὁ Κ. Νικόλαος Γεωργίου Ἀλμπάνη Σιατιστεύς.	1.
Ὁ Ἐντιμος Κ. Βασίλειος Γεωργίου Στερνακίδης Ὀλύμπιος.	1.
Ὁ Κ. Μιχαὴλ Γεωργίου Λαμπρόπουλου.	1.
Ὁ Κ. Δημήτριος Ἀθανασίου.	1.
Ὁ Κ. Μιχαὴλ Εὐθυμίου.	1.
Ὁ Κ. Πασχάλης Παύλη.	1.
Ὁ Κ. Μιχαὴλ Θωμάς.	1.

Πολλοὶ Κατάλογοι περὶ καταγραφῆς Συνδρομητῶν εἰς τὴν παρούσαν ἔχουσιν τῆς Ἀκολουθίας τῆς Ἁγίας Θεοδώρας καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς Ἁγίας Θεοπίστης, σταλλέντες εἰς διάφορα τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ μέρη, δὲν μᾶς ἐξαπεστάλλησαν ἐγκαίρως διὰ νὰ καταταχθῶσι τὰ ἐντιμα αὐτῶν ὀνόματα εἰς τὸν γενικὸν Κατάλογον τῶν Κ. Κ. Συνδρομητῶν. Κατὰ τοῦτο ὅθεν ἐξαιτούμεθα τῆς συγγνώμης αὐτῶν, ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει ὅμως ὅτι θέλουσι πληρῶσαι τὴν αὐτὴν ἐν ταῖς ἀγγελίαις συνδρομῆν αὐτῶν εἰς γρόσια 5. ἐκτὸς τῶν μὴ καταγεγραφθέντων καὶ ποθούντων ν' ἀποκτήσωσι τὴν παροῦσαν Ἀκολουθίαν, οἵτινες θέλουσι πληρῶνει γρόσια 7.